LAWRENCE
SANDERS

HARIO DANCERIO MEILĖS

LAWRENCE
SANDERS

HARIO DANCERIO MEILĖS

L A W R E N C E
S A N D E R S

H A R I O
DANCERIO
M E I L Ė S

R o m a n a s

Iš anglų kalbos vertė
Virgilijus Čepliejus

alma littera
VILNIUS 1997

UDK 820(73)–3
Sa–166

Lawrence Sanders
THE LOVES OF HARRY DANCER
Berkley Books, New York, 1986

ISBN 9986–02–303–3

© 1986 by Lawrence Sanders
Published by arrangement with the Author c/o Rembar & Curtis, 19 West 44th Street, New York, NY 10036, USA
© Vertimas į lietuvių kalbą, Virgilijus Čepliejus, 1997

Naujas dešimties aukštų pastatas Komercinio bulvaro pietuose Federaliniame plente Fort Loderdeile. Langai tokie tamsiai žali, kad darbuotojai, žiūrintys į vandeningą pasaulį, gali pasijusti lyg žuvys, žiopčiojančios akvariume.

Du viršutiniai aukštai išnuomoti Narako eksporto bendrovei, prekiaujančiai bjauriais niekučiais, tokiais kaip Laisvės statulėlės su lemputėmis degle, Miloso veneromis su pilve įtaisytais elektroniniais laikrodžiais, mažomis chromuotomis valtelėmis mėlynuose veidrodžiuose.

Prekybos centrui vadovauja išstypusi Floridos blondinė su saulės nubalintomis garbanomis iki krūtų ir mažiukas putnus libanietis, kurio oda panaši į biliardo stalo medžiagą. Jie eksportuoja vitrinose rodomus niekučius ir neblogai iš to pelnosi.

Už Narako patalpų yra užrakintos pušies spalvos durys — fanera apklijuotas colio storumo neperšaunamas plieno lakštas. Galvos aukštyje akutė. Maža telekamera nukreipta į lankytojus. Prie stalo su monitoriumi sėdi ginkluotas sargas.

Įėjęs pro tas skliautuotas duris (elektrinis užraktas — bzzzz), patenki į didžiulę patalpą su stalais, zyziančiomis kompiuterių juostomis, skambančiais telefonais, tratančiais teletaipais, mirksinčiais teleekranais. Ant sienos didžiulis PIETRYČIŲ REGIONO žemėlapis, kuriame yra Floridos, Džordžijos, Pietų ir Šiaurės Karolinos, Tenesio, Misisipės ir Alabamos valstijos.

Spalvoti smeigtukai žemėlapyje rodo Departamento veiklą: balti — valstybinių padalinių, mėlyni — didesnių miestų, žali — satelitinių skyrių provincijose. Raudoni smeigtukai rodo vietas, kur dirbama šiuo metu.

Temperatūra šiame didžiuliame kambaryje, neperskirtame jokių sienų ar pertvarų, yra pastovi — 72 laipsniai pagal Farenheitą. Oras visuomet kvepia laukinių vyšnių dezodorantu. Prie stalų ir aparatų vyrai ir moterys, einantys trečią ar ketvirtą dešimtį. Vadovai vyresni. Darbas čia verda nuolatos, trimis pamainomis, dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę.

Platūs kilimu iškloti laiptai veda į viršutinį valdybos aukštą. Čia kiekvienas turi atskirą kabinetą su sienomis iki lubų ir durimis. Balsas čia niekad nekeliamas, vieninteliai garsai — tai mašinėlių tarškėjimas ir ant stogo esančio kondicionieriaus gaudesys.

Regiono direktoriaus būstinė — trys kambariai: sekretorės priimamasis, kuriame telpa odinė sofa, kelios kėdės, kompiuterio stalas, L raidės formos stalas; iš čia durys veda į paties direktoriaus kabinetą; šalia, už dvigubų durų, yra konferencijų salė su stalu dvidešimčiai žmonių.

1985 metų balandžio 17-tos popietę regiono direktoriaus sekretorė Norma Greivsend sėdi priešais IBM selektorių ir greitai tvarko krūvelę korespondencijos. Ji spausdina kruopščiai, tiksliai. Vienintelė jos daroma klaida — kad vietoje *tiekti* rašo *teikti*.

Greivsend yra keturiasdešimt ketverių metų kone liguistai liesa moteris. Vieni kaulai, raumenys ir sausgyslės. Veido oda panaši į pergamentą, kietai aptempta. Plaukai pilki, netankūs, kieti, ant pakaušio suimti į nedidelį mazgą, susegtą smeigtukais.

Bet... ji nėra visiškai bjauri. Akys šiltai rudos, žvilgsnis tiesus ir nuovokus. Jos juokas gali būti viliūgiškas. Apie ją ir direktorių sklinda kalbos — gandai, būdingi kiekvienos didelės korporacijos būstinei, — tačiau niekas niekada nebuvo įrodyta ir nebus.

Jos darbą sutrukdo jauna moteris su pagal užsakymą siūtu pelenų spalvos kostiumėliu. Rankose laiko rudą veršiuko odos aplankalą. Greivsend pakelia galvą nuo klaviatūros.

— Klausau. Kuo galiu padėti?

— Aš esu Selė Abadon iš Atlantos biuro. — Šilta šypsena. — Trečią valandą man paskirtas susitikimas su direktoriumi. Atėjau keliomis minutėmis anksčiau.

— Nieko, panele Abadon. Prašau sėstis. Pažiūrėsiu, ar jis jau pasiruošęs.

Sekretorė pasibeldžia į duris, paskui įeina. Tuojau sugrįžta.

— Direktorius jus priims dabar. — Ji prisiartina prie lankytojos, pauodžia. — Ar jūs kartais neišsikvėpinusi, mieloji?

— Tiktai leidžiamais kvepalais. Ir tai labai nedaug.

— Gerai. Direktorius yra alergiškas kitiems kvapams. Prašau čionai.

Stambus vyras, storo sprando ir plačių pečių. Balti plaukai dailiai sušukuoti. Veidas rausvas. Dantys panašūs į mažus antkapius. Kostiumas ir liemenė iš šiurkštaus šilko. Jo kaklaraištyje įaustas departamento simbolis — kraujo raudonumo pentinas.

Jis atsistoja, krumpliais pasiremia į stalą, palinksta priekin. Abadon prieina arčiau, jeigu jis norėtų paspausti ranką. Jis nenori. Jie nusišypso, pasisveikina. Jis parodo jai į fotelį šalia stalo.

— Tas atvejis su Mileriu... — staiga sako jis. — Ar prievarta buvo būtina?

— Taip, direktoriau, būtina.

— Mes su kita puse turim nerašytą susitarimą. Mes nešalinam jų, jie nešalina mūsų.

— Išskyrus ypatingus atvejus, — primena jam Abadon. — Mes veikėm pagal instrukcijas. Mileriui buvo iškilusi grėsmė. Jie būtų užklupę jį prieš mums randant progą. Jų agentas buvo gana žiaurus. Mes padarėme tai, ką privalėjome.

— Tai atlikot jūs?

— Ne. Mano tiesioginis vadas Briskas.

— Gerai. Aš sutinku. Šiaip ar taip, Mileris dezertyravo. Viskas gerai, kas gerai baigiasi. Ar esat buvusi Floridoje?

— Ne, sere.

— Gerai. Mums reikalingas svetimas žmogus tenykštei užduočiai, Floridos agentai gali būti atpažinti. Objektas yra šviežias našlys. Haris Danceris. Ne Henris ar Haroldas. Haris. Mūsų informatorius yra jo draugas ir kaimynas. Jo žodžiai verčia mane tikėti, kad turime neblogą progą perimti Harį Dancerį. Jūsų tiesioginis vadas bus Šelbis Jama. Jūs pažįstat jį?

— Ne, nepažįstu.

— Netrukus supažindinsiu. Jis instruktuos jus. Tuo tarpu, manau, galėtume susipažinti artimiau.

— Taip, direktoriau.

Jis pakelia ragelį.

— Panele Greivsend, — sako jis, — prašau manęs netrukdyti.

Tą vakarą Norma Greivsend išeina iš savo buto Pompano Byče. Nešasi nedidelį plastikinį maišelį. Jame dvi knygos.

Atlanto bulvaro bibliotekoje ji atsargiai apsidairo. Pamato reikalingą žmogų. Ji žino tik jo vardą — Leonardas. Jie dingsta tarp lentynų.

— Ar skaitėt šitą? — klausia ji. Ima iš maišelio knygą. Čarlzo Dikenso „Sunkūs laikai“.

— Įdomi? — klausia Leonardas.

— Labai, — atsako ji.

Po valandos Leonardas su „Sunkiais laikais“ jau namie. Panaudojęs paprastą knyginį šifrą, iššifruoja Greivsend pranešimą. Paverčia jį serija penkiaženklių skaičių.

Įsijungia savo radijo siųstuvą. Ima transliuoti. Ypač atidžiai renka pavardę „Dancer“. Pakeitus vieną raidę, išeitų „danger“ — pavojus.

Korporacijos būstinė yra neišvaizdžiame pastate Vašingtone Šiaurės Vakarų H gatvėje. Blausioje varinėje plokštėje parašyta: PASAULINIO KOMITETO DRAUGIJA.

Leonardo pranešimas radijo ryšio kambaryje viršutiniame aukšte gaunamas 1985 m. balandžio 18 d. 1.24 nakties. Juosta naktiniam koduotojui nunešama 1.43. Kai 8.00 atvyksta operacijų šefas, jam ant stalo padedamas iškoduotas tekstas.

Nedidukas, susitraukęs žmogutis. Veidas išvagotas rūpesčių raukšlių. Resvi plaukai sušukuoti skersai plinkančios galvos. Nervingas, kamuojamas virškinimo sutrikimų. Vilki tvido kostiumu, per storu tokiai gležnai figūrai.

Perskaito Leonardo pranešimą iš Floridos. Šefas nemėgsta Pietryčių regiono Departamento direktoriaus. Pernelyg dažnai tas žmogus laimi. Selės Abadon paskyrimas Hario Dancerio bylai yra iššūkis.

Nueina prie kompiuterių stalo. Įsijungia aktyvių agentų asmens bylas. Įveda fizinius, intelektualinius, emocinius reikalavimus. Ima tarškėti printeris. Trys pavardės. Antrą valandą po pietų Evelina Heimdal jau sėdi operacijų šefo kabinete.

Jis negaišta laiko, kalba tiesiai.

— Ar esate kada veikusi Floridoje?

— Ne, šefe, neteko.

— Gerai. Objektas yra ten. Neseniai našliu tapęs vyras, Haris Danceris. Jūsų tiesioginis vadas bus Entonis Glitneris. Jis jus instruktuos. Nuvykit į Floridą kaip galėdama greičiau.

— Šefe, — sako Evelina, — rugpjūtį man priklauso atostogos.

— Smulkmena. Iki to laiko Haris Danceris bus laimėtas arba pralaimėtas.

Haris Danceris. Liūdesys graužia jo vidų lyg žiurkė. Džiaugsmo nė pėdsako. Nemiga. Neteisybė! Toks mažas *daiktas,* kad matytųsi tik pro mikroskopą. Bet pakankamai galingas, kad nužudytų šitą puikią moterį.

Dar blogiau, kad skausmas nyksta. Traukiasi į pakraščius. Skausmo liekanos virsta prisiminimais. Kiek laiko gali žmogus kraujuoti? Jis prisimena jos grožį, bet turi žiūrėti į senas fotografijas. Puikūs laikai. Juokas. Bet prisiminimus atmiešia graužatis. Jis stengiasi iš sielvarto pasisemti tvirtybės. Bet negali.

— Gyvenimas eina sava vaga, — rimtai sako jam Džeremis Bleinas.

Antausis. Pasaulis privalėjo sustoti. Bet nesustojo.

Jis funkcionuoja. Po aštuoniolikos valandų nuo laidotuvių jis jau prie savo darbo stalo. Dancerio investicijų valdyba. Išklauso užuojautas. Linkčioja. Tada išbalęs paima telefoną. Dirba. Toliau gyvena.

Draugai stengiasi. Pakvietimai. Vakarienės. Kokteiliai. Supažindinimai su naujomis moterimis. Visas atstumia. Slankioja po savo namus pajūryje į pietus nuo Boka Ratono, kurie dviem buvo nepakankamai dideli, o vienam per erdvūs.

Alkoholis nepadeda. Tabletės irgi. Nei žolytės. Padeda tik vandenynas. Jo mirgėjimas. Plaukimas mėnesienoje į amžinybę. Plaukti ir nuskęsti. Burna pražiota. Kyla burbulai. Bet jis visada grįžta į krantą. Su banga. Per smėlį nuklampoja į tuščius namus. Pasaulis tuščias.

Jis lieknas. Raumeningas. Akys tamsios, oda varinio atspalvio. Bruožai griežti. Kiek nublukinti tragedijos. Vaikšto tenisininko grakštumu. Ryžtas kiek prislopintas. Bet tebeglūdi jame, laukia.

— Aš noriu viso to! — pasakė jis savo žmonai.

Bet viskas išslydo. Nebėra poreikio. Nebėra troškimo. Dabar jis be jokio skonio vangiai pėdina per gyvenimą. Jo vidus suterštas. Jis pūva.

— Klausyk, seni, — sako Džeremis Bleinas, — mums reikia kaip nors tave ištraukti. Važiuojam šįvakar abu į miestą.

— Ne, — sako Haris Danceris.

— Gana gailėtis savęs.

— Tai tu manai, kad aš gailiuosi?

— Žinoma, tai savigaila.

— Gerai, — sako Haris Danceris. — Važiuojam.

Jiedu geria. Nuvažiuoja į vakarinį Palm Byčą pavalgyti keptos žuvies pompano. Geria. Važiuoja namo. Dar sustoja senose vietelėse išgerti. Ir naujose. Šūkauja. Dainuoja. Ir Haris Danceris nekenčia savęs. Išdavystė.

Po vidurnakčio kažkur prie Švyturio kyšulio. Gerklingas Džeremis Bleinas surinka:

— Valio! Žinai, seni, čia netoliese atidaryta liuks nauja skylė. Gal patikrinam?

— Kokio velnio? — klausia Danceris. — Nuogų mergšių esu matęs tiek ir tiek.

— Važiuojam! Tik nesakyk, kad nieko nepajusi, kai jaunas viščiukas prikiš tau prie nosies nuogą užpakalį. Išgersim po porą, pabūsim pusvalandį, na daugiausiai valandą, pasijuoksim.

— Daugiausiai valandą, — sako Danceris. — Rytą man seminaras Majamyje.

„Kaušo" baras. Panašu į daržinę, staliukai ne didesni už skarelę. Baras be kėdžių. Trys aukštos scenos. Ant kiekvienos po dvi merginas. Penkiolika minučių šoka rokenrolo popuri. Paskui jas pakeičia kita šokėjų pora.

Padavėjos apsirengusios griežtai. Dėl kontrasto. Jiedu užsisako.

— Čia tai bent! — sako Bleinas. Krumpliu persibraukia per rudus ūsus. — Pažiūrėk, kas per krūtinytė kairėje. Stebiuosi, kaip ji nenugriūva kniūpsčia.

Šokis baigiasi. Merginos nulipa nuo scenos, ateina nauja pamaina. Patronai moja. Šokį baigusios merginos lipa ant staliukų ir atlieka privačius užsakymus. Jos tik su siaurais diržais ant klubų susidėti arbatpinigiams.

— Trys ar keturi šimtai nakčiai, — sako Bleinas. — Be muito. Na kaip, negundo?

Danceris neatsako.

Kvapai. Pigūs kvepalai. Prakaitas. Išsivadėjęs alus. Šlapimas. Ašaras traukiantis dezodorantas.

— Klausyk, seni, pasiimam vieną. Nuosavą nuogaliukę. Kaip tau ta blondinė nuo centrinės scenos? Man patinka ta jos nuskusta vietytė.

— Kaip nori, — sako Danceris.

Muzika nutyla. Bleinas atsistoja. Pamoja blondinei.

Ji atvingiuoja tarp staliukų. Sunkiai kvėpuoja. Blizga.

— Sveiki, ponai, — sako ji. — Privatus seansas? Minimum dvidešimt.

— Pamatysi, — sako Bleinas ir išsitraukia piniginę. Įkiša jai į diržą dvidešimt dolerių. — Šauniai atrodai.

— Kuo šauniau atrodai, — sako ji, — tuo smarkiau griūni.

Jiedu padeda jai užlipti ant stalo. Padavėja neprašyta atneša naujų gėrimų. Vėl prasideda muzika. Jų nuogoji šokėja ima spragsėti pirštais. Rangosi. Judina pilvą. Drebina krūtis.

Jiedu sėdi, geria. Žiūri į ją ir kvailai šypsosi. Ji palinksta viršų jų. Amazonė. Išskečia kojas. Prikiša nuskustus plaukus Hariui Danceriui prie veido. Keistas jaudinantis kvapas. Beveik kaip pelenų. Užgesusio laužo. Smilkalų.

Ji šoka aistringai. Kūnas tarsi traukomas konvulsijų. Bleinas ištiesia ranką.

— Žiūrit, bet neliečiat, — sako ji. Uždususi.

Muzika nutyla.

— Dar vieną seansą, ponai? — klausia ji. Rankos ant klubų. Kojos pražergtos. Akys įsmeigtos į Harį Dancerį.

— Žinoma, — sako jis. Išsiima piniginę.

— Kuo tu vardu?

— Selė, — atsako ji.

Agentai iš Korporacijos į Fort Loderdeilą atvažiuoja balandžio 20. Vadovaujami Entonio Glitnerio. Jis viską organizuoja. Butą ir dokumentus Evelinai Heimdal. Kambarį motelyje ryšininkams. Slaptumas nereikalingas. Kol kas.

Glitneris išskrenda į Vašingtoną. Raportuoja operacijų šefui. Jie peržiūri Hario Dancerio biografiją. Suplanuoja žaidimą. Atrodo neblogai. Jiems. Bet šefas kažko neramus. Gurkšnoja „Maloksą".

— Toni, tai pasiutiškas darbas, — sako jis. Baikštus žmogus.

— Padarysim, — sako Glitneris. Jis išvyksta į Loderdeilą.

Balandžio 25 dieną Evelina Heimdal paskambina į Dancerio investicijų valdybą. Paprašo pono Hario Dancerio.

— Gal galiu sužinoti, kas prašo? — klausia sekretorė.

— Aš ponia Evelina Heimdal. Ponas Danceris manęs nepažįsta, bet galit jam pasakyti, kad man paskambinti patarė tėvas Peris Stounas.

(Tėvas Stounas informuotas, kad jam gali paskambinti Danceris. Vadas Glitneris moka apsidrausti.)

— Luktelkit.

Spragt.

— Haris Danceris. Kuo galiu būti naudingas?

— Ponas Danceri, mano pavardė Evelina Heimdal. Apsilankyti pas jus man patarė tėvas Peris Stounas.

— Ak taip. Kaip laikosi dvasiškasis tėvas?

Juokas.

— Vis dar teberūko tuos baisius cigarus. Prašė perduoti jums linkėjimų. Ponas Danceri, prieš šešis mėnesius mirė mano vyras, aš neseniai atvažiavau į Fort Loderdeilą iš Niu Džersio. Noriu perkelti čionai savo nuosavybę, taip pat vyro palikimą. Stengiuosi perprasti tuos finansinius reikalus, bet turiu pripažinti, kad vis dar painiojuosi. Kas, pavyzdžiui, yra Džinė Mae? Pagalvojau, kad būtų gerai susitikti su jumis ir paprašyti kai kurių patarimų.

— Žinoma, ponia Heimholc. Galėtume...

— Heimdal.

— Heimdal. Prašau atleisti. Galėtumėt ateiti į mano kontorą, ponia Heimdal, bet man iš pradžių labiau patiktų neoficialus susitikimas... jei jums tai patogu. Gal galėtume kartu papietauti, kaip manot?

— Puiku. Bet aš šiame mieste naujokė, ponas Danceri. Gal jūs pats galėtumėt pasiūlyti kokią jaukią vietą?

— Ar turit mašiną?

— Taip.

— Yra vienas puikus pajūrio restoranas važiuojant A1A Pompano Byče. Jis vadinasi „Vachta“. Gal galėtume susitikti ten rytoj pusę pirmos?

— „Vachta“. A1A. Pompano Byčas. Rytoj pusę pirmos. Būsiu. Ačiū, ponas Danceri.

— Ačiū *jums,* ponia Heimdal.

Žvalgybos skyrius kaip visada šauniai pasidarbavo. Pasitelkęs parūpintus dosjė, Glitneris kelias valandas instruktuoja Heimdal. Daug dėmesio skiria velionei Dancerio žmonai Silvijai.

— Tamsiaplaukė, — sako jis. Skaito dokumentą, pažymėtą ITIN SLAPTAS. — Nuostabiai įdegusi. Rudi plaukai nukirpti trumpai. Akys rudos. Baisiai mėgo tenisą.

— Kaip aš, — sako Heimdal.

— O kodėl mes pasirinkom jus, kaip manot? Štai vienintelė nuotrauka, kurią pasisekė gauti. Daryta tada, kai laimėjo moterų vienetą savo klube. Išspausdinta *Sun–Sentinel.*

— Gražios kojos, — sako Heimdal. Apžiūrinėja.

— Tavo irgi neblogos. Pastebėjau. Tu maždaug tokio pat ūgio ir svorio. Tiktai tavo priekis kiek didesnis, bet tai tik į naudą. Ir plaukai ilgesni už jos. Ar gali patrumpinti?

— Žinoma. Ir susišukuosiu kaip ji. Sportiškai.

— Puiku. Ji mėgo degtinės ir citrinų kokteilius. Baisiai mėgo Cezario salotas ir meilės romanus. Kosmetikos naudojo labai mažai. Kojos visada nuogos. Rūkė ilgas *Benson and Hedges* su mentolu. Ar viską įsikalei?

— Taip. Kaip ji rengėsi?

— Daugiausia siūdavosi pas siuvėją. Kiekvieno drabužio etiketėse vis nauji vardai.

— Aha. Gerai, manau, kad susitvarkysiu. Dešiniarankė ar kairiarankė?

— Dešiniarankė. Nori pasakyti, kad gali ir taip, ir anaip?

— Toni, aš turiu gabumų, kurių tu net neįsivaizduoji.

— Tikiu. Tikriausiai turėsi progų juos pademonstruoti. Šita Silvija Dancer buvo laikoma lovos liūte.

— Kaip, po galais, žvalgyba iškniso ir šitą?

— Lengvai. Asmeninis Hario Dancerio gydytojas yra mūsiškis. Jis pranešė, kad Haris turėjo šiek tiek rūpesčių aptarnaudamas žmoną. Leidosi B12.

— Leidosi? Neseniai?

— Ne. Tų rūpesčių buvo prieš keletą metų. A, dar vienas dalykas. Silvija Dancer labai mėgo arklius. Pasiu-

tusi lošikė, atrodo, nebuvo, statydavo po kelis dolerius. Bet labai mėgo pasižiūrėti, kaip jie bėga. Kolderyje, Golf Stryme, visur. Kai buvo maža, turėjo ponį, gal nuo to ir prasidėjo.

— Kas dar?

— Dar liko aplinka. Tėvai, išsilavinimas ir taip toliau. Bet kol kas aš labiau noriu pakalbėti apie tavo pirmą susitikimą su Hariu Danceriu. Pakartokim viską.

Evelina Heimdal pietums „Vachtoje" apsirengia labai kruopščiai. Blyškios drobės suknelė. Plaukai patrumpinti. Kiek pašviesinti. Be kojinių. Beveik be kosmetikos. Rankinuke *Benson and Hedges.* Šį rytą ji dvi valandas pabuvo saulėje. Oda rusva.

Visa tai veikia. Kai šeimininkė nuveda ją prie Dancerio stalo, ji išvysta jo apstulbusias akis, kai stojasi jos pasitikti.

Staliukas mažas. Šnekasi. Abu žiūri į vandenyną.

— Kas kitoje pusėje? — klausia ji. Parodo į vandenį. — Kur nuplauktum, jei plauktum tiesiai į rytus?

— Į Portugaliją, — sako jis. Tikriausiai.

Jai atrodo, kad į Vakarų Afriką, bet ji to nesako. Išsiima iš rankinuko ilgas mentolines cigaretes. Jis uždega žiebtuvėlį. Laiko jį drebančioje rankoje.

Prieina padavėja.

— Kokteilių?

— Degtinės su citrina, — sako Heimdal.

Jis užsisako gryno martinio. Kai jį atneša, vienu gurkšniu nugeria pusę. Ji patenkinta.

— Ko jūs norėtumėt? — klausia jis žiūrinėdamas meniu. Į ją nežiūri. — Čia gera žuvis. Ir puikūs hamburgeriai.

— Įdomu, ar jie čia turi Cezario salotų?

— Žinoma, — sako jis. Balsas įtemptas. Paskui užsisako dar vieną martinį.

Ji nenori priblokšti jo staiga, per smarkiai. Nukreipia kalbą į finansus. Sako apytikriai turinti aštuonis šimtus tūkstančių. Kaip juos geriau panaudoti?

— Investuokit, — pataria jis. — Fiksuotos investicijos duoda keturiasdešimt penkiasdešimt procentų. Man reikės daugiau sužinoti apie jūsų mokesčių padėtį, išlaikytinius, išlaidas ir taip toliau. Aš esu gana konservatyvus. Nenorėčiau įvelti jus į riziką.

Ji šypsosi.

Jiedu aptaria jo sąlygas, nuosavybės pervedimo problemas, akcijų tipus, draudimą. Jis tuos dalykus išmano. Išmano ir ji. Tik neišsiduoda.

Malonūs pietūs. Vėliau kava su ledu ir Beilio airiška grietinėlė. Neskubrus pokalbis apie pietų Floridą. Jos įspūdžiai. Kur galima nuvažiuoti. Ką pamatyti.

— Man reikėtų nuvažiuoti į hipodromą, — sako ji. — Labai mėgstu lenktynes. Lažintis nelabai. Man patinka pats reginys.

Jis nuduria galvą.

— Jūs taip panaši į mano žmoną, — sako. Taip tyliai, kad ji vos išgirsta.

— O? Norėčiau susipažinti su ja.

— Ji mirusi. — Pakelia galvą ir žiūri jai į akis. — Maždaug prieš mėnesį.

— Viešpatie, — sako ji. Susikrimtusi. Uždeda delną ant jo rankos. — Atsiprašau. Nežinojau. Aš pati tą išgyvenau prieš šešis mėnesius. Tai sunku, ar ne?

— Taip. Sunku.

— O visų blogiausia, — sako ji, — ir baisiausia yra tai, kad skausmas pamažu pasitraukia. Manai, kad kentėsi visą likusį savo gyvenimą. Bet neviltis pamažu blėsta. Net prisiminimai tolsta. Ir jauti tokią gėdą, kad beveik negali su tuo gyventi.

— Taip, — sako jis. Mąsliai žiūri į ją. — Taip ir yra.

Jis pasirašo sąskaitą. Užmoka kreditine kortele. Kol jie laukia jos grąžinant, ji nusprendžia galutinai jį pritrenkti.

— Beje, — sako ji. Lyg tarp kitko. — Aš labai mėgstu tenisą. Gal žinote kur netoli ~~kokį kortą~~?

Išsiskirdami jie sutaria kitą dieną pažaisti jo klube Bokoje. Šeštadienį. Heimdal palieka jam savo adresą ir telefono numerį.

— Užsakysiu kortą, kai tik grįšiu į kontorą, — pažada jis. — Paskambinsiu jums. Rytui tikriausiai viskas jau užsakyta. Jei žaistume po pietų, tai gal galėtume paskui kartu pavakarieniauti.

— Puiku, — sako ji. — Kaip man apsirengti?

— Kaip vakarienei, — sako jis. Linksmai. — Teniso aprangą atsivežkit krepšyje. Ten galėsit persirengti. Aš jus paimsiu.

— Skamba šauniai, — sako ji.

Jis paspaudžia jai ranką.

Motelyje Entonis Glitneris ją išklausinėja. Apie visą susitikimą iš eilės. Ką jis sakė? Ką tu atsakei? Kokį kokteilį užsisakei? Ką jis gėrė? Ką valgei? Ką valgė jis? Kaip jis atrodė? Kaip tau jis patiko?

— Visai nieko, — sako Evelina Heimdal. — Netgi labai patiko. Dabar jis lengvai pažeidžiamas. Galiu pakreipti kaip noriu.

Departamentas Korporacijos būstinėje Vašingtone turi du agentus. Vienas jų — naktinis koduotojas. Departamentas jį užverbavo, kai įkliuvo su kokainu. Dabar tiekia jam kasdienines dozes. Tiek, kad išlaikytų pririštą, bet ne tiek daug, kad nebegalėtų veikti.

Kai iš Leonardo ateina pranešimas apie Harį Dancerį, naktinis koduotojas padaro jo dublikatą. Perduoda jį savo kokaino tiekėjui. Šis savo ruožtu perduoda jį Departamento rezidentui Vašingtone. Agentas mikrofilmą persiunčia Departamento būstinėn į Klivlendą.

Čia informacija išspausdinama, įvertinama, įvedama į kompiuterį. Žinia tučtuojau perduodama Pietryčių regiono direktoriui Fort Loderdeile.

Šis procesas trunka maždaug savaitę. Kai regiono direktorius gauna šią žinią, jis tikras, kad Korporacijos agentų brigada jau yra vietoje, sukasi aplink Harį Dancerį.

Šis faktas jaudina jį nelabai, kur kas labiau jam rūpi klausimas, iš kur Korporacija sužinojo apie Departamento susidomėjimą Danceriu. Vienintelis atsakymas yra skylė, didelė skylė regiono būstinėje. Direktorius pasikviečia vidaus saugumo šefą Tedą Šaroną.

Jiedu susėda direktoriaus kabinete, surašo visą personalą, kuris žino apie Dancerio operaciją: pats direktorius. Sekretorė Norma Greivsend. Agentė Selė Abadon. Vadas vykdytojas Šelbis Jama. Ir tuzinas kitų: kompiuterių operatoriai, dokumentų saugyklos darbuotojai, žmonės, kurie padėjo Selei įsitaisyti „Kaušo" bare.

— Ir Džeremis Bleinas, — priduria direktorius. — Nepamiršk jo. Jis užvedė mus ant Dancerio, bet gal jis žaidžia dvigubą žaidimą. Patikrink jį.

— Klausau, sere, — sako Šaronas. — Aš nujaučiu, kad skylė yra žemesniame lygyje, bet patikrinsim visus. Ar jūs turite supratimą, kokio dydžio komandą pasiuntė Korporacija?

— Paprašiau Klivlendą, kad apklaustų mūsų agentus Korporacijos būstinėje. Kol kas dar nieko, bet netrukus pradėsim gauti vardus ir skaičių. Vašingtono rezidentas išmano savo darbą. Bet kol laukiam duomenų, pasikviesiu iš Atlantos Briską.

— Briską? Ar tai ne tas pats, kuris sutvarkė Korporacijos agentą Milerio byloje?

— Taip, tas pats.

— Nežinau, direktoriau, — sako vidaus saugumo šefas. — Šitas vyrukas tikriausiai yra karštakošis. Baisiai mėgsta pyškinti.

— Kol visa tai baigsis, mums gali tokio prireikti, — sako regiono direktorius. Jis parodo savo antkapinius dantis. — Šitokioje veikloje visko atsitinka.

Sekmadienio vakarai patys blogiausi. Kai buvo gyva Silvija, jie buvo geriausi. Malonus dykinėjimas. Tylus juokas, plekštelėjimai per užpakalį. Šalta vakarienė. Krevetės, omarai arba krabai. Butelis kokio atšaldyto gėrimo. Pasierzinimai.

Jiedu valgydavo kiemelyje. Kartais pasiimdavo likusį vyną, du plastikinius puodukus ir leisdavosi pakrante. Sėdėdavo ant vis dar šilto nuo saulės smėlio. Žiūrėdavo, kaip kyla mėnulis. Klausydavosi bangų šnarėjimo. Kvėpuodavo sūrumu. Patenkinti.

Paskui, apsikabinę vienas kitą per liemenį, pareidavo namo. Lėtai užlipdavo į miegamąjį. Lėtai mylėdavosi. Mieguistai ir tvarkingai. Vėliau kalbėdavosi. Pagaliau saldžiai užmigdavo.

Visa dingo.

Haris Danceris stengiasi. Tą sekmadienio vakarą pasidaro salotų. Su česnakinio saliami gabaliukais. Atsikemša butelį kalifornietiško šabli. Susiplanuoja rytdieną. Paskui padeda salotas į šaldytuvą. Vietoj vyno pasiima dvigubą porciją džino su ledu. Pasiėmęs plastikinį puoduką, eina pasėdėti pakrantėje. Pažiūri į debesuotą dangų. Paskui nunarina galvą.

Galvoja apie vakar dieną. Ponia Evelina Heimdal. Miela moteris. Imli. Ir tokia panaši į Silviją, kad jis negali liautis spoksojęs. Puiki tenisininkė. Dailios kojos. Dailus kūnas.

Jos vyras miręs. Ji irgi tai patyrė. Vakarieniaudami jie kalbasi apie skausmą ir kaip jis veikia žmogų.

— Tada sužinai, — sako ji, — kad visos banalybės buvo tiesa. — „Gyvenimas eina toliau“. „Laikas užgydo visas žaizdas“. Ir panašiai. Bet netgi visa tai žinodamas lieki tuštumoje. Gyvenime atsiveria gili bedugnė. Ir nežinai, kuo ją užpildyti. Bet mėgini.

— Ką darote jūs? — klausia jis. Su viltim.

— Padeda religija. Tikėjimas. Ar jūs tikintis?

— Ne itin.

— Taip, kas padeda man, gali nepadėti jums. Bet pagalvoti apie tai verta. Jei ieškote paaiškinimo. Ne priežasties, bet paaiškinimo. Pagalvokite apie tai.

— Pagalvosiu.

— Pažadate?

— Žinoma. Gal norėtumėte brendžio?

Dabar, tamsiame pliaže su džinu, jis mėgina apie tai galvoti. Bet negali. Jis negali suvokti nei kokio paaiškinimo, nei priežasties. Tiktai įvykį. Atsitiktinumą. Beprasmybę.

Jei gyvenimas yra be prasmės ir tikslo... Kas tada? Kas tada? Protingi žmonės skina rožės žiedus, kol gali. Ar yra koks kitas pasirinkimas?

Pabaigęs džiną, jis sunkiai atsistoja. Nugūrina į tuščius namus. Kai tik įeina, suskamba telefonas.

— Sveikas, seni, — sako Džeremis Bleinas. — Blanšai vėl garsusis galvos skausmas. Klausyk, gal maunam į „Kaušo“ barą ir patikrinam tas paukštytes?

— Gerai, — sako Danceris.

Jiedu susėda prie to paties staliuko. Užsisako alaus. Danceris dairosi į merginas, besiraitančias ant visų trijų scenų.

— Ko nors ieškai? — klausia Bleinas. Šypteli.

— Tikrinu aplinką.

— Aha. Kaip tau ta brunetė dešinėje? Jai ant užpakalio tatuiruotė. Gali *įsivaizduoti?*

Gal valandą geria alų. Keičiasi nuogų moterų pamainos. Tiksliau, merginų. Visos jaunos. Kūnai stangrūs. Su baltais bikinių ruožais. Tai pikantiška, nusprendžia Danceris. Šviesu ir tamsu. Kaip šokoladinis tortas.

Pagaliau pasirodo Selė. Auksinė mergytė. Bikinio ruožų nėra. Visa blizga. Ir ilgi šviesūs plaukai; gal perukas, bet atrodo natūraliai. Jos nuskustas nuogumas provokuoja. Ji šiek tiek žvilga. Desperatiškas virpesys. Bet gracingas. Choreografiškas.

— Pasiimkim ją vėl, — sako jis.

— Žinoma, — atsako Bleinas, — kviesk. Man reikia truputį išeiti. — Jis išeina.

Muzika baigiasi. Danceris atsistoja. Pamoja. Selė jį pamato. Nusišypso. Prieina.

— Vėl norit privataus seanso? — klausia ji.

Jis įkiša jai į diržą dvi dvidešimtines. Padeda užlipti ant stalo. Jos kūnas kaip plakta grietinėlė.

— Gal mudu galim susitikti? — klausia jis. Staiga.

— Žinoma, — atsako ji. — Ar turit ratus?

— Šįvakar ne. Atvažiavom draugo mašina.

— Aš dviejų neaptarnauju, — sako ji. — Norit, kad surasčiau draugui kitą merginą?

— Ne.

— Tada paskambinkit rytoj. Paprašykit Solo. Jis duos jums mano numerį.

— Taip ir padarysiu. Ačiū, Sele.

— Nėra už ką, — atsako ji. Ir pradeda šokti.

Jis sėdi ir žiūri į jos sutrumpėjusį kūną. Šlaunys ir krūtys atrodo milžiniškos. Ji glosto sau pilvą ir sėdmenis. Su slaptu pasimėgavimu.

— Tau patinka? — klausia ji.

— Taip. Labai.

Jis vėl užuodžia degėsių kvapą. Jaudinantis.

— Tu paskambinsi? — klausia ji. Žiūri tiesiai į jį.

— Žinoma.

— Aš tau būsiu gera.

Jis irgi taip mano. Ir nori jai pasakyti. Bet tuo metu prie stalo grįžta Džeremis Bleinas.

— Oho! — sako jis.

Norma Greivsend per Leonardą Korporacijai pasiunčia dar vieną pranešimą. Operacijų šefas studijuoja tekstą. Pasikviečia į Vašingtoną Entonį Glitnerį. Jiedu kalbasi

nuo garso izoliuotame ir nuo pasiklausymo apsaugotame kambaryje.

— Toni, kilo problemų, — sako šefas. Įsideda į burną antirūgštinį *Tums*.

— Be agentės Selės Abadon ir operacijos vado Šelbio Jamos, anie iš Atlantos pervedė Briską. Tai jis sunaikino mūsų agentą Milerio byloje.

— Velnias! — sako Glitneris.

— Atsargiau su žodžiais, — sako šefas. Griežtai. — Tai rodo, kokią svarbą jie teikia Dancerio akcijai. Manau, kad mums irgi reikia kompensuoti savu muskulu.

— Šefe, mes neturime nieko panašaus į Briską, — sako vadas.

— Žinau. Siūlau pasisamdyti vietoje. Už didelius pinigus.

— Manot, kad tai protinga?

— Manau, kad būtina. Jis, be abejo, bus iš Anų, bet dieviškasis teisingumas reikalauja sudoroti juos, pasitelkus jų žmogų. Apie užduotį muskului pasakyk kuo mažiau. Pavaizduok, kad tai susiję su narkotikais, skyrybomis ar panašiai. Esu tikras, kad tau pavyks jį apdorot.

— Imsiuosi to, kai tik grįšiu.

— Gerai. Mūsų antroji problema štai kokia: Departamentas žino, kad mes sužinojome apie Dancerį per skylę jų regiono organizacijoje. Mūsų agentė iš ten pranešė, kad jie pradėjo vidinio saugumo tyrimą.

— Tai skamba blogai. Ar ketinate atšaukti agentę?

— Ne. Ji labai vertinga. Ji mums ten reikalinga. Kai ją verbavom, ji žinojo, kaip tai pavojinga. Bet ne tai man kelia didžiausią rūpestį. Jei Departamentui žinomas mūsų susidomėjimas Danceriu, tai turi būti skylė ir *čia,* šitame pastate. Aš daviau nurodymus kontržvalgybai, ir jie pradėjo tyrimą. Toni, būk labai labai atsargus. Anie jau tikriausiai žino apie mus ir tavo komandą Fort Loderdeile. Jų niekas nesulaikys. Tą įrodė Milerio atvejis. Tad saugok savo nugarą. Perspėk žmones. Ir sumažink iki minimumo savo komunikacijas.

— Bus padaryta, šefe. Dabar aš suprantu, kodėl manot, kad reikia pasisamdyti muskulą.

Kurį laiką jiedu sėdi tyloje. Mąsto. Šefas, slopindamas negarsų raugulį, prideda prie lūpų krumplį.

— Toni, kaip manai, ar Evelina Heimdal pajėgs? Kol kas ji kruta labai lėtai.

— Pagal žaidimo planą, — sako Glitneris. — Viskas pagal grafiką. Ji užmezgė kontaktą. Praleido su Danceriu visą dieną. Prisijaukino. Šiandien ji pas jį kontoroje. Planuoja savo investicijas. Manau, kad paskui susitiks su juo papietauti ar pavakarieniauti, ar dar ko. Šefe, ji labai talentinga, nuoširdi ir įtikinanti moteris. Ji tiki tuo, ką daro. Aš ja pasitikiu.

— Viliuosi, kad tu neklysti. O kas per žmogus tas Haris Danceris?

— Stambus. Turi tam tikro šiurkštaus grožio. Sutrikęs. Abejojantis. Pasidarė niūrokas, ir tai suprantama. Devynerius metus išgyveno vedęs, ir štai dabar vienas. Evelina jam teikia užuojautą ir draugiją. Ji labai tvirta moteris ir, be abejonės, traukia jį. Jis skęsta, o ji siūlo jam gelbėjimosi ratą. Aš galutiniais rezultatais neabejoju.

Bet skrisdamas lėktuvu į Fort Loderdeilą, Entonis Glitneris pripažįsta sau, kad vis dėlto nėra toks tikras.

Jis pats aukštas, prakaulus vyriškis su didelėm krepšininko rankom. Patraukliai negražus. Nosis kumpa. Burna plati. Didžiulės atlėpusios ausys. Bet visa tai nublanksta, kai jis šypsosi. Šypsena linksma.

Jis žino, kad skausmo prislėgti žmonės kartais elgiasi ekscentriškai ir nenuspėjamai. Staigiai pakeičia gyvenimo stilių. Atsisako įpročių. Pasikeičia jų asmenybė. Drovuolis pasidaro įžūlus. Įžūlėlis ima verkti. Ir kiekvienas ieško, kuo pridengti savo širdgėlą.

Glitneris būgštauja, kad Danceris gali patekti kaip tik į šias pinkles: užsimiršimas per nesaikingumą. Jei šitaip atsitiks, tai vadas nėra tikras, kad Evelinos Heimdal gelbėjimo ratas bus sugriebtas ar bent pripažintas.

Jis tą vakarą susitinka su ja Fort Loderdeile. Ji papasakoja apie susitikimą su Hariu Danceriu. Nieko ypatingo. Danceris nuoširdus, užsiminė, kad būtų gerai vėl pažaisti tenisą, kartu papietauti, apsilankyti arklių lenktynėse. Bet nieko konkretesnio.

Glitneris papasakoja Evelinai apie šefo perspėjimus. Primena jai asmeninį saugumą. Paskui išsako jai savo susirūpinimą dėl Dancerio emocinio stabilumo.

— Jis gali nutraukti vadžias, — sako jis. — Tai gana įprasta reakcija į skausmą. Manau, kad tau verta spūstelėti kiek smarkiau. Departamentas sutelkė kietą, patyrusią komandą. Mums negalima atsilikti. Gal tu galėtum pereiti su Danceriu... hm... į intymius santykius?

— Jei aš per daug spausiu, — sako Heimdal, — tai galiu jį nubaidyti. Neabejoju, kad prie jo šliejasi našlės ir išsiskyrusios. Arba tiesiogiai, arba per draugus. Na gerai, Toni, pasikviesiu jį pavakarieniauti namo. Jam nebus kaip atsisakyti; aš esu jo nauja klientė. Aš truputį atleisiu varžtus, pamatysim, kuo tai baigsis.

— Neturėtų pakenkti, — sako Glitneris.

Komandos vadas Šelbis Jama prieš paimamas Departamento buvo teatro režisierius. Bet „paimamas“ — ne visai teisingas žodis. Jis pasisiūlė savanoriu.

Jis nedidukas, putnokas, nesenas. Ir supergyvas. Kolegos mano, kad jis ką nors vartoja, bet taip nėra. Tai tik jo nuosavas adrenalinas. Jis nenustygsta. Negali žiūrėti į bambą ir kontempliuoti. Jam nereikalingos jokios mantros. Jis turi *veikti.*

Hario Dancerio kampanija — pirmoji jo svarbi užduotis. Jis nenori pralaimėti. Jis žino, kokia bausmė laukia už pralaimėjimą. Departamentas niekada neatleidžia. Bausmė būna amžina.

Dėl savo išsilavinimo ir ankstesnės profesijos į Hario Dancerio operaciją jis žiūri kaip į teatrą. Turi būti scenarijus, dekoracijos, kostiumai, butaforija. Ir, be abejo, rimta aktoriaus vaidybos analizė. Šelbis Jama jau žino scenarijų. Jei pasiseks, atomazga bus jo naudai.

Jis pasiima Departamento nuomojamą butą Pompano Byčo motelyje. Perdirba jį į trijų kambarių buduarą. Virš vandeninės lovos ant lubų veidrodžiai. Klostuotos šilkinės užuolaidos. Visur pilna minkštų pagalvių. Ant sienų prikabinėta nuogų moterų portretų, nutapytų aliejiniais dažais ir pastele. Pornografinės videokasetės.

— Štai čia tu jį atsivesi, — sako jis Selei Abadon. Aprodo jai viską. Pademonstruoja vonios prietaisus.

— Jis pradės juoktis — sako ji.

— Žinoma, pradės, — sutinka Jama. — Jis protingas žmogus. Jis juoksis, parodydamas, jog yra aukščiau šito seksualaus kičo. Bet jis užkibs ant šito, vaikuti. Patikėk manim, užkibs. Jis pasakys sau: „O kodėl ne, po perkūnais?“ Jis neatsilaikys prieš tave. Tai suteiks jam užsimiršimą. Kaip tik tai jam ir reikalinga šiuo metu: užsimiršti.

— Jis atrodo puikus, — sako Selė. Liūdnai.

— Taip? Argi tai ką nors keičia?

— Turbūt ne.

— Dirbk savo darbą, ir mes laimėsim. Čia tiek mikrofonų, kad užtektų miesto filharmonijai. Kai tik jis įeis, įsijungs televizijos kameros, todėl turi iš karto įjungti viršutinę šviesą. Supratai?

— Taip.

— Jeigu jis kartais būtų linkęs, tai viršutiniame stalčiuje spintelėje prie lovos yra žolytės ir kokaino. Bet nemanau, kad norės. Jis kibs į gėrimus. Garantuoju. Bare jų pilna, o vynas šaldytuve.

— Tu viską apgalvojai.

— Tikiuosi, — sako Šelbis Jama. — Jei neapgalvojau, tai šitas spektaklis po vieno vaidinimo baigsis. Aš bū-

siu mašinų aikštelėje su Brisku. Juodas „Mersedesas“. Jei kas nors blogai, tu žinai, kur mus rasti.

— O kas gali būti blogai?

— Niekas. Tikiuosi. Tik per daug neskubėk. Turiu galvoje — ramiai. Nespausk jo. Tegu būna čia kiek jam patiks. Nustato savo tempą. Daryk viską, ko tik jis norės.

— Ar kartais nepradedi manęs mokyti mano amato? — griežtokai klausia Selė Abadon.

— Ne, vaikuti. Tu pati žinai, kad esi meistras. Aš tik noriu, kad viskas eitų kaip patepta.

— Eis, — pažada ji.

Haris Danceris pasirodo tuojau po devynių. Atsineša butelį šampano.

— Graikai neša dovanas, — sako jis. Ir kvailai šypsosi.

— Ar tu graikas? — klausia ji. Įjungia viršutinę šviesą.

— Ne. Tai toks pasakymas. Galiu įeiti?

Ji su ilgu juodo aksomo chalatu. Nuo kaklo iki pėdų. Priekyje ilgas užtrauktukas. Rankovės ilgos. Tai Šelbio Jamos reikalavimas.

— Klausyk, pupyte, — aiškino jis, — tas vyrukas tave jau matė nuogą. Dabar tu visa uždengta. Tai jį pritrenks. Jis pradės įsivaizduoti. Seksualinė įtampa augs. Kuo ilgiau tu būsi apsirengusi, tuo labiau jis įsiaudrins.

— Įkaitinti? — klausia Selė.

— Teisingai. Įkaitinti. Tegu net garas eina jam iš ausų. Kol tegalės galvoti tik apie viena — kaip patraukti tą užtrauktuką. Masink jį. Kaip žuvį.

— Oho! — sako Haris Danceris. Apsidairo po butą. Juokiasi. — Tikras meilės lizdelis.

— Tau patinka?

— Na... neįprasta. Kas pozavo tiems paveikslams? Ne tu?

— Draugės. Ir draugių draugės. Gal nori išgerti?

— Puiki mintis.

— Šampano?

— Ne. Šitas per šiltas. Ar turi džino? Arba degtinės?

— Ir to, ir ano. Tai ko?

— Būtų puiku džino su ledu. Tu irgi gersi?

— Žinoma.

Ji nueina į virtuvę. Jis dar kartą apsidairo. Jaučiasi prislopintas. Uždusintas. Oro kondicionierius veikia, bet bute atrodo šilta, tvanku. Visas tas šilkas. Klostės. Nuogalės ant sienų. Minkštos užuolaidos. Viskas perkrauta.

Ką aš čia veikiu? — klausia jis savęs. — Ką čia veikiu?

Jį praryja fotelis. Toks minkštas ir gilus, kad jis pasijunta kone aukštielninkas. Ji atneša gėrimus. Susirango ant grindų prie jo kojų. Gracingai. Ji laiko stiklą vyno. Pakelia jį. Uždeda šiltą ranką jam ant kelio.

— Už nieką, — sako ji.

— Sutinku, — sako jis. Drąsiai šypsosi.

Jis siurbčioja. Ištiesia ranką, paliečia jos ilgus šviesius plaukus.

— Tikri? — klausia.

— Kuo tikriausi. Nori patampyti ir įsitikinti?

— Ne. Tikiu tavim.

— Ir nedažyti. Tokie pat ir kitose vietose.

— Bet tu nusiskutusi. Ar neniežti, kai pradeda želti?

— Žinoma, niežti, — juokdamasi sako ji. — Nori pakasyti?

Šita intymi kalba jį užkaitina.

— Kiek aš turiu laiko? — klausia jis.

— Kiek tik nori. Aš neturiu skaitiklio.

— Kiek kainuos?

— Tiek, kiek duosi.

— Tai negarbinga, — protestuoja jis. — Nei tau, nei man.

— Nuspręsim paskui, — sako ji. Ranka juda aukštyn šlaunimi. — Aš pasitikiu tavim.

Kai ji šoko „Kauše" ant stalo, jis žiūrėjo į ją iš apačios. Dabar žiūri iš viršaus. Mato aiškius bruožus. Plačias, džinsų mėlynumo akis. Skaistumas. Jaunystė.

— Kiek tau metų? — klausia jis.

— Du šimtai keturiasdešimt šešeri, — sako ji.

— Ne, aš rimtai.

— Artėju prie trijų su nuliuku.

— Netikiu, — sako jis. — Atrodai kaip devyniolikos.

— Ačiū, pone, — sako. — Tai todėl, kad mano širdis tyra.

— Kol kas patikėsiu, — sako jis. Palieka jai aiškintis savo žodžių prasmę. — Sele, man čia nepatogu. Ar nieko, jei persėsiu ant kietesnės kėdės?

— Vandeninė lova gerokai kietesnė, — sako ji. — Nusivilk švarką, nusispirk batus. Jauskis kaip namie. Gal įjungti muziką?

— Kaip nori.

Ji uždeda kasetę. Ela Ficdžerald dainuoja Koulą Porterį. Danceris nustebęs žiūri į ją.

— Iš kur tu sužinojai? Tai mano mėgstama.

— Mano irgi.

— Tu per jauna Ficdžerald ir Porteriui.

Ji šypsosi.

Lauke automobilių aikštelėje juodame „Mersedese" pokalbio klausosi Šelbis Jama ir Briskas.

— Atrodo, kad viskas einasi gerai, — sako Jama. — Kaip manai?

— Kol kas, — sako Briskas.

— Aš turiu pasiutiškų videokasečių, — sako Selė Abadon Danceriui. — Ar nenorėtum pažiūrėti? Sukurtų tau nuotaiką.

— Ne, — sako jis, — ačiū. Man jų nereikia. Mano nuotaika ir taip gera.

— Taip ir maniau, — sako ji, sagstydama jam marškinius.

— Ei, — sako jis. — Palik ir man darbo.

— Kaip tau patinka, — sako ji ir lėtai brauko krumpliais jam per skruostą.

Jis atsega jos užtrauktuką. Pamažu.

— O! — sako jis. — Ak!

— Tu mėgsti šią prekę?

— Tiesiog dievinu!

Padeda į šalį savo gėrimą. Nuleidžia galvą. Lūpomis paliečia jos krūtis.

— Dangaus mana, — sako jis.

— Nebijok, kad man skaudės, — sako ji. — Aš nesubyrėsiu.

— O kodėl turėtų skaudėti?

Jis netvirtai atsistoja. Nusirengia. Ji išsineria iš chalato. Griūva ant švelniai besilinguojančios lovos. Išdriekia ant pagalvių savo ilgus plaukus. Stebi jį.

— Žiūrėk, kas tau pasidarė, — sako ji.

— Atsiprašau.

Ji tingiai šypsosi.

— Dėl to niekada neatsiprašinėk. Tu tikras, kad nori darbuotis pats?

— Tikras.

— O ar paskui bus mano eilė?

— Jei tau patinka. Pažiūrėsim.

Jis randa ieškomą jos kūno vietą. Sielvartas slopsta. Atsiminimai blėsta. Jos kūnas jį narkotizuoja. Vienas sustandėjęs spenelis virsta visata. Jis trokšta būti joje.

— Kokius tu kvepalus naudoji? — klausia jis.

— Ypatingus. Ar tau jie patinka?

— Neįprasti. Jaudina.

— Pauostyk čia, — sako ji. Delnais suėmus palenkia jo galvą žemyn. — Čia. Aš buvau vonioje. Gerai?

— O taip, — sako jis. Bet nėra tikras. Dirginantis kvapas.

Jis yra švelnus meilužis. Nori suteikti jai džiaugsmo. Ji juda lėtai, su pasitenkinimu.

— Gera, — sako ji. — Kaip gera. Aš myliu tave.

— Ar taip yra scenarijuje? — griežtai klausia Briskas automobilių aikštelėje.

— Na... ne, — pripažįsta vadas Jama. — Ne visai. Bet ji turi leidimą improvizuoti. Ji toje srity patyrusi. Žino, ką daro.

Briskas neatsako.

— Apsiversk, — sako Haris Danceris. — Leisk man pabučiuoti tavo gražią nugarą. — Jis glamonėja ją. Švelniai masažuoja kaklą, pečius.

— Nuostabios rankos, — murma ji. Užsimerkusi.

Jis pasilenkia, perbraukia lūpomis jai per stuburą, šonkaulius.

— Tu dieviškas, — sako ji.

Jis to išmoko su Silvija. Silvija — jo mirusi žmona. Jis žino tas kūno vietas. Lytėjimus. Jis bučiuoja. Bučiuoja. Ir glosto.

— Ak... — dūsauja ji. — Kur tu buvai visą mano gyvenimą?

— Visus tavo du šimtus keturiasdešimt šešerius metus? — klausia jis. Jam atrodo, kad ji apsimetinėja. Paleistuvės kalbos.

— Teisingai. Aš laukiau tavęs.

— Man tas nepatinka, — sako Briskas juodajame „Mersedese". — Ji per daug nukrypsta nuo scenarijaus.

— Duok jai laiko, — sako Šelbis Jama. — Ji juk taikosi prie jo.

— Man tas nepatinka, — pakartoja Briskas. — Man atrodo, ji netenka kontrolės.

— Man atrodo, kad dabar jau metas, — sako Haris Danceris. — Kaip tu manai?

— O taip, — atsako ji. Ir atsiverčia veidu į jį. — Prašau.

Jos rankos tvirtai apkabina jo nugarą. Spaudžia raumeningos šlaunys. Jiedu iš arti žiūri vienas kitam į akis.

Jis pamiršta visą techniką. Jis laisvas, sklando. Atitrūkęs nuo racionaliojo savęs. Randa taip trokštamą užsimiršimą. Ji suspaudžia jo veidą delnais. Jo lūpų bučiuo-

ti nemėgina. Jos kūnas liepsnoja. Kvapas stipresnis. Ji juda skausmingais trūksniais. Akys užmerktos.

Jis miglotai suvokia jos karštį. Svilinanti liepsna. Žiūrėdamas žemyn mato, kaip jos kūnas kietėja. Pasidaro stangrus. Ji keičiasi tiesiog akyse. Kvintesencinė aistra. Pro lūpas matyti blizgantys dantys. Krūtys kietos. Makšties raumenys siurbte siurbia.

Jis staiga išsigąsta. Čia yra mirtis. Sudejavęs jis pasiduoda. Ji kyla jo pasitikti. Jų skardūs riksmai...

— Įkliuvo, — sako Šelbis Jama. Su pasitenkinimu. Dirsteli į laikrodį. — Truputį daugiau nei pusvalandis. Jis jau niekada nebebus toks, koks buvo. Ar ne, Briskai?

— Pažiūrėsim, — sako anas. — Dar tik pradžia.

Danceris nejuda. Guli ant jos. Glosto jai plaukus. Veidą. Glaustosi prie jos kaklo.

— Sele, — sako jis. — Sele.

Ji atsimerkia. Veidas ir kūnas atsileidžia. Mirtis pasitraukė. Su nuostaba žiūri į jį.

— Ar tu tikrai esi *tu?* — klausia ji.

Jis juokiasi.

— Ne, aš Džekas Skerdikas. Žinoma, kad aš esu aš. Kas čia per klausimas?

Ji neatsako.

— Ar tau gera? — klausia ji. Nekantriai.

— Jei jausčiausi geriau, tai būčiau be sąmonės.

— Ar galiu dabar nueiti į dušą?

— Ne, — sako jis. — Leisk, aš tave numaudysiu ležuviu.

Du vyrai automobilių aikštelėje dar vieną valandą klausosi garsų ir kalbų. Paskui, kai Danceris išeina, Šelbis Jama išjungia imtuvą.

— Gerai, gerai, gerai, — sako jis. Trina delnus. — Jis užkibo. Dar sugrįš čia.

— Nežinau... — sako Briskas. — Ne tas tonas. Kažkas čia negerai.

— Negerai? Kas čia gali būti negerai? Juk ji veikė pagal nurodymus, argi ne?

— Na taip. Darbą ji atliko. Bet kai kurie jos elgesio momentai man kelia nerimą. Ką reiškia tas klausimas: „Ar tu tikrai esi tu“?

— Nežinau, — sako Jama. Susimąstęs. — Man tas irgi buvo neaišku. Reikės paklausti jos.

— Būtinai paklausk, — sako Briskas. — Nenorėčiau prarasti tos paukštytės.

Vadas Entonis Glitneris suranda seklį, paprasčiausiai vartydamas Pompano Byčo „Geltonuosius puslapius“ ir ieškodamas detektyvų agentūrų. Pirmosios trys jo aplankytos nepriimtinos: jų organizacijos per didelės, per legalios. Jos mieliau teikia saugumo paslaugas, o ne verčiasi asmeniniais tyrimais. Ir jos nepakankamai alkanos.

Ketvirtu bandymu jis randa reikalingą žmogų. Hermanas K. Tišmanas. Pensininkas policininkas iš Niu Džersio. Bet pakankamai jaunas, tad Glitneris įtaria, kad jis buvo išprašytas į pensiją. Dėl kokios nors priežasties. Kresnas tvirtas vyras su tankiais antakiais. Lūpos parudusios nuo cigarų kramtymo. Ir alkanas.

Jis Federaliniame greitkelyje turi vieno darbuotojo kontorą. „Mūsų specializacija — namų tyrimai“. Ima šimtą per dieną plius išlaidoms.

— Jūs turit leidimą nešioti ginklą? — klausia jį Glitneris.

— Aha. Bet kam klausiat? Juk sakėt, kad tai dėl vyro neištikimybės. Kam man čia ginklas?

— Ką gali žinoti, — atsako vadas vykdytojas. — To žmogaus pavardė yra Haris Danceris. Aš paliksiu jums jo namų adresą, darbo adresą ir nuotrauką. Pažiūrėkit, ką

jis veikia. Po kelių dienų susitiksime ir aptarsime, ką daryti toliau.

— Aha, — sako Tišmanas. Kramtydamas neuždegtą cigarą. — Būtų gerai trys kupiūros avanso.

Jiedu susitinka po keturių dienų.

— Taigi, — sako seklys. Ir ima versti bloknoto lapus. — Tas vyrukas smaginasi. Motelyje. Paukštytės pavardė Selė Abadon. Nuoga šokėja iš „Kaušo“ baro. Nuomojama.

— Puiku, — sako Tonis Glitneris. — Tą mes ir norėjom sužinoti.

— Norit, kad dirbčiau toliau?

— O taip. Nenorim sustoti vidury kelio.

— Aha, — sako Hermanas Tišmanas. Tyrinėja šlapią apkramtyto cigaro galą. — Jūs man sakėt, kad tai dėl galimos skyrybų bylos. Ponia Dancer įtaria vyrą neištikimybe. Jūs jos advokatas.

— Teisingai.

— Keista, — sako Tišmanas. — Juk žmona jau du mėnesiai kaip mirusi. Jeigu jūs advokatas, tai neturite licenzijos verstis praktika Floridos valstijoje. Be to, kol tupėjau motelio aikštelėje, mačiau pasaloje kitus du vaikinus. Iš juodojo „Mersedeso“. Kaip čia yra?

— Jūs tikrai norit žinoti? — klausia Glitneris.

— Žinoma, antraip galiu įmerkti uodegą. Tai narkotikai?

— Ne. Ne narkotikai. Tas Danceris yra šeimos fondo globėjas. Aš atstovauju mirusiosios vaikams. Jie nori įrodyti, kad Danceris netinka vadovauti fondui dėl moralinių savybių. Nori pradėti bylą.

— Kas tie vaikinai „Mersedese“?

— Neturiu supratimo. Gal jie laukė draugo?

Seklys ilgai ir įdėmiai žiūri į jį.

— Du šimtai už dieną, — sako jis. — Plius išlaidoms.

— Gerai, — sako Glitneris.

Vadas vykdytojas susitinka su Evelina Heimdal. Pakartoja, ką jam sakė Tišmanas.

— Anie sužaidė pirmą partiją, — sako jis. — Eva, mums reikia paskubėti.

— Nesijaudink, — sako ji. — Danceris šįvakar ateina vakarieniauti.

— Gerai. Tai apšilimas. Paprašiau būstinę, kad pateiktų informaciją apie šitą Selę Abadon. Seklys mėgina gauti jos nuotrauką.

Heimdal pasilenkusi patapšnoja jam per skruostą.

— Nesijaudink, Toni, — sako ji. — Tai tik pradžia.

— Ji striptizo šokėja, — sako jis liūdnai.

Agentė juokiasi.

— Mes irgi turime savo ginklus. Ar ne?

Haris Danceris pasirodo Evelinos Heimdal bute su buteliu *Frangelico.*

— Graikai neša dovanas, — sako jis.

— O kodėl aš turėčiau jūsų bijoti? — klausia ji. Šypsosi. — Jūs man visai nebaisus.

— Nebaisus? Gerai. Koks puikus butas!

Jis tikrai puikus. Penkiasdešimt jardų nuo pliažo. Langais į vandenyną. Svetainė, miegamasis, vonia, virtuvė. Ir nuostabus balkonas į rytus, jame užtektinai vietos kėdėms, šezlongams, kokteilių stalui. Šeštas aukštas.

— Puikus vaizdas, — pagiria jis. Stovi prie turėklų. — Taip ir traukia nerti į vandenį.

— Ne, ačiū, — sako ji. — Bet ar pastebit, kad mano balkonas iš niekur nematomas? Galiu nuogutėlė degintis saulėje.

— Saugokitės sraigtasparnių pilotų, — perspėja jis.

Jos butas jam atrodo nuostabus. Švaru. Tyras oras. Daugybė pintinių baldų. Palubėje ventiliatorius. Viskas atvira ir šviesu. Plonos vilnijančios užuolaidos. Krepšelis šviežių vaisių. Visur gėlės. Grindys šachmatiškai išklotos juodomis ir baltomis plytelėmis. Keletas senų rytietiškų kilimų.

Ji atneša džino ir martinio kokteilius ir mažų šaldytų krabų žnyplių. Į terasą.

— Aš galiu ateiti ir vidun, — sako jis.

— Prašau, — sutinka ji. — Perspėju jus: šįvakar būsite bandomasis gyvūnas. Aš išviriau... hm... ką? Tikriausiai troškinį. Pati išradau jį. Vištos krūtinėlės gabalai, aštri dešra, truputis krevečių. Viskas apibarstyta česnaku, žalumynais, saldžiaisiais raudonaisiais pipirais, dar šio bei to. Ir turim užtektinai balto vyno atmiešti ryžiams.

— Aš jau priaugau penkis svarus, — sako jis. — Vien nuo klausymosi. Ar norit šįvakar kalbėtis apie investicijas?

— Nebūtinai. O jūs?

— Jokiu būdu! Prisisotinu šito kontoroje. Jūs gimusi Niu Džersyje?

— Meine. Mano tėvas buvo kunigas. Tik prašau neklausti, prieš kiek laiko tai buvo. Nemėgstu apie tai galvoti.

— Gal galiu atspėti jūsų amžių?

— Jei norit.

— Trisdešimt aštuoneri.

Ji šypsosi.

— Arti, bet truputį pro šalį. Ačiū jums už gerą širdį.

— Daugiau?

— Truputėlį.

— Jūs atrodot nuostabiai, ponia Heimdal.

— Gal galėtume vadintis Eva ir Hariu?

— Puiki mintis. Kur jūs išmokot daryti tokius martinio kokteilius?

— Gal per saldūs?

— Juokaujate? Patys tie. Ar jūs dažnai linksmindavotės, kol jūsų vyras buvo...

— Nelabai. Aš mėgstu gaminti valgį. Kaip jūs verčiatės su maistu, kai jūsų žmona...

— Šiaip taip. Ką nors paprasto. Kepsnys su bulvėmis. Salotos. Kas nors panašiai.

— Jaučiatės vienišas, Hari? — Ji įdėmiai žiūri į jį.

— Taip. O jūs?

Ji linkteli:

— Kitaip ir būti negali.

— Suprantu. Manot ar tikitės dar kartą ištekėti?

— Ne tuojau. Noriu pirma susitvarkyti gyvenimą.

— Juokaujat. Eva, jau labai seniai nesu matęs moters su tokiu sutvarkytu gyvenimu kaip jūsų. Gal galiu dar vieną martinį?

— Žinoma. Pabaikim ąsotį. Norit daugiau ledo?

— Aš pasiimsiu pats... jei galima. Leiskit man patarnauti.

— Su malonumu, — sako ji.

Jis atneša iš virtuvės ąsotį.

— Aš jau pakėliau puodo dangtį ir pauosčiau. Nuooostabu!

— Šaldytuve yra butelis šabli ir žalių salotų.

— Aš mačiau ir nušvilpiau vieną lapą.

Jis pasuka ąsotį. Pripila jos stiklą. Jiedu pabaigia krabų žnyples.

— Puikus vakaras, — sako ji. Paskui pakelia galvą. — Kiek ten žvaigždžių?

— Šeši šimtai milijonų, keturi šimtai trisdešimt vienas tūkstantis aštuoni šimtai keturiolika. Aš suskaičiavau.

— Man atrodo, kad aštuoni šimtai penkiolika, — sako ji.

— Vadinasi, viena prisidėjo.

— Jūsų žmonos, — sako ji.

Jis paima jos ranką. Pabučiuoja pirštų galiukus.

— Ačiū, — sako jis. — Labai malonūs žodžiai.

Vakarienė žvakių šviesoje. Jiedu sėdi arti vienas kito. Valgo. Kalbasi. Juokiasi. Nesivaržo. Jaučiasi patogiai.

— Jūs vesite? — klausia ji. — Jūs manęs irgi klausėt. Dovis už dovį.

— Koks pasakymas, — sako jis. — Galbūt. Kada nors. Kol kas ne.

— Taip ir reikia. Nepulkit stačia galva. Kol esat vienišas ir pažeidžiamas. Turiu galvoje — nereikia ieškoti pakaitalo tam, ką turėjote. Verčiau palaukti.

— Geras patarimas. Ir geras maistas. Aš baigiu pavirsti paršiuku.

— Būkit malonus, pabaikit viską. Deserto nebus, bet balkonė galim atsigerti kavos ir jūsų *Frangelico.*

— Puiku, — sako jis. — Puikus vakaras. Ir jūs puiki.

— Ne tokia jau ir puiki, Hari.

— Bet arčiausiai to iš visų, kurias pažinojau.

Balkone jiedu atsisėda į balto plastiko juostų kėdes. Gurkšnoja kavą. Riešutų likerį.

— Jūs labai ją mylėjot? — klausia ji.

— Labai. Prisimenat Kerolę Lombard? Geroji dvasia. Silvija irgi tokia buvo. Visada energinga. Ji man buvo tokia gera. Aš pats esu linkęs į niūrumą. Ji vadindavo mane Niurzgučiu. Tai tiesa. Kartais man užeina depresija. Bet ji visada sugebėdavo mane iš jos ištraukti. Ji buvo mano gyvenimo šviesa. Skamba kaip koks šlageris, ar ne? Bet tai tiesa. Niekada nesu girdėjęs jos skundžiantis ar dejuojant. Net tada, kai ji merdėjo ir tai žinojo. Labai drąsi moteris. Nežinau, ar pats galėčiau būti toks drąsus. Bet aš jau tikriausiai labai jums nusibodau, ar ne?

— Ką jūs, Hari, nė kiek.

— Nuvažiuokim į arklių lenktynes, — sako jis. — Gal šeštadienį. Šauniai praleistume dieną. Majamyje pavalgytume pietus. Gal ne tokius skanius kaip dabar, bet nieko.

— Būtų labai smagu. Pasakykit, kada.

— Aš jums paskambinsiu.

Paskui jiedu sėdi tyloje. Patenkinti. Jis paima jos ranką. Laiko ją. Jiedu su nuostaba žiūri į mirguliuojantį dangų. Švelnus vėjelis. Kvepiantis oras. Jūros šniokštimas. Tamsa tirštėja. Pradūzgia lėktuvas, mirksėdamas švieselėmis.

— Ačiū, Eva, — sako jis.

— Už ką?

— Už viską.

Jam laikas eiti. Jiedu nenoriai atsistoja. Lėtai eina per tamsius kambarius durų link. Atsigręžia vienas į kitą.

— Ar aš taip panaši į ją? — klausia ji. — Jūs minėjot, kad panaši.

— Buvot panaši. Dabar jumyse nebematau jos. Matau *jus*.

— Man tai labiau patinka.

— Ir man.

Jis pabučiuoja ją. Vieną kartą. Į lūpas. Švelnus prisiglaudimas. Jų kūnai įsitempia. Jis paliečia jos skruostą.

— Koks švelnus, — sako jis.

— Susitiksim šeštadienį?

— Žinoma.

— Nepalikit manęs, Hari, — prašo ji. — Nepameskit.

— Nepaliksiu, — prisiekia jis. — Negalėčiau.

Ji žiūri jam į akis.

— Pažadat?

Jis pakelia delną.

— Prisiekiu Visagaliu Dievu.

— Man to pakanka, — sako ji.

Jis grįžta į tuščius namus. Žiūri į save koridoriaus veidrodyje. Nepasikeitęs. Keista — jis tikėjosi, kad pamatys save visai kitokį. Toks pat, tik oda blyškoka. Beveik nebėra įdegimo.

— Reikės pasideginti, — sako jis garsiai.

Naujas dalykas: jis kalbasi su savimi. Tai kelia nerimą; jis mėgina kontroliuoti save. Pagalvoja, kad galėtų nusipirkti šunį ar katę dėl draugijos. Bet kas bus, jei pradės kalbėtis ir su jais?

— Ei, Roveri, suvalgom šįvakar po hamburgerį.

— Kaip tau patinka mano nauji marškiniai, Murkly?

Taip jau būna vienišiems žmonėms: jie pradeda kalbėtis patys su savimi, su gyvūnais, žuvelėmis akvariume, paukščiais, gėlėmis. Kitaip gali užrūdyti balsas. Ir smegenys.

Jis įsipila konjako. Išsineša į terasą. Atsigula į šezlongą. Laukia, kol apims liūdesys. Bet jis neapima. Jis pritrenktas savo malonios būsenos. Negali patikėti.

Jis prisimena vakarą. Ką sakė. Ką sakė Eva. Galvoja, ar galėtų su ja gulėti lovoje. Ar jis to nori? Ar to nori ji? Keista, bet tai neatrodo svarbu. Svarbu būti su ja. Laikytis už rankų. Bučiuotis arba nesibučiuoti. Būti su ja...

Dėl Selės, spėja jis. Ji patenkina visas jo seksualines reikmes ir dar daugiau. Jis davė jai šimtą, ir ji atrodė labai patenkinta. Vadinasi, jis moka už patarnavimus, argi ne taip? Išskyrus... Išskyrus...

Kodėl? Žinoma, dėl jos fizinio grožio. Neįtikėtina. Fantastiška. Ir dėl jos nevaržomo juslingumo. Ji užkaitina kraują. Su ja jis darė tokius dalykus, kurių nebuvo daręs niekada. Netgi su Silvija. Ir Selė pažadėjo dar daugiau malonumų. Užsiminė apie stebuklingus triukus, nuo kurių jis ištirps.

Jis pasijunta besididžiuojąs. Kaip gaidys tarp vištų. Dvi puikios moterys. Tikras sultono haremas.

Paskui jis suvokia, kad tai daugiau negu lova. Tai kažką žada. Jis užmezgė kontaktus. Jis gali kalbėtis su dviem moterimis. Juokauti su jomis. Juoktis. Intymumas. Taip, štai kodėl. Kaip tik to jam trūko po Silvijos mirties.

Koks būtų jo gyvenimas be šito? Be įtampos? Be tos stumiančios elektros? Be konfliktų, kurie suteikia gyvenimui skonį?

Jis negali suprasti. Fizinis ar emocinis intymumas? Ar abu? Jis negali apibrėžti savo paties poreikių. Abi moterys atrodo kažkaip susijusios. Tikros ir tobulos. O jis kol kas blaškosi. Stengiasi suvokti save.

Jis sudejuoja. Komiška neviltis. Sako pats sau, kad turi viską. Ir sako sau, kad pats nežino, ko nori. Negali nuspręsti. Jo sąmonė užgriozdinta kaip Selės kambarys motelyje. Kratinys.

Bet nepaisant to, jog viskas dar tik užuomazgoje, jis jaučia pasitenkinimą. Gyvenimas yra daugiau negu valstybės akcijos, pradinis kapitalas ir pelno planai. Tai sudėtinga žmonių santykių grandinė. Jis jaučia, kad vėl atsidūrė joje. Į gera ar į bloga.

Susirinkimas vyksta regiono direktoriaus salėje. Dalyvauja direktorius, vadas vykdytojas Šelbis Jama, Briskas, agentė Selė Abadon, vidaus saugumo šefas Tedas Šaronas. Ir sekretorė Norma Greivsend, kuri viską stenografuoja.

— Tedai? — sako direktorius.

— Kol kas nieko konkretaus, sere. Mes patikrinom visus Departamento darbuotojus, žinančius apie Dancerio operaciją. Jie visi švarūs. Mes kasamės giliau, žinoma, bet šiuo metu labiausiai įtartinas mūsų informatorius Džeremis Bleinas. Jis žino apie šią akciją. Žino ir apie Selės Abadon užduotį. Be to, jis labai nepastovaus būdo. Galimas daiktas, kad jis perimtas. Norėčiau leidimo paskirti jam uodegą visai parai.

— O kodėl jums, — sako Briskas, — nepaspendus jam spąstų ir nepažiūrėjus, ar jis į juos neįklius? Pakiškit jam dezinformacijos. Jei Korporacija sureaguos, mes žinosim, kad Bleinas jų.

— Puiki mintis, — sako regiono direktorius. — bet kokią dezinformaciją? Gal turit pasiūlymų? Visi.

Tyla.

— Klausykit, — sako Šelbis Jama. — Pasakykim Bleinui, kad Selė serga dedervine arba AIDS. Jeigu jis

dvigubas, tai būtinai pliurptelės Korporacijai, o jie tikrai perspės Dancerį.

— Labai ačiū, — sako Selė Abadon.

— Nesąmonės, Jama, — sako Briskas. Šiurkščiai. — Gal tai ir įrodys, kad Bleinas yra dvigubas, bet pašalins Selę iš kampanijos. O to mums nereikia.

— Na taip... — sako Jama. Sutrikęs. — Apie tai nepagalvojau.

— Turiu mintį, — sako Tedas Šaronas. — Mes žinome, kad Korporacija žino apie Selę. Jie žino, kur ji gyvena. Mes pasakom Džeremiui Bleinui, kad jos bute yra stiprių narkotikų. Jei ten pradės šniukštinėti faraonai, mes žinosim, kad Bleinas arba apskundė faraonams, arba pranešė Korporacijai, kuri informavo faraonus.

— Čia negerai vienas dalykas, — sako Selė. — Bute *tikrai* yra narkotikų.

— Niekis, — sako Briskas. — Prieš pasakydami Bleinui, mes juos paimsim. Man tai patinka. Paprasta. Švaru. Jeigu pasirodys faraonai, Sele, tegu apverčia viską aukštyn kojom. Jie nieko neras, bet mes žinosim, kad Bleinas perimtas.

— O kaip tos pornokasetės? — klausia Selė. — Ir visas kitas šlamštas?

— Viską išnešim, — sako Briskas. — Laikinai. Jei faraonai nepasirodys, parnešim vėl. O jeigu jie ateis, iškratys ir nieko neras, tada sugrąžinsim viską jiems išėjus. Viskas garantuota.

— Puiku, — sako direktorius. — Taip ir darom. Sele, gal galėtum dabar informuoti apie padėtį?

— Aš manau, kad Danceris užkibo, — sako ji. — Susitinku su juo rytoj per pietus. Aš pradedu skųstis jam dėl darbo „Kaušo“ bare. Noriu, kad jis pradėtų mane finansuoti. Išlaikytų. Stengiuosi atsargiai, kad jo neišgąsdinčiau. Jeigu jis užkibs ir sutiks mokėti sąskaitas, tai norės susitikinėti su manim daug dažniau, — kad atsiimtų už įdėtus pinigus. O tada, manau, mes jį jau kelsim iš vandens. Toks scenarijus.

— Pavyks, — sako Šelbis Jama. — Taip daroma nebe pirmą sykį. „Žydrasis angelas“ Emilis Janingsas gieda kaip gaidys ir dažo Marlenai Ditrich kojų nagus.

Jie sėdi ir tyli. Laukia direktoriaus reakcijos. Jis žiūri tiesiai prieš save. Jų nemato. Žili plaukai meniškai sugarbanoti. Juodas kostiumas dailiai išlygintas. Blausios akys nieko neišduoda.

— Gerai, — sako jis. — Eikit šita kryptimi. Bet atsiminkit, kad turim reikalą ne su kokiu prasčioku. Danceris yra inteligentiškas, sudėtingas žmogus. Kol buvo gyva jo žmona, jis tikėjo tikrosiomis vertybėmis. Dabar jis jaučia, kad jo gyvenimas neteko pagrindo, jis tarsi ant ledo. Jis sutrikęs, laikinai praradęs tikėjimą. Mes turim suteikti jam tą tikėjimą... arba netikėjimą. Dar noriu pasakyti jums, prieš ką mes pakilom. Korporacija sutelkė nepaprastai stiprią komandą. Vadas vykdytojas Entonis Glitneris — patyręs žmogus. Agentė Evelina Heimdal — labai gabi. Apsauga ir ryšininkai. Be to, neseniai Glitneris pasamdė seklį: privatų detektyvą Hermaną Tišmaną. Man tai nepatinka. Norėčiau, kad jis būtų perimtas arba eliminuotas. Briskai, tu turėtum tai sutvarkyti. Jis buvęs policininkas, turi biznelį Pompane.

— Tai tik menka problemėlė, direktoriau. Aš ją bemat pašalinsiu.

— Gerai, kas dar? Nieko? Tada grįžtam prie darbo. Norma, būk gerutė, išspausdink ataskaitą, kad galėtume užkoduoti ir išsiųsti į Klivlendą. Būtų gerai šįvakar. Jie labai domisi šia akcija. Briskai, pasilik trumpam.

Visi kiti išeina. Direktorius uždaro dvigubas duris. Grįžta prie ilgo konferencijų stalo. Atsisėda šalia Brisko. Žiūri į jį.

— Kokia tavo paties nuomonė apie Šelbį Jamą? — klausia jis.

— Lengvasvoris, — sako Briskas. — Jis į visa tai žiūri kaip į televizijos muilo operą arba į kokį romaniūkštį. Jis nesuvokia svarbos.

— Tai pirma jo tvarkoma didelė operacija.

— Aš manau, kad jis neištemps.

Regiono direktorius susimąsto.

— Gal tu ir teisus, — sako jis. — Aš šį kartą nenoriu pralaimėti. Formaliai jis lieka vadu, bet aš įgalioju tave perimti viską į savo rankas, kai tik pajusi būtinybę. Jis tebeturi vado vykdytojo pareigas, bet galutinė atsakomybė — tavo. Jei mums pasiseks, tu būsi tinkamai apdovanotas. Supranti?

— Taip, direktoriau. Bet gali kilti būtinybė... hm... eliminuoti Jamą. Departamento labui.

Direktorius linkteli.

— Pirmiau pasitark su manim, — sako jis.

Operacijų šefas Korporacijos būstinėje Vašingtone iš savo viršininkų gauna plačius įgaliojimus. Juos domina tik rezultatas. Tiesmukos asmenybės. Kas savaitę jie gauna kompiuterizuotas ataskaitas: sėkmės ir nesėkmės. Jiems nerūpi metodai ir pasiteisinimai. Tiktai skaičiai.

Todėl šefas pats kasdien daro žūtbūtinius sprendimus. Siurbčioja *Maloksą,* kramto *Tumsą,* meldžiasi ir prašo atleidimo už pernelyg didelę savikliovą ir klaidas. Jis gerai supranta savo pareigų svarbą. Skrandžio sutrikimai, jis pripažįsta, tėra tik nedidelė kaina.

Labai laiku atėjo paskutinis Normos Greivsend pranešimas. Dėl skylės Korporacijos būstinėje šefas ėmėsi papildomų saugumo priemonių. Leonardas skrenda į Vašingtoną. Iš rankų į rankas įteikia Normos pranešimą. Apeinamas radijas ir korporacijos kodavimo skyrius.

Šefas perskaito pranešimą tris kartus. Nerimą kelia keli dalykai. Pirma, Departamentas žino Korporacijos darbuotojus, įjungtus į Dancerio operaciją. Antra, jie jau

sužinojo apie Hermano Tišmano pasamdymą. Ir ketina jį neutralizuoti.

Bet nemaloniausia žinia, šefas jaučia, yra tai, kad Departamentas ieško skylės savo organizacijoje. Įtarimas krito ant informatoriaus Džeremio Bleino. Jam paspęsti spąstai. Jei Bleinas išeis sausas, bus ieškoma toliau. Kada nors gali būti sukompromituota Norma Greivsend. Šefas negali leisti, kad tai atsitiktų.

Jis svarsto, ką daryti. Moralės klausimas. Paaukoti vieną iš jų, kad išgelbėtų saviškį. Ar jis turi tokią teisę? Tai etikos dalykas. Rinktis teks jam.

Jis svarsto neilgai. Žino, kad Korporacija nepakenčia neveiklumo. Laimėti ar pralaimėti. Bet ką nors daryti.

Jis nusiunčia koduotą pranešimą Entoniui Glitneriui: Selė Abadon savo bute turi stiprių narkotikų. Anonimiškai pranešti policijai.

Briskas. Niekas nežino jo vardo. Kažin ar jis jį turi. Niūrus vyriškis. Gunktelėjęs ir brutalokas. Akys blizga. Plaukai apkirpti kaip jūrų desantininko. Absoliučiai ištikimas Departamentui. Nuo galvos iki kojų. Niekad nėra pralaimėjęs. Nepraranda pusiausvyros. Bet tai nesvarbu. Darbas jam atstoja gyvenimą.

Jis pataria Šelbiui Jamai, kaip tvarkytis su Džeremiu Bleinu. Jama pietauja su Bleinu. Įteikia jam nedidelę premiją už „puikų darbą“ suvedant Harį Dancerį ir Selę Abadon. Lyg tarp kitko pamini, kad Selė savo bute motelyje turi begales narkotikų. Tikisi „pagauti“ Dancerį. Džeremis supratingai linkteli.

Tuo tarpu Briskas iš Selės buto išneša visą „žolę“. Po dviejų dienų pasirodo policija. Jie mandagūs, bet atkaklūs. Sankcijos neturi, bet Selė juos įleidžia. Po pusvalandžio jie išeina. Atsiprašo.

— Tvarka, — sako Briskas. — Vadinasi, tai Bleinas. Jis papirktas. Tu, Jama, jam paskambink ir pasakyk, kad greitai jam skambinsiu aš. Dėl naujos užduoties. Bus uždarbio. Paskui viską perimsiu aš.

Džeremis Bleinas susidomėjęs. Nauja užduotis? Daugiau pinigų? Skamba šauniai. Briskas paskambina, paskui paima jį prie namų. Vidurnaktį. Važiuoja šiauriniu I–95. Trejų metų senumo „Honda".

— Geriausia vieta pokalbiams, — sako Briskas. — Mašinoje. Jokių mikrofonų, jei mašina nušvilpta.

— Jama minėjo apie naują užduotį.

— Teisingai. Rimtas darbas. Mes manom, kad jūs pajėgsit.

— Cha, — sako Bleinas, — be reikalo abejojat. Juk tai aš atkapsčiau Harį Dancerį, ar ne? Mano idėja.

— Teisybė, — sako Briskas. — Departamentas labai vertina jūsų darbą.

Jis spaudžia „Hondą" iki septyniasdešimties mylių. Ir laukia progos. Pamato ją. Kaire juosta į pietus lekia didelis vilkikas. Briskas sukteli vairą. Neria per skiriamąją veją. Džeremis Bleinas dar spėja sušukti: „Ei!"

Briskas trenkiasi tiesiai į vilkiką. „Honda" sulamdyta. Užsidega. Bleinas užmuštas. Sumaištyje Briskas nueina į tamsą. Sveikas.

Departamentas rūpinasi savais reikalais.

— Tu prisimeni jį, — sako Haris Danceris Selei Abadon. — Tas, kur buvo su manim, kai susipažinom „Kaušo" bare.

— Menkai. Pilvotas? Su tokiu baisiu kaklaraiščiu?

— Taip, jis. Ir niekas negali suprasti, kokio galo vidurnaktį jis atsidūrė I–95 plente. Su „Honda". Tai ne jo mašina. Jis važinėjo „Kadilaku".

— Gal buvo girtas?

— Gal. Bet ką jis ten *veikė?* Su „Honda“? Šįryt buvo laidotuvės. Neblogai prasidėjo dienelė.

— Verčiau išgerk ko nors.

— Ačiū, — sako jis. Dėkingai. — Dvigubą džino su ledu. O kaip tu?

Ji neatsako, atneša džino. Jiedu jos motelyje. Antra valanda dienos. Ji ką tik iš baseino. Blizga nuo aliejaus. Su nėriniuotu bikiniu. Rausvu.

— Aš puikiai, — sako ji. — Tikiuosi.

— Kas negerai?

— Ta vieta, kur dirbu. Bjauroka. Pinigai geri, bet negaliu pakęsti tų nevalų. Gal reikia mauti kitur. Pamėginti kokiam kitam mieste.

— Ne, — sako jis. — Nedaryk šito.

Jis suvokė keistą reiškinį. Kai būna su ja, — tik su ja, — jo kūno chemija tarsi pasikeičia. Pasikeitė jo kūno kvapas. Jaučia, kaip per šonkaulius teka prakaitas, ir kvapas jam svetimas. Feromonai? Gal jis seksualiai reaguoja į jos kūną?

— Kiek tu gauni „Kauše“?

— Kai savaitė gera, užkalu tūkstantį.

Jis tyli.

— Bet galėčiau pragyventi ir už daug mažiau, — siūlo ji. — Bent jau žinočiau, kad nereikės turėti reikalų su tais smirdžiais.

— Leisk man pagalvoti, — sako jis. — Gal ką ir sumąstysim.

— Būtų nuostabu. Galėtume daugiau laiko praleisti kartu.

— Ir mane išvežtų greitoji.

— Ne, — sako ji. Juokiasi. — Aš tau taip nepadarysiu. Tik tiek, kiek tu pats nori. Plius mažą trupiniuką viršaus. Gal norėtum seanso? Dabar pat?

— Ačiū, Sele, bet, ko gero, ne. Dar neatsigavau po tų laidotuvių. Viešpatie. Jo žmona... našlė niekaip nega-

lėjo nustoti verkusi. Be to, man tikrai reikėtų nueiti į kontorą.

— Tu dar turi kelias minutes, ar ne? Ateik pas mane, kol būsiu duše, pasikalbėsim.

Jis sėdi ant tualeto dangčio. Stebi jos nuogą kūną pro matinį stiklą. Čiurlena vanduo. Žiburiuoja. Jis mato jos kontūrus, nugaros išlinkį. Auksinė. Kaip sapnas pro rūką.

— Rytoj vakare aš laisva, — sako ji. — Gal galim kur nueiti?

— Žinoma. Federalinėje gatvėje atidarė naują itališką restoraną. Sako, kad geras. Nori pamėginti?

— Žinoma. Kaip tau patinka. Turėsiu progą pasipuošti. Tu dar nematei manęs išsipusčiusios. Manau, nenusivilsi.

Ji užsuka čiaupą. Atidaro dureles. Išlipa ant siuvinėto kilimėlio. Nuo jos laša. Paduoda jam rankšluostį.

— Būk geras, nušluostyk mane, — sako ji.

Tai panašu į statulos blizginimą. Jis brauko lėtai, švelniai. Kai pasilenkia šluostyti kojų, ji uždeda rankas jam ant pečių.

— Visur, — sako ji.

Jis arti jos. Visai arti. Jaučia jos saulėtą šilumą. Jos delnai glosto jam veidą.

— Hari, — sako ji, — aš...

— Ką?

— Nieko.

— Aš galiu paskambinti į kontorą, — sako jis. — Pasakysiu, kad nebūsiu.

— Taip ir padaryk, — sako ji.

Hermanas Tišmanas sėdi mašinų stovėjimo aikštelėje. Savo sename, aplamdytame „Plimute“. Langai nuleisti. Bet jis prakaituoja. Pagalvoja, kad Danceris čia ištupės

dar kokią valandą. Mažiausiai. Na ir rytas! Iš pradžių laidotuvės, dabar šitai.

Iš kitos pusės prieina vaikinas. Kresnas. Plaukai nukirpti, kaip nešioja Floridoje. Laiko neuždegtą cigaretę.

— Gal turi ugnies, brolau? — klausia jis. Balsas rimtas.

Tišmanas įkiša ranką į švarko kišenę. Kol jis krapštosi, vyriškis atidaro automobilio dureles. Atsisėda šalia jo.

— Sveikas, — sako jis.

Seklys kramto savo neuždegtą cigarą.

— Kas čia per triukai? — piktai klausia jis. — Dink, kol...

— Tu esi Hermanas Tišmanas, — sako vaikinas. — Seki Harį Dancerį. Kuris dabar yra viduje ir barškina lėlytę Selę Abadon.

Tišmanas išsiima cigarą iš burnos.

— Gal gali pasakyti dar ką nors. Pavyzdžiui, kas esi tu pats?

— Pavardė Briskas.

— Aha. Aną vakarą sėdėjai juodame „Mersedese"?

— Teisingai.

— Tu privatus seklys?

— Panašiai.

— Ir sekioji Dancerį?

— Teisingai. Manau, kad galim pasidarbuoti kartu.

Tišmanas įspraustas į savo sėdynės kampą. Tas kietas vaikinas tiesiog myga jį. Eksfaraonas mano, kad galėtų jį suraityti. Bet nėra tikras.

— Aš klausau, — sako jis.

— Tu dirbi tokiam Glitneriui, — sako Briskas. — Manau, kad gauni iš jo per dieną po šimtuką. Gal po du. Nesvarbu. Ne mano reikalas. Dirbk Glitneriui kaip ir dirbęs. Bet aš primetu tau dar po šimtuką per dieną, jeigu pirmiau viską praneši man.

— Tai neetiška, — sako Tišmanas.

Briskas juokiasi. Nelabai maloniai.

— Taip, neetiška. Be to, kai tu man pasakosi pirmam, gali būti, kad aš norėsiu, kad kai ko Glitneriui nepasakytum iš viso.

— Tai kainuoja daugiau negu šimtą.

— Žinoma, daugiau. Bet tu gausi tik šimtą.

— Nesusitarsim, — sako Tišmanas.

— Tavo mergaitė tiesiog šaunuolė, — sako Briskas. — Kaip jos vardas? Meri Džeinė? Garbanota blondinukė. Kiekvieną rytą prie kampo laukia autobuso. Sveika. Graži.

— Na ir kiaulė, — sako Tišmanas. Viduje kunkuliuoja baimė.

— Tai sutarėm?

Seklys nebedvejoja.

— Kaip aš su tavim susisieksiu?

— Aš susirasiu tave, — sako Briskas. — Ate.

Briskas susiieško telefono būdelę. Paskambina į įstaigą. Pasako savo numerį ir tos dienos slaptažodį. Pagaliau kalbasi su regiono direktoriumi.

— Paėmiau Tišmaną, — sako jis. — Jis mūsų.

— Šaunus darbas, — sako direktorius. — Be to, man patiko, kaip susitvarkei su Bleinu. Kur dabar Danceris?

— Selės motelyje.

— Vadinasi, viskas eina pagal planą?

— Kol kas, — sako Briskas.

— Tavo balsas kažkoks netikras. Kas nors negerai?

— Nieko konkretaus, direktoriau. Tiktai kažkokia nuojauta dėl Selės Abadon. Man regis, ji, ko gero, atleidžia varžtus.

— Štai kaip? Būtų labai liūdna. Nenorėčiau patirti nesėkmės po tiek metų.

— Tokia mano nuojauta, sere.

— Gerai, nenuleisk nuo jos akių ir informuok mane.

— Klausau.

Regiono direktorius padeda ragelį. Lėtai apsisuka su kėde. Pro užtamsintą langą žiūri į Fort Loderdeilo bokš-

tus ir švyturius. Niūrus pasaulis. Net saulė kažkokia murzina.

Jis atsistoja. Vaikšto po savo kabinetą. Jis žino, kad po juo gaudžia kompiuteriai. Tarška teletaipai. Šviečia monitoriai. Veikli organizacijos technika. Informacija, ryšiai, duomenys, projektai, vertinimai — viskas, ko jam gali prireikti.

Bet visa tai niekas. Departamento sėkmė priklauso nuo žmonių noro ir ryžto vykdyti užsibrėžtą strategiją ir taktiką. O žmonės yra ne mašinos. Jie gležni, netobuli, neracionalūs. Jie būna ištikimi tik tol, kol tai atitinka jų interesus.

Paimkim, pavyzdžiui, Selę Abadon. Ištikima. Patyrusi. Gabi. Bet pavaldi visoms žmonijos užgaidoms. Gali pabėgti bet kuriuo momentu. Pereiti pas kitus. Atiduoti savo sugebėjimus Korporacijai. Taip gali būti.

Visai galimas daiktas, mąsto direktorius, kad ir jis pats gali persimesti. Jis neįsivaizduoja, kokiomis aplinkybėmis tai galėtų atsitikti. Bet jis tikras, kad jo viršininkai Klivlende pripažįsta tokią galimybę ir yra numatę priemones.

Šiuo metu direktorius vadovauja veik dvidešimčiai operacijų, į kurias įtraukta mažiausiai šimtas pačių gabiausių Departamento darbuotojų. Visos tos ambicijos. Poreikiai. Troškimai. Goduliai. Geismai. Ydos. Ir jis turi viską žinoti. Apdovanoti stipriuosius. Nubausti silpnuosius. Būti visada pasiruošęs išdavystei. Net pačių stipriausių.

Jis pasitampo liemenę. Išlygina švarką. Patiesina kaklaraištį. Pasilenkia prie stalo. Paima vidaus telefoną.

— Norma, — sako jis, — gal galėtum trumpam užeiti?

Sekretorė įeina su bloknotu rankoje.

— Uždaryk duris, — paliepia jis.

Ji žiūri į jį. Supranta.

— Ar užrakinti, direktoriau? — klausia ji.

— Taip, — atsako jis, — užrakink.

Entonis Glitneris žino, kad jo darbe vien uolumo neužtenka. Po daugelio metų aktyviojo agento ir dešimtmečio vado vykdytojo darbo jo įkarštis jau apramdytas suvokimo, jog daugelis subjektų priešinasi. Atsidavimas Korporacijos siekiams yra labai svarbus, bet dažniausiai jo nepakanka, kad atliktum užduotį.

Reikia kantrybės, subtilumo ir užuojautos subjektui. Kartais prireikia ir makiaveliškos taktikos. Daugybė valandų Korporacijos kursuose skiriama problemai, kiek ir kokiomis aplinkybėmis tikslas pateisina priemones.

Glitnerio požiūris į šią problemą beveik absoliučiai pragmatiškas. Nors jis niekada nepripažįsta Anų metodo — remtis žemaisiais valdinių instinktais, bet linkęs pasinaudoti valdinių silpnybėmis, klaidomis bei nesėkmėmis, kad pasiektų tikslą, kuris visiškai pateisina bet kokias priemones.

Jis suvokia Hario Dancerio vienišumą. Apatijos ir depresijos periodus. Glitneris tikisi, kad Evelina Heimdal bus vaistas nuo tų skausmingų būsenų. Bet kartu vadas vykdytojas supranta, kad Departamentas taip pat įtemptai dirba. Jis siekia ne pateikti savo rūšies vaistus, o įveikti visą Hario Dancerio neviltį buku ištvirkimu — Sele Abadon.

Tai ne vien aistrų ir tikėjimo susidūrimas; tai išryškėja visuose Korporacijos ir Departamento susidūrimuose. Bet šiuo Dancerio atveju prisideda ir metodų dvikova: ar efektyviau yra remtis geraisiais, ar blogaisiais subjekto instinktais.

Visa Dancerio akcija, mąsto Entonis Glitneris, iš esmės yra amžinasis klausimas: ar žmogus labiau reaguoja į bausmės baimę, ar į žadamą apdovanojimą?

Kol vadas vykdytojas svarsto filosofinius paskutinės savo operacijos aspektus, subjektas jaučia begalinę neviltį.

Tiesa, skausmas jau kiek apmalšo. Jis nebekamuoja jo ištisai, visą parą. Miegant ar būdraujant. Bet jo trum-

pos laimės valandos su Evelina Heimdal ir Sele Abadon atnešė naują graužatį. Kaltės jausmą.

Gailestis ir savigrauža vaikšto kartu. Ar jis pakankamai dažnai sakydavo: „Aš myliu tave?“ Ar užtektinai glamonėjo Silviją? Ar ganėtinai bučiavo? Ar visko darė užtektinai?

Ne.

Bet dabar, tepraėjus vos porai mėnesių po jos mirties, jis laiko dviejų moterų rankas. Bučiuoja. Vartosi ant prakaituotų paklodžių. Jis dar nepasakė „myliu tave“. Bet jau galvoja šitaip.

— Koks žmogus tu esi? — garsiai klausia jis. Ir piktai.

Tonika su džinu padeda. Plazma. Tada jis ima ruoštis pasimatymui su Evelina Heimdal. Kruopščiai kaip nuotaka. Maudosi, skutasi, kvėpinasi, apsirengia. Dar džino. Šįkart neskiesto. Triūsia toliau. Niūniuoja linksmą melodiją.

Ji laukia jo. Nokautas! Apsirengusi visa baltai. Ilgas sijonas su mėlyna juosta. Plati skrybėlė. Be makiažo, bet visa šviečia. Atrodo laiminga.

— Nuostabu! — sako jis. Pabučiuoja į skruostą.

— Pirmyn į lenktynes! — sako ji. — Kaip gražiai tu atrodai.

Važiuojant I–95 plentu, jis papasakoja jai apie Džeremį Bleiną.

— Ak, Hari, — sako ji. — Kaip baisu. Ar jis buvo artimas draugas?

— Ne. Pasakysiu atvirai — artimas draugas jis nebuvo. Tik artimiausias kaimynas, o su kaimynais stengiesi sutarti. Net nesu tikras, ar mėgau jį, bet pakenčiau. Kartais jis būdavo šiurkštus. Ir visada vadindavo mane „seniu“. Bet turiu pripažinti, kad po Silvijos mirties jis buvo dėmesingas ir mane užjautė. Na... pakalbėkim apie ką nors linksmesnio. Ką tu veikei?

Linksmai plepa. Dažnai juokiasi. Klausosi magnetofono muzikos. Prisimena senų dainų tekstus. Ji moka vi-

sus „Su daina širdyje“ žodžius. Padainuoja ją maloniu, bet nestipriu sopranu. Pamėgina duetu „Puikus darbas, jeigu gauni“, bet susipainioja. Juokiasi.

Diena kaip suflė. Švelni ir putota. Skaistus dangus. Jie važiuoja nuleistais langais. Jaučia švelnius augmenijos kvapus. Mašinų neįprastai mažai. Jiedu atvažiuoja į hipodromą prieš pirmą ratą.

— Ketvirtam rate yra arklys, vardu Hario Šansas, — sako ji. — Aš paprastai statau ne daugiau kaip du dolerius, bet dėl Hario Šanso būsiu dosnesnė. Dešimt dolerių.

— Pralaimėsi, — sako jis.

— Nemanau, — sako ji. Šypsosi.

Ji nepralaimi. Išlošia šimtą su trupučiu.

— Vaišinu pietumis, — sako ji.

— Ne, nevaišini, — sako jis. — Kas tau patinka šeštam rate? Selės Kaprizas?

— Oi ne. Paskutinį kartą bėgo prastai.

— Pastatysiu penkis dolerius.

— Gailėsies, — sako Evelina.

Taip ir atsitinka.

Jiedu pietauja klube. Abu valgo Cezario salotas. Butelis šabli. Per paskutinius tris ratus jie nelošia, sėdi čia. Dairosi. Gėrisi vaizdais.

— Tu čia pati gražiausia moteris, — sako jis. — Kiekvienas į mus žiūrintis vyriškis pavydi man.

Ji uždeda savo delną ant jo rankos.

— Pasakyk man dar daugiau, — sako jam. — Nesustok dabar.

Po paskutinio rato jiedu pakyla.

— Aš dar nealkanas, — sako jis. — O tu?

— Kai tiek suvalgėm? Sakyčiau, ne.

— Gal nuvažiuojam į Boką ir ten pavakarieniaujam? Aš žinau vietą, kur puikūs bifšteksai ir daug salotų.

— Kaip nori.

Jis prisimena, kad lygiai taip pat jam pasakė Selė Abadon, kai buvo susitikę paskutinį kartą.

Kanzas Sičio bifšteksinė yra A1A plente. Į šiaurę nuo Švyturio kyšulio. Haris administratoriui Solui įkiša penkinę. Jiedu gauna staliuką kampe. Prieblanda. Jauku.

— Labai puiku, — sako Evelina. Dairosi. — Gerai, kad ne per šviesu. Ir triukšmo nėra. Ar čia česnako kvapas?

— Tikiuosi, ne padavėjo. Ar mėgsti daikirius?

— Dievinu.

— Jie daro puikius daikirius su šaldytom žemuogėm. Vazos dydžio taurėse. Kaip manai?

— Man gerai bet kas, — sako ji. Žiūri į jį.

Lėtai valgo. Krabų mišrainė. Su riešutais. Neskustos keptos bulvės su grietine ir svogūnais. Prancūziški špinatai su spirgais iš salotų baro. Butelis Šv. Emiliono. Prie floridietiškos filė plonas griežinėlis arbūzo.

Haris Danceris pasijunta bepasakojąs savo gyvenimą. Pasiuntinukas fermoje Indianoje. Harvardo universitetas. Verslo administratoriaus laipsnis. Linčo akcinė bendrovė Niujorke. Paskui Chemijos bankas. Perkėlimas į Floridos skyrių. Sprendimas pradėti nuosavą verslą. Dancerio investicijos. Sėkmė.

— Silviją sutikau teniso klube Bokoje, — sako jis. Baigia valgyti. Nusišluosto lūpas. Atsilošia. — Ten mudu žaidėm. Paskui susituokėm... po kokių šešių mėnesių. O Viešpatie, aš tikriausiai tau labai atsibodau. Atsiprašau.

— Nebūk juokingas, — sako ji. Neišsiduoda, kad visa tai jau žino. Ir dar daugiau. — Mėgstu klausytis, kaip žmonės pasakoja apie save. Kiekvieno viskas kitaip.

— O kaip tu?

— Oi ne, — sako ji. — Aš dar nepasiruošusi išpažinčiai. — Juokiasi. — Kol kas. Be to, tai labai nuobodu. Žinai, ko aš norėčiau?

— Ko?

— Išgerti kavos, paskui nueiti prie baro. Noriu nupirkti tau brendžio. Juk aš pagaliau laimėjau su Hario Šansu.

— Sutinku, — sako jis.

Barmenas kubietis labai rimtas. Šalia vanduo su ledu. Švari peleninė. Mažos servetėlės po brendžio stikliukais. Jis pasididžiuodamas įpila *Rémy Martin.* Laukia.

— Okei? — klausia jis.

— Dieviškas, — atsako Evelina Heimdal.

Jiedu sėdi susiglaudę ant aukštų kėdžių. Keliai liečiasi. Žiūri vienas kitam į akis sidabruotame veidrodyje už baro.

— Nori dar pabūti? — klausia Danceris. — Muzikos? Pašokti?

— Ne. Važiuokim pas mane. Nusimeskim batus ir pailsėkim. Balkone išgersim dar brendžio. Pasiklausysim, ką šneka laukinės bangos.

— Skamba viliojančiai, — sako jis.

Namie ji atneša mažas taureles konjako į terasą. Atsiprašo.

— Aš tikrai nusiausiu batus, — sako ji.

Kol jos nėra, jis nusivelka švarką. Nusiriša kaklaraištį. Patenkintas atsigula šezlonge. Taurelę pasideda ant krūtinės. Žiūri į gaubtą dangų. Į žvaigždes. Jis sako sau, kad nejaučia skausmo. *Nejaučia!* Nuostabu!

Ji grįžta su baltu maudymosi chalatu. Visas priekis užsagstytas. Basa. Niukteli jam keliu.

— Pasislink, — sako ji.

Jis pasitraukia į kraštą. Ji atsigula šalia. Visai prie pat jo.

— Mudu nukrisim, — perspėja jis.

— Na ir kas? — sako ji. — Niekis.

Jis juokiasi. Padeda savo taurelę ant grindų. Prisitraukia ją arčiau savęs.

— Jei apsikabinsim, nenukrisim, — sako jis. — Mėgsti apsikabinti?

— *Nepaprastai.* Tai mano mėgstamas sportas.

— Po teniso.

— Prieš tenisą.

Jis pabučiuoja jos nosies galiuką. Pagalvoja, kad kartais labai smagu pakvailioti.

— Pilnatis, — sako jis. — Beveik.

— Tu staugi prieš mėnulį? Apžėlusios rankos? Iltys?

— Iš kur tu žinai?

Ji prisiglaudžia labiau. Jiedu guli ant šonų. Apsikabinę. Apimti palaimos. Staiga nei iš šio, nei iš to jis pradeda verkti. Tyliai. Iš akių byra ašaros. Jis bando nusisukti. Ji nepaleidžia jo.

— Atsiprašau, — sako jis kimiai.

— Nieko, Hari, — ramina ji.

Jis pasiima konjaką. Išgeria. Atsikvepia.

— Kas čia man užėjo? — klausia jis. — Pats nesuprantu.

Ji glosto jam veidą. Krumpliu nušluosto ašaras.

— Aš visą laiką verkdavau, — sako ji. — Iš pradžių. Paskui praėjo.

— Jaučiuosi kaip idiotas.

— Ne. Tai žmogiška. Juk tu pagaliau ne vilkolakis.

Ji šypsosi. Suima jo veidą. Pabučiuoja į kaktą. Skruostus. Nosį. Užmerktas akis. Lūpas.

— O... — atsidūsta jis. — Tu man tokia gera, Eva.

— Taip, — sako ji. — Ir tu man.

— Liūdesio partneriai.

— Vilties partneriai.

Jis prasega jos chalato viršų. Jos krūtys putlios. Įdegusios. Rausvi speneliai. Jis palenkia galvą. Liečia liežuviu.

— Kodėl tau nepatinka kitas? — klausia ji.

Jis juokiasi.

— Išdykėlė. Aš myliu ir kitą.

Įrodo tai.

— Hari, — sako ji. — Kodėl tu dar apsirengęs?

— Čia? — klausia jis.

— O kodėl ne? Čia niekas nemato.

— Nebent Dievas, — sako jis nusirengdamas.

— Jis nepyks, — sako ji.

Klivlende Departamento kontrolierius, kandus vyriškis, tikrina regiono dokumentus. Tuojau pat pastebi, kad Pietryčių regionas pereikvojo biudžetą. Patikrina išlaidas. Aptinka, kad visa tai dėl Hario Dancerio operacijos.

Galiausiai jis susiranda pirmininką Karo kambaryje. Sėdi priešais valstybės žemėlapį ant plastikinės sienos. Švieselės rodo, kur vyksta veiksmas. Operatoriai sėdi prie kompiuterių, rūšiuoja informaciją. Nepaprasto dydžio skaitmeninis tablo rodo šiuo metu vykdomų kampanijų skaičių, kasdienius, savaitinius, mėnesinius ir metinius laimėjimus bei pralaimėjimus.

— Paskirkit man minutę laiko, sere, — sako kontrolierius. Pasilenkęs šnibžda.

— Ką? — sako pirmininkas. Sukioja savo liūtišką galvą. — Nieko, gerai. Kas tai, Acheronai?

— Pietryčių regionas siaubingai pereikvojo biudžetą, sere. Daugiausiai dėl vienos kampanijos. Hario Dancerio.

Pirmininkas spragteli pirštais aukšto prižiūrėtojui.

— Nikai, — šaukia jis. — Atnešk man paskutinius duomenis apie Harį Dancerį. Pietryčių regionas.

Prižiūrėtojas greitai grįžta tekinas. Nešinas besiplaikstančia kompiuterio juosta. Pirmininkas greitai čiumpa ją.

— Progresas neblogas, — sako jis. — Tegu eina.

— Jūs pritariat toms išlaidoms, sere? — klausia kontrolierius. Nervingai.

Pirmininkas žiūri į jį.

— Pritariu. Ar tau reikia raštiško ir pasirašyto leidimo?

— Oi ne, sere, tai nebūtina. Aš tik norėjau atkreipti jūsų dėmesį į mūsų finansines problemas.

— Tik nesakyk, kad mes bankrutuojam.

— Cha, cha, — mėgina juoktis kontrolierius. Veidas susiraukšlėja nuo blyškios šypsenos. — Nieko panašaus. Mūsų finansavimas daugiau negu pakankamas. Netrukus

turi įplaukti naujos kontribucijos. Tiktai pastaruoju metu trūksta grynų pinigų.

— Tai tavo problema, Acheronai, ar ne? — sako pirmininkas. — Aš žinau, kad galiu tavim pasikliauti. Tu moki savaip visa tai sutvarkyti. Juk aš galiu pasikliauti tavim, ar ne?

— Žinoma, sere. Visiškai. Tuojau pat to imuosi.

Kontrolierius nueina šalin. Pirmininkas perskaito ataskaitą apie Harį Dancerį. Įdomus atvejis. Tai primena jam dienas, kai jis pats buvo agentas, paskui vado vykdytojo darbą, paskui Departamento vyriausiojo vado pareigas. Kol galop iškopė į dabartinį aukštą postą.

Yra keletas dalykų, kuriuos jis darytų kitaip. Bet apskritai regiono direktorius tvarkosi neblogai. Džeremio Bleino eliminavimas tikriausiai panaikino informacijos nutekėjimą. Hermano Tišmano perėmimas — labai puikus žingsnis. Selė Abadon dar nė karto nėra apvylusi. Taip pat Briskas.

Bet pirmininkas vis dėlto jaučia nerimą. Kažkas ne visai košer. Jis pažįsta tą mažiuką judrų operacijų šefą Korporacijos būstinėje. Yra kovojęs su juo ir anksčiau. Žino, kaip grėsminga jo neįvertinti.

Jis vėl skaito ataskaitą. Analizuoja veiksmus. Kontrpriemones.

Pirmininkas yra labai nutukęs žmogus. Sėdi į sostą panašioje kėdėje, sustiprintoje plieno atramomis. Juda kaip galima mažiau. Atsistojant jam reikalinga kitų pagalba. Bet aplink jo smegenis taukų nėra. Jie švarūs, stiprūs, tikslūs.

Jis dar kartą pasikviečia aukšto prižiūrėtoją.

— Nikai, — sako jis, — noriu pasikalbėti su Pietryčių regiono direktoriumi. Sujunk.

Po penkių minučių jam atnešamas telefonas.

— Regiono direktorius klauso, sere, — sako Nikas.

— Su trukdžiais?

— Žinoma, sere.

Pirmininkas laukia, kol Nikas nueis toliau, kad negirdėtų. Jis nepasitiki niekuo.

— Direktoriau? — sako jis.

— Čia aš, sere, — girdėti negarsus balsas.

— Ką mudu valgėm, kai buvom susitikę paskutinį kartą?

— Keptą putpelę, sere.

— Gerai, — sako pirmininkas. Riebus veidas susiraukšlėja iš pasitenkinimo. — Norėjau įsitikinti, kad kalbuosi ne su antrininku.

— Labai protinga, sere.

— Direktoriau, jūs pereikvojot biudžetą.

— Aš tą žinau, sere. Bet manau, kad Dancerio operacijos svarbumas tą pateisina.

— Sutinku. Bet pasistenkit apsieiti su kuo kuklesnėmis išlaidomis. Jūs įsitikinęs, kad Džeremio Bleino eliminavimas pašalino nutekėjimą?

— Įsitikinęs, sere.

— O aš ne. Atleiskit senam žmogui, direktoriau, bet aš čia dirbu labai seniai. Turiu nuojautą, kad esam vedžiojami už nosies. Noriu pamėginti kitą variantą. Kas žino, kad perimtas Korporacijos privatus seklys?

— Tišmanas? Tiktai Briskas ir aš apie tai žinom, sere.

— Gerai. Noriu, kad visas Dancerio operacijos personalas sužinotų, jog Tišmanas perimtas. Pažiūrėsim, kas bus.

Tyla.

— Direktoriau? Jūs girdite?

— Aš čia, sere. Tai jūs manote, kad nutekėjimas vis dėlto dar tebėra?

— Manau, kad tai įmanoma.

— Klausau, sere. Padarysiu, kaip jūs siūlote.

— Ne siūlau, direktoriau. Įsakau.

— Klausau, sere.

— Ir kukliau su tom išlaidom, — sako pirmininkas. — Vienintelis jūsų pasiteisinimas bus sėkmė.

Regiono direktorius puikiai jaučia grasinimo gaideles.

— Suprantu, — sako jis.

Man nepatinka tas Briskas, — sako Selė Abadon. — Jis niekšas.

— Na... taip, — sako Šelbis Jama. — Jis kietas. Bet toks jo darbas. Ir jis jį atlieka gerai.

— Man nepatinka, kaip jis žiūri į mane. Laikyk jį toliau nuo manęs, Šelai.

— Pamėginsiu, vaikeli. Bet tas tipas turi nemažą svorį. Jiedu su direktorium viena ranka. Tiesą sakant, man nepatinka, ir kaip jis žiūri į *mane.* Manau, kad toks jo stilius. Jis įtaria kiekvieną.

— Tu manai, kad jis dirba vidiniam saugumui?

— Gali būti. Bet mums dėl to nėra ko jaudintis, argi ne?

Selė Abadon turi dėl ko jaudintis. Bet jei Briskas nemoka skaityti minčių, jis to niekada nesužinos.

Jie abu Selės motelio kambaryje. Jama padeda jai apsirengti vakarui su Hariu Danceriu.

Jos pirmas pasimatymas su juo buvo tragedija. Ji tada apsirengė trumpą aptemptą suknelę su melsvažaliais žvynais. Gili iškirptė. Prostitutiški kulniukai. Ilgi šviesūs plaukai paleisti ant pečių. Storas makiažas. Iš jo akių ji suprato, kad visa tai klaida. Po vakarienės jis parvežė ją namo ir paliko vieną. Pasiaiškino, kad rytą anksti turi svarbų susitikimą.

— Tu perlenkei, — sako Jama per susitikimą. — Tu jam esi striptizo šokėja iš „Kaušo" baro. Kekšė. Viskas gerai, kol tu su juo viena. Bet viešumoje jis nori damos.

Jis čia žinomas, turi reputaciją, kurią nori išlaikyti. O kas, jei jis, pietaudamas su akivaizdžia kekše, praėjus vos dviem mėnesiams po žmonos mirties, susitiks vieną savo garbiųjų klientų? Kitą rytą tas klientas uždarytų savo sąskaitą. Mums reikia tave aprengti pavyzdingai. Pirmiausia, jis turi nebijoti, kad kas pamatys jį su tavimi. Antra, jis visada prisimins, kas po griežtais drabužiais, ir dar labiau įkais.

— Žinai, Šelai, — sako ji, — tu gaudaisi.

Jiedu ruošia ją dvi valandas. Ilgi plaukai perrišti kaspinu. Minimali kosmetika. Klostyta šifono suknelė. Kaklas uždaras. Baltos kojinės. Kuklūs bateliai su žemais kulniukais.

Jama apžiūri ją.

— Faaaantasiška, — sako jis. — Atrodai lyg išsiruošusi į šokių balių. Trūksta tik gėlių puokštės prie korsažo. Esi pati ta, vaikeliuk. Pritrenksi jį negyvai.

— Pamėginsiu parsivesti jį čia, — sako ji. Paskui lyg tarp kitko: — Jūs įrašinėsit šįvakar?

— Aš nematau jokios prasmės, — sako Jama. — Bet Briskas reikalauja. Mudu lauksim aikštelėje.

— Linkiu smagiai praleisti laiką, — sako ji.

Kai su BMW pasirodo Danceris, ji laukia jo reakcijos. Supranta, kad Jama pataikė į patį tikslą.

— Tu nuostabi! — šūkteli Danceris. — Norėjau siūlyti kokią knaipę. Bet kai tu šitaip apsirengusi, viską keičiam. Važiuojam į klubą; aš noriu tave parodyti.

Važiuojant iki Boka Ratono, jis vis kalba, kaip nuostabiai ji atrodo. Koks jis laimingas su ja. Kaip apstulbs jo draugai.

— Jie pamanys, kad pavogiau tave iš misių konkurso.

Ji šypsosi. Uždeda jam ant kelio ranką.

Klubo valgomasis prieblandoje. Tamsūs paneliai, raudonas aksomas. Dega žvakės, ant stalų šviežios gėlės. Tylu, padavėjai tipena pirštų galais, kalba pusbalsiu.

— Labas vakaras, ponas Danceri. Labai malonu vėl jus matyti. Taip, ponas Danceri. Žinoma, sere. Prašom čionai. Ar šitas stalas tiks, ponas Danceri?

Jis mosteli keliems pažįstamiems. Selė jaučia, kad žadina smalsumą. Žmonės atsigręžia ir žiūri. Moterys užsideda akinius, kad geriau matytų.

— Mudu jiems davėm peno diskusijoms, — sako Danceris.

— Jau pastebėjau. Ar tau dėl to nesmagu, Hari?

— Nesmagu? Juokauji. Aš *didžiuojuosi* tavimi.

Jiedu užsako martinius su viskiu, pakelia taures. Susidaužia kraščiukais.

— Už ką? — klausia jis.

— Už mus, — atsako ji.

— Sutinku.

Jiedu tyrinėja meniu. Įrištą pliušu, su auksinėm virvelėm.

— Yra Meino omarų, — sako Danceris. — Jei nori, keptų ant liepsnos. Pamėginsi?

— Žinai, verčiau tu užsakyk, Hari. Man patinka viskas.

— Paimkim kepsnio su mišraine. Tai šalta ant žarijų kepta nugarinė, supjaustyta juostelėmis. Su kietai virtais kiaušiniais, pomidorais, agurkais, ridikėliais, grybais, traškučiais ir begale kitų šaunių daiktų. Gūžinės salotos. Nori pamėginti?

— Skamba velniškai gerai, — sako ji, imituodama anglišką akcentą.

Jis juokiasi.

— Vadinasi, sutarėm. Ir butelį jauno božolė.

Jiedu užsako. Paima dar po martinį. Prieina draugas. Danceris pristato Selę Abadon. Paskui du vyrai. Pora. Dvi moterys. Visi supažindinami. Šnekteli. Su Sele kalbasi maloniai.

— Tu labai miela, vaikeli, — sako pagyvenusi dama.

— Ačiū, — sako Selė. Ir nuleidžia akis.

— Tu nuostabi, — sako jai Danceris.

— Gal man nusirengti ir nuogai pašokti ant stalo?

Jis išverčia akis.

— Čia tai bent! Na ir scenelė būtų! Tu nori?

— Vėliau, — sako ji. Spusteli jį po stalu. — Privatus seansas tau vienam.

Jiedu išbūna prie stalo beveik dvi valandas. Išgeria kavos. Tada prieina prie ąžuolinio baro. Danceris užsako žalio šartrezo.

— Paragauk, — ragina jis.

Ji siurbteli.

— Kas čia?

— Labai gydo nuo visko. Jį gamina vienuoliai.

— Vienuoliai? Gal man nereikia. Pabaigsi mano?

— Žinoma. Ko norėtum vietoj jo?

— Velnio Uodegos. Jei barmenas nežino, aš jį pamokysiu, kaip sumaišyti.

Ji pasakoja. Romas, degtinė, citrinų sultys, grenadinas ir abrikosų brendis. Supilama ant traiškyto ledo. Patiekiama šampano taurėje su griežinėliu citrinos.

— Būtinai paragausiu, — sako Danceris. Vėliau: — Oho! Jei išgerčiau du tokius, tu gautum kviesti daktarą. Iš kur apie jį sužinojai?

— Et... — sako ji. — Nebepamenu, kas pasakė.

Jiedu išeina. Susiėmę už rankų. Berniukas atvairuoja BMW. Naktis apniukusi. Pietuose dunda griaustinis. Žaibų strėlės.

— Įkliuvom, — sako Haris. — Bet tikriausiai ilgai netruks. Tiktai škvalas.

— Man patinka liūtys, — sako Selė. — O tau? Visas tas grumėjimas. Atrodo, kad pasaulis skils pusiau.

— Tu keista. Man atrodė, kad tau patinka karšta saulė ir baltas pliažas.

— Patinka. Bet ir liūtys gražios. Svajoju pasivaikščioti nuoga per liūtį. Odą šiurpina vėjas. Visa šlapia.

— Ir nutrenkta žaibo.

— Tik ne aš, — sako ji. — Aš nesunaikinama.

Važiuoja tylėdami. Ima kristi lietaus lašai.

— Kur? — klausia jis.

Ji truputį pagalvoja. Prisimena Jamą ir Briską aikštelėje.

— Ne pas mane, — sako ji. — Gal geriau pas tave? Aš dar nebuvau. Gerai?

— Žinoma, — sako jis. Bet nėra tikras. Jo lovoje? Silvijos lovoje?

— Važiuojam, — sako jis.

Kol jie privažiuoja jo namus pakrantėje, visos gatvės patvinusios. Virš galvų plyksi žaibai. Be perstojo griaudžia. Jis įvažiuoja po stogine.

A1A plente Hermanas Tišmanas sustabdo savo seną mašiną pačioje šalikelėje. Išjungia šviesas ir variklį. Praveria langą. Išvynioja pigų cigarą. Pradeda kramtyti. Stebi namus.

— Spėjom, — sako Haris Danceris. — Pačiu laiku. Dar penkios minutės, ir būtume paskendę. Tikiuosi, elektra nedingusi.

— Nedingusi, — sako ji.

Tikrai nedingusi. Jis uždega lempą svetainėje. Ji dairosi.

— Gražu, — sako ji. — Galiu įeiti?

— Prašau, — sako jis. Kuo abejingiau. — Mano žmona sutvarkė. Ji turėjo gerą skonį.

— Matyti. O kur veda tos stiklinės durys? Į baseiną?

— Ne, aš neturiu baseino. Būtų kvaila, kai Atlantas tik už šimto žingsnių. Ten kiemelis. Ir sodas.

Ji prispaudžia nosį prie stiklo. Žiūri į vėjuotą tamsą. Lietus čaižo duris.

— Kaimynai arti? — klausia ji.

— Nelabai. Erdvės užtenka. Iš abiejų pusių krūmai ir nykštukinės palmės.

— Vadinasi, jie manęs nematys.

— Ko nematys?

— Kaip aš nuoga lakstysiu po sodą.

— O Dieve, — sako jis. — Tai tu rimtai kalbėjai!

— Aš noriu, Hari. Būk geras, leisk man.

— Prašau, — sako jis. Nelabai patenkintas. — Bėk. Tik nemanyk, kad ir aš prisidėsiu.

— Man reikia išsivaduoti iš tų drabužių. Aš su korsetu. Ar gali įsivaizduoti? Jis mane baigia papjauti.

Ji paleidžia plaukus. Jis nueina į virtuvę. Išima iš šaldytuvo butelį *Tanqueray*. Įsipila negailėdamas. Stovi prie kriauklės ir siurbčioja. Stebisi, kas jam darosi. Nesupranta, ką daro.

Ateina su stiklu į svetainę. Ji prie stiklinių durų, krapštosi su spyna. Šviesūs plaukai krinta ant raumeningos nugaros. Nuoga ji atrodo dvigubai didesnė. Trykšta gyvybe.

Jis jai atidaro. Atstumia duris. Ji bėga į liūtį. Šaukia. Jis uždaro duris. Žiūri į lauką. Mato tik šokinėjančią pamėklę. Plaukai plaikstosi vėjyje. Blyškus kontūras tamsumoje. Ji čia, ten, visur. Paskui dingsta.

Jis krūpteli nuo griaustinio. Patrankos šūvis tiesiai virš jo namo. Virš sodo. Kito žaibo šviesoje pamato ją sustingusią. Rankos ištiestos. Veidas pakeltas į lietaus čiurkšles.

— Pakvaišėlė, — sako jis. Garsiai.

Nueina į vonią apačioje. Paima rankšluosčius ir storą Silvijos chalatą. Ant kišenės monograma SD. Grįžta prie stiklinių durų ir laukia. Pagaliau ji atbėga per kiemelį. Jis atidaro duris. Ji įeina. Net inkščia iš pasitenkinimo. Plaukai susitaršę. Nuo kūno varva. Jis apsupa ją rankšluosčiais. Ima trinti. Paskui apvelka chalatu. Ji šluostosi plaukus.

— Šalta? — klausia jis.

— Buvo liuks, — sako ji. Dar tebedreba. — Fantastika. Lietus badė kaip adatomis.

— Verčiau išgerk ko nors, — sako jis. — Brendžio?

— Bet ko.

Jis įpila jai kurvuazjė. Ir džino sau. Kai atneša gėrimus į svetainę, ji sėdi ant grindų. Nuogos kojos išskėstos. Dar tebekedena sau plaukus. Jis atsisėda ant sofos šalia jos. Laiko gėrimus.

— Tu pamišėlė, — sako jis.

— Prieš valandą tu pavadinai mane keista.

— Tokia ir esi. Keista ir pamišusi.

— Gal tokia ir buvau, — sako ji. — Jaunystėje.

— Jaunystėje? Cho cho! O kokia tu dabar — sena?

— Nustebtum, — sako ji.

Paskui atsistoja. Numeta šalin rankšluostį. Susirango ant sofos prie jo. Paima taurelę. Chalatas prasiskleidžia. Jis žiūri.

— Gražu? — klausia ji.

— Labai gražu, — sako jis. Apkabina ranka jai pečius.

— Hari, ar tu apie tai galvojai?

— Apie ką? — klausia jis. Nors ir taip žino.

— Kaip ištraukti mane iš „Kaušo“ baro.

— Aš negaliu skirti tūkstančio per savaitę, Sele.

— Aš tiek ir nesitikėjau. Penkis šimtus?

Žiūri į ją...

— Gerai, — sako jis. — Pamėginkim. Bet kuris iš mudviejų gali bet kuriuo metu tai nutraukti, nepateikęs jokių priežasčių. Okei?

— Žinoma, — sako ji. — Man taip gerai. Tu nori, kad persikelčiau čia?

— Ne, — sako jis. — Nekaip atrodytų. Lik, kur gyveni.

— Bet retkarčiais galėsiu pernakvoti ir čia? Ar ne?

— Žinoma.

— Kaip šįvakar?

Jos peleninis kvapas stiprėja. Saldus degėsis.

— Taip, — sako jis. — Kaip šįvakar.

— Geras brendis, — sako ji. — Nori paragauti?

Ji panardina pirštą taurelėje. Ištepa savo spenelius. Palenkia jo galvą..

— Ragauk, — paliepia ji.

Jis paklūsta.

— Kas viršuje? — klausia ji.

— Miegamieji.

Jiedu lėtai lipa laiptais. Susikibę rankomis. Jis nukloja nuo savo lovos antklodę. Nuo Silvijos lovos. Tada užtraukia užuolaidas.

— Palik šviesą, — prašo ji. — Aš mėgstu žiūrėti. — Paskui: — Leisk šįvakar man dirbti. Gerai?

— Ne, dirbti noriu aš.

— Mudu abu dirbsim.

— Aš pirmas, — sako jis. Juokiasi.

— Ne, aš pirmoji, — sako ji.

Ji susirango ant jo. Plaiksto šlapius plaukus per jo kūną. Vėduoja jį. Stebi jo reakciją. Jis ištiesia į ją rankas. Prisitraukia prie savęs. Ji netikėtai pabučiuoja jį į lūpas. Švelniai. Maloniai. Paskui atsitraukia.

— Hari, — sako ji, — man atsitiko vienas dalykas.

— Kas?

— Aš myliu tave.

Korporacijos operacijų šefas greta savo kabineto turi asmeninį kambarį. Nediduką. Griežtą. Iš baldų tiktai antikvarinė klausykla. Sklinda kalbos, kad jis ten snusteli.

Bet taip nėra. Toje uždaroje erdvėje jis medituoja. Mintyse žaidžia šachmatais. Planuoja savo ėjimus, kad aplenktų Anuos. Kartais, gavęs šachą, susitaiko su pralaimėjimu. Arba išsidera lygiąsias.

Bet ne Hario Dancerio atveju. Kol kas.

Paskutinis pranešimas kelią nerimą. Norma Greivsend praneša, kad visas su Hario Dancerio operacija susijęs personalas buvo informuotas, jog Hermanas Tišmanas, Korporacijos seklys, perimtas.

Skausmingai klūpėdamas savo kambarėlyje, šefas svarsto šio dalyko svarbą. Jis supranta Tišmano padėtį. Labai naudinga užverbuoti savo priešininko žaidėją. Bet kam skelbti apie papirkimą viešai? Tokios pergalės paprastai atskleidžiamos tiktai kilus rimtam reikalui.

Šefas mėgina įsivaizduoti save Departamento pirmininko vietoje. Ką rezga šitas velnio dramblys? Ko jis siekia, informuodamas tokią daugybę žmonių apie Tišmano perėmimą?

Žinoma! Pirmininkas nepatenkintas, kad skylė jo Pietryčių regione buvo pašalinta Džeremio Bleino eliminavimu. Jis spendžia spąstus. Dabar, jeigu Tišmanas bus pašalintas, pirmininkas žinos, kad išdavikas vis dar tebėra regiono būstinėje. Jų vidaus saugumas vėl pradės ieškoti.

Taigi, saugant Normą Greivsend, būtina pasirūpinti, kad Hermanas Tišmanas funkcionuotų toliau. Kaip tą padaryti? Atsakymas atrodo aiškus: Tišmanas buvo perimtas, vadinasi, gali būti perimtas dar kartą. Dvigubi ir trigubi agentai ne naujiena. Kai žmogus perbėga į kitą pusę vieną kartą, jį galima įsiūbuoti kaip sūpynėse. Priklauso nuo svorio.

Jis pasikviečia į Vašingtoną Entonį Glitnerį. Vadas vykdytojas priblokštas Tišmano išdavystės. Abu vyrai tariasi, kaip elgtis su sekliu.

— Pašalinkim jį, — siūlo Glitneris. — Jo pranešimai apie Dancerio veiklą labai vertingi, bet jeigu jis perimtas, tai pasitikėti nebegalim. Gal jis kaišioja mums dezinformaciją?

— Be abejo, — sutinka šefas. — Bet jei mes jį eliminuosim, tai sukelsim pavojų savo agentui Departamente. Kaip, tavo manymu, jie perėmė Tišmaną?

— Pinigais, — sako vadas vykdytojas. — Jis godus.

— Manau, tavo tiesa. Bet mūsų biudžetas ir taip beveik išsemtas. Negalim sau leisti kelti kainos.

— Tai kaip...

— Ar tas Tišmanas turi šeimą?

— Taip, sere. Žmoną ir mergaitę. Gal dvylikos metų. Meri Džeinę.

Šefas krapšto pakelį *Tums*. Mėgina atplėšti.

— Yra viena schema, kurią mes naudodavome panašiais atvejais. Labai patikima. Vadinasi „Mirtina liga“. Ar esi kada ją taikęs?

— Ne, šefe. Nežinau, kas tai yra.

— Paaiškinsiu. Gal tau ji pasirodys žiauri, net amorali. Bet niekas nenukentės. Nors neišvengsi tam tikro... hm... diskomforto. Manau, kad tai sugrąžintų poną Tišmaną į vėžes.

Jis tiksliai papasakoja Glitneriui, kaip taikoma „Mirtina liga“. Vadas vykdytojas užsirašinėja.

Kai šefas baigia, Glitneris užverčia savo knygelę.

— Kaip jūs ir sakėte, šefe, viskas ant niekšybės ribos. Bet pamėginti norisi.

— Ar galėtų vienas iš jūsiškių suvaidinti daktarą?

— Viloubis, mūsų ryšininkas. Jis jau ne kartą prašė įdomesnio vaidmens. Manau, jis pajėgtų.

— Puiku. Pasakyk jam, kad jei viską gerai padarys, tai pateks į jo dosjė. Jis nori tapti aktyviuoju agentu?

— Tai jo troškimas.

— Štai jam gera proga. Kai tik grįši į Floridą, pradėk sukti scenarijų. Toni, ar tu patenkintas Evelinos Heimdal darbu?

— Visiškai, sere.

— Gerai. Nuolat informuok mane. Aš noriu laimėti.

— Ir aš, sere.

Po Silvijos mirties jis liko sustingęs. Jausmai atbukę. Mintys padrikos. Jis mano esąs racionalus žmogus ir nusprendžia nieko nekeisti asmeniniame gyvenime, kol graužia skausmas ir verda emocijos. Jis suvokia, kad kol

kas negali normaliai svarstyti, net neįsivaizduoja, kokia gali būti jo ateitis.

Bet dabar atsirado Selė Abadon ir Evelina Heimdal. Jis mano, kad jas apkabinti verčia ne vien vienatvė. Teisybė — jos tarsi prieglobstis. Bet kartu ir užsimiršimas. Ir stimulas pagalvoti, kaip jis ketina gyventi likusį gyvenimą.

Jis jaučia, kad šito sprendimo nereikia daryti tučtuojau. Jis ragina save palaukti, pasvarstyti, pamąstyti, pasverti. Pagalvoti.

Tuo pat metu graužia abejonių kirminas. Ar tas delsimas iš baimės? Baimės, kad nauji artimi, asmeniniai ir pastovūs ryšiai gali pasibaigti taip pat tragiškai kaip meilė Silvijai? Trečią valandą nakties jis nemiega, klausosi į krantą dūžtančių bangų ir svarsto, ar jau yra pasveikęs. Emocijos prislopusios. Gal jis niekada nebegalės stipriai jausti.

Jis mėgina apie tai užsiminti Selei Abadon.

Ji žiūri į jį.

— Tau baltoji karštinė, — sako ji. — Graužatis. Tu per daug laiko praleidi vienas. Vis svarstai. Hari, tau reikia pradėti gyventi. Linksmintis. Aš žinau, ko tau reikia.

Ji turi jausmų meno praktiką. Žino, kuriuos mygtukus spausti. Kurias rankenėles patraukti. Lėtai, kantriai ji veda jį į žemutinį mėgavimosi pasaulį. Jis mielai seka. Nes čia nėra abejonių. Jokių klausimų. Tiktai fizinis išsekimas ir palaiminga užmarštis.

Jis nežino, ar tai malonumas, ar skausmas. Kartais jos aistra atrodo perdėta. Ant isterijos ribos. Jis netiki, kad ji apsimeta, vaidina kekšės vaidmenį. Kekšės neapsipila ašaromis ir neverkia iš nevilties. Jis mėgina suprasti ją, bet nepajėgia.

Kai apie savo vidinę sumaištį jis užsimena Evelinai Heimdal, ji įdėmiai klausosi. Bet jokių greitų vaistų nepataria.

— Nebūk sau per griežtas, — pataria ji. — Tau dabar labai sunkus persiderinimo periodas. Šiuo metu tu dar nežinai, ko nori. Arba kas tu esi.

— Atrodo, kad aš nesugebu susivokti, — sako jis. — Nenoriu verkšlenti, bet esu visai sutežęs. Nieko konkretaus. Jokio pamato.

— Tai baigsis, — sako ji. — Aš tikrai tuo tikiu. Ar prisimeni, ką sakiau apie tikėjimą? Tai padeda, Hari.

— Kaip man pradėti? — klausia jis. Ir kvailokai juokiasi.

— Eime pasivaikščioti į pliažą. Dabar toks gražus vakaras. Paprasčiausiai pasikalbėsim.

— Gerai, — sako jis. — Gal tai padės man išsiblaškyti.

Ji nuosekli, protinga. Visi jos sakomi žodžiai turi prasmę. Jis visada manė, jog tikėjimą reikia priimti aklai.

— Tai žaidimas, Hari, — sako ji. — Arba jeigu nori — teatras. Tam tikras vaidmuo. Tikėjimas yra kaip mandagumas. Apsimetimas. Juk labai sunku būt mandagiam ir pagarbiam su nepažįstamais. Arba su žmonėmis, kurie tau nepatinka ir kurių negerbi. Bet be mandagumo gyvenimas tampa nemalonus ir brutalus. O be tikėjimo jis tampa bevertis. Beprasmis. Tiesiog laiko stūmimas. Kaip kalinio kalėjime.

— Nemanau, kad galėčiau suvaidinti tikėjimą. Bet kuo.

Ji šypsosi.

— Tu nustebsi. Tikėjimas tampa įpročiu. Kaip kvėpuoti: Nesąmoningai. Automatiškai. Po kurio laiko, kai nustoji save klausinėjęs, paprasčiausiai jį priimi. Tada jis tavęs jau nepalieka.

— Tu nori mane atversti į tikėjimą?

— Gal galima ir taip pavadinti. Tu aiškiai nelaimingas. Ir nori būti laimingas. Ar tai taip baisu?

— Žinoma, nebaisu, — sako jis. Paima ją už rankos. — Aš labai vertinu, ką tu nori padaryti, bet nemanau, kad jau esu tam pasiruošęs.

— Aš tave visą laiką dėl to graušiu, — perspėja ji.

— Ir teisingai. Tu esi pati maloniausia graužikė iš visų mano sutiktų. Gal pavargai? Gal grįžtam namo?

— Galim.

— Išgersim ko nors šalto kiemely, — siūlo jis.

— O paskui?

— Leisim diktuoti gamtai.

— Puiki mintis, — sako ji. — Ar norėtum, kad pasilikčiau nakčiai?

— Prašau tave. Nenoriu šiąnakt būti vienas.

— Nebūsi. Niekada.

Ataskaita einasi sunkiai. Briskas kaip pitbulis — nuolat grybščioja.

— Kodėl tu nuvažiavai pas jį? — klausia jis Selę Abadon. Trečią kartą. — Kodėl neparsivežei jo į motelį? Žinojai, kad mudu su Jama laukiam aikštelėje. Mudu norėjom viską nufilmuoti.

— Jau sakiau, — sako ji. — Jis norėjo, kad važiuotume pas jį. Jeigu aš būčiau pradėjusi priešintis, visas vakaras būtų pasibaigęs katastrofa.

— Logiška, — sako Šelbis Jama.

— Ne, — sako Briskas, — nelogiška. Sele, tu tvirtini, kad turi Dancerį ant meškerės, kad jis daro tai, ko tu nori. Taip?

— O koks skirtumas? — klausia Selė. — Jis norėjo važiuoti į savo namus. Nuvažiavom. Aš jam išdulkinau smegenis. Ir išgavau iš jo pažadą, kad jis ištrauks mane iš „Kaušo“ baro. Išlaikys mane. Penki šimtai per savaitę. Juk jūs to norėjot, ar ne?

Briskas spokso į ją.

— Jei Tišmanas nebūtų pranešęs, mes būtume nežinoję, kur tu esi. Visą naktį būtume ištupėję toje sumautoje aikštelėje. Nuo šiol tau teks vykdyti įsakymus, tiksliai.

Ji juokais atiduoda jam pagarbą.

— Klausau, sere! — sako ji. Ir priduria: — Šįvakar susitinku su juo, ir man reikia apsirengti. Galiu dabar eiti?

Briskas ją išleidžia. Jis sėdi, trina krumpliais galvą.

— Man tai nepatinka, — sako jis Jamai. — Ji meluoja. Man atrodo, kad ji turi asmeninių interesų.

— Selė? — klausia vadas vykdytojas. — Jokiu būdu! Tu žinai jos dosjė. Kiek laiko ji jau dirba. Nė karto neapvylė.

— Visada būna pirmas kartas, — sako Briskas. — Čia daugybė pavojų, Jama, atsarga gėdos nedaro. Aš noriu, kad tu... — Jis staiga nutyla. — Ne, — sako paskui, — viskas gerai, sutvarkysiu pats.

Hermaną Tišmaną jis randa kontoroje. Seklys kalbasi telefonu. Padeda ragelį. Atsisuka į Briską. Veidas išvargęs.

— Mano mergytė serga, — sako jis. — Labai karščiuoja. Čia kalbėjau su žmona. Ji sako, kad daktaras pataria guldyt Meri Džeinę į ligoninę.

— Blogai, — sako Briskas. — Kur Danceris?

— Darbe. Jis niekada neišeina prieš šešias.

— Tada tu jį paimsi?

— Hm... norėčiau nuvažiuoti į ligoninę. Trumpam. Bet nieko, šeštą aš jį paimsiu.

— Gerai. Dar du dalykėliai... Pirma, kai pranešinėsi Glitneriui, noriu, kad nieko jam nesakytum apie Selę Abadon. Tavo žiniomis, Danceris su ja nebesusitikinėja.

Tišmanas nulupa celofaną nuo naujo cigaro. Kramto jį.

— Ar Glitneriui tai nepasirodys keista?

— O kas čia keisto? Jis pamanys, kad Selė Abadon šliundra. Danceris paišdykavo su ja kelis vakarus ir paliko. Visai logiška.

— Kas čia per velniava darosi? — šaukia Tišmanas.

Briskas dėbso į jį.

— Tu mėgsti pinigus, ar ne? Ir tau jie reikalingi. Mergytė ligoninėje ir taip toliau. Todėl per daug neklausinėk. Antras dalykas: man reikia, kad Dancerio namuose būtų mikrofonai. Telefonų rageliuose. Ir kad visi pokalbiai namie būtų įrašomi. Ypač miegamajame. Pažįsti meistrų, kurie galėtų tai sutvarkyti?

— Na taip, žinau porą vyrukų. Bet tai kainuos.

— Aš ir nemanau, kad dykai. Man tai reikalinga kuo greičiau. Pavyzdžiui, rytoj.

— Pamėginsiu, — sako Tišmanas.

— To neužteks, — sako Briskas. — Turėsi ir padaryti.

Po dviejų dienų Meri Džeinės Tišman būklė pablogėja. Ji liepsnote liepsnoja nuo karščio. Ji apkrauta ledu, bet karščio daktarai numušti negali. Dabar jie nebesako, jog padėtis „rimta“, jie sako „kritiška“.

Entonis Glitneris atvažiuoja pas Tišmaną prieš pat jam išeinant.

— Dabar neturiu laiko su jumis kalbėtis, — sako seklys. — Turiu būti ligoninėje.

— Ligoninėje? Kas atsitiko?

— Mano mergytė. Ji labai serga.

— Kaip gaila. Kas jai?

— Manot, kad kas nors žino? — sako Tišmanas. — Šitie brangininkai smarkuoliai gydytojai ničnieko negali. Ji miršta, o jie tesugeba plepėti — „pamėginkim šitą“, „pamėginkim aną“. Niekas nepadeda. Jėzau! Jai tik dvylika metų. Jei jos neliks, mano žmonos gyvenimas baigtas. Ir mano.

— Tai baisu, — sako Glitneris. — Žinot, jei daktarai jau nieko nebegalės, paskambinkit man. Aš pažįstu žmogų, kuris tokiais atvejais labai puikiai padeda.

— Nejuokaujat? Daktaras?

— Ne visai. Diplomo jis neturi. Legaliai verstis praktika negali. Jis vadina save daktarėliu. Gydo tikėjimu. Bet tai tikrai padeda.

— Ką jis daro?

— Jis paprasčiausiai uždės ranką Meri Džeinei ant kaktos ir pasimels. Žinau, klausantis tai nedaro įspūdžio, bet tai *veikia.* Be to, juk neturite ko prarasti.

— Taip, teisybė. Pasikalbėsiu apie tai su žmona. Ar jis brangiai ima?

— Nedaug. Manau, kad išsimokėsit. Lengvai.

Kitą rytą neviltin puolęs Tišmanas skambina Glitneriui. Seklys verkia.

— Ji miršta, — sako jis. — Koma. Mano mergytė. Daktarai nuleido rankas. Gal galit atvežti ligoninėn tą savo žmogų?

— Netrukus būsim, — pažada Glitneris.

Viloubis aukštas. Liesas. Nerangokas. Didelis Adomo obuolys. Su juodu kostiumu, baltais marškiniais, juodu siauru kaklaraiščiu. Po pažasčia turi Bibliją. Truputį kvepia smilkalais.

— Įleiskit jį, — sako palatos gydytojas. — Tegu visi įeina. Taip jiems bus ramiau.

Tišmanas, jo žmona, Glitneris, Viloubis — visi susispiečia aplink Meri Džeinės lovą. Žiūri žemyn į nejudantį kūnelį. Viloubis uždeda mergaitei ant kaktos delną.

— Viešpatie Dieve, — sako jis, — išklausyk mano maldos.

Jo lūpos juda. Visi stovi, tyli. Galvos nuleistos. Netrukus Viloubis nuima ranką. Priglaudžia Bibliją prie sukepusių Meri Džeinės lūpų.

— Viskas, — sako jis.

Glitneris su Viloubiu kantriai sėdi koridoriuje. Viena valanda. Beveik dvi. Prie jų pribėga Hermanas Tišmanas. Veidas šviečia.

— Jai temperatūra nukrito! — šaukia jis. — Ji pasveiks. — Jis stvarsto juos už rankų. Neleidžia išeiti. Paskui apkabina Viloubį. Pradeda verkti. — Ji sveiksta. Daktarai sako, kad bus gerai. Karštis nukrito. Ačiū jums, ačiū, ačiū. Kaip aš jums atsidėkosiu?

— Aš jums pasakysiu, — sako Entonis Glitneris.

Departamento pirmininkas Klivlendo būstinėje Hario Dancerio operacijos eigą seka labai dėmesingai. Tišmanas tebedirba. Todėl pirmininkas nusprendžia, kad skylė Pietryčių regione buvo tikrai pašalinta eliminuojant Džeremį Bleiną.

Tai gerai. Nerimą kelia tiktai Brisko abejonės Sele Abadon. Pirmininkas gerai supranta veikiančiojo agento svarbą. Jis arba ji yra ta ašis, ant kurios sukasi visa operacija. Jei Selė nebepajėgia, — arba dėl Korporacijos, arba dėl savo silpnumo, — tai Dancerio byla pralošta.

Pirmininkas patvirtina išlaidas Dancerio namų klausymosi įrangai. Puikus žingsnis. Tai patvirtins arba paneigs Brisko abejones. Kol kas viskas atrodo neblogai. Bet storuliui neduoda ramybės erzinantis įtarimas, kad jį bus pergudravęs tas riaugėjantis niekšas iš Korporacijos.

Jis pyksta, kad yra toli nuo veiksmų vietos. Pats daugelį metų dirbęs agentu, jis žino, kaip dažnai operatyviniai pranešimai būna falsifikuojami, perdėti arba paprasčiausiai neišsamūs. Agentas žino, kas darosi. Vadas vykdytojas sužino tik dalį. O būstinei pranešama tik dalis to, ką žino vadas. Žinios, kopdamos grandine aukštyn iki vadovybės, išsitaško.

Pirmininkas, sėdėdamas savo soste priešais veiksmų žemėlapį, timpčioja rausvą lūpą ir mąsto apie Dancerio operaciją. Tada spragtelėjęs pirštais pasišaukia aukšto prižiūrėtoją.

Jis išsiunčia koduotą užsakymą Pietryčių regiono direktoriui. Jis pareikalauja pranešti viską, kas neįprasta, keista arba netikėta visų su Dancerio operacija susijusių žmonių gyvenime.

Tai nėra labai daug, supranta pirmininkas. Bet tai viskas, ką jis šiuo metu gali padaryti, kad nuramintų savo būgštavimus. Padaryti viską, apsidrausti. Jeigu bus pralaimėta, tai bent ne dėl nepakankamų pastangų. Jis labai nenorėtų pranešti savo viršininkams apie nesėkmę, kurios priežastis — aktyvumo stoka. Jis žino pasekmes.

Jei Haris Danceris negali suprasti Selės Abadon, tai jis čia ne vienišas: ji pati nesupranta savęs.

Ji suvokia, kuo rizikuoja. Amžina jaunystė. Grožis. Blogio teikiamas jaudulys. Bet kažkas kelia nerimą. Nenusakomas poreikis. Miglotas ilgesys. Troškimas... ko?

Ji įdėmiai žiūri į Dancerio veidą. Mėgina jame rasti atsakymą. Jis gražus. Bet ji pažinojo ir gražesnių vyrų. Jis geras meilužis. Bet ji turėjo geresnių. Jis geras, švelnus, taktiškas. Ji yra užverbavusi šimtą žmonių su tokiomis pat savybėmis. Taigi kas čia yra?

Ji nežino. Negali įvardinti. Ir nebemėgina. Bet tas jausmas išlieka. Gundymas. Šiltas švelnumas. Užuomina apie kažką geresnio. Ne jaudinanti, bet teikianti pasitenkinimą. Ir pavojinga.

Ji svarsto, ar tai iš nuobodulio. Dėl varginančio gyvenimo vienodumo. Gal, kol neįklimpo, verta paprašyti perkėlimo. Ji suvokia, kad tai lėtas, giluminis vyksmas. Paslydimas. O paskui žemės drebėjimas. Atostogos to nesustabdys.

Ji jaučia Brisko abejones. Tas šaltas žmogus įtaria, kad jai kažkas darosi. Ji būna atsargesnė. Motelyje lovoje ji priglaudžia lūpas prie pat Dancerio ausies ir šnibžda:

„Aš myliu tave“. Tada žino, kad žodžiai nebus išgirsti ir įrašyti tų sekso maniakų aikštelėje.

— Aš myliu tave, — šnibžda ji. O kai jis ketina atsakyti, ji švelniai priglaudžia pirštą jam prie lūpų.

Pagal scenarijų ji privalo seksualiai jį pavergti. Sena pasaka. Patikimas triukas. Bet šį kartą planas jai atrodo įžeidžiantis. Ne tiek dėl to, ką absoliuti vergovė padarys jam, bet ką padarys *jai*.

Bet vėliau atsiranda baimė. Jeigu ji ir susivaldys, ar pajėgs sustabdyti jį? Prislopinti? Ne dėl Departamento, bet dėl savęs. Pirmą kartą per ilgą savo gyvenimą ji nejaučia tikrumo. Įklimpo. Seksas visada buvo jos ginklas. Dabar jis tampa spąstais.

— Aš myliu tave, — šnibžda ji. Braukia delnu per jo nuogą kūną. Jaučia, kaip plaka širdis. Tvinksi kraujas. Liečia raumenis. Slaptas, intymias vietas. Ji norėtų būti jame. Visiškai. Paskęsti ir dingti. Tapti jo dalimi.

Ji atsisėda. Pasilenkusi žiūri jam į akis. Jos plaukai užkrinta. Kaip palapinė. Delnais laiko jo veidą.

— Mielasis, — šnibžda ji. — Brangusis. Aš myliu tave.

Išdavystė. Ji žino tai.

Mirtinos ligos planas pasiseka kuo puikiausiai. Hermanas Tišmanas užkibo. Entonis Glitneris praneša, kad seklys iš dėkingumo už išgelbėtą dukters gyvybę sutinka pranešinėti apie Hario Dancerio veiklą pirmiau Korporacijai, o tik paskui Briskui. Ir pagal Glitnerio nurodymus cenzūruos Departamentui teikiamas žinias.

Pirmasis Tišmano atradimas, kad Danceris dabar išlaiko Selę Abadon. Matosi su ja du arba tris kartus per savaitę. Ir Departamentas Dancerio namuose įtaisė aparatūrą. Galima įrašyti visus telefono skambučius ir pokalbius viduje.

Operacijų šefas patenkintas Tišmano perverbavimu. Tik nelabai patenkintas Dancerio artimesniais ryšiais su Sele Abadon. Be to, ta aparatūra objekto namuose. Kam tai reikalinga, jei Departamentas labai netoli nuo Dancerio suviliojimo? Šefas nežino.

Jis pasirūpina, kad vadas vykdytojas Glitneris būtinai informuotų apie tai savo agentę. Visa, ką ji sako ir daro Dancerio namuose, bus žinoma Departamentui. Tada šefas pasislepia savo priebėgoje. Atsiklaupia senoviškoje klausykloje. Meldžia, kad apšviestų jam protą.

Tai sužinojusi, Evelina Heimdal po nuodėmingai sočių pietų kalbina Harį Dancerį važiuoti pas ją į namus.

— Galėtume važiuoti ir pas mane, — sako jis.

— Tik ne po tokių pietų, — sako ji. — Aš pastorėjau gal penkiais svarais. Kol nepradėjo trūkinėti sagos, norėčiau užsivilkti ką nors palaido ir laisvo.

— Bet geri buvo pietūs, ar ne? Galėjau ir palikti tą citrininį pyragą, bet neatsilaikiau.

Jiedu sėdi balkone. Patenkinti dūsauja. Žiūri į mirgantį vandens taką vandeny. Ir į tolumoje mirksinčius žiburėlius žvejų valtyse.

— Ši vieta kaip iš turizmo firmų plakatų, — sako ji. — O aš pačiame jo vidury.

— Patenkinta, kad atvažiavai čia, Eva?

— Nenorėčiau gyventi niekur kitur.

— Man malonu tai girdėti. Kai kurie žmonės nesugeba prisitaikyti. Tropikų karštis. Tingulys. „Manjana“ filosofija. Jie mano, kad tai gadina žmogų.

— Tu irgi taip manai?

— Ne, Viešpatie! Aš čia dirbu taip pat rimtai, kaip dirbau Manhetene. Bet ir ilsiuosi daugiau... kai būna proga.

Jiedu guli ant gretimų šezlongų. Ji paliečia jo ranką.

— Gal ir jaučiuosi kiek pagedusi, — sako ji. — Bet mieliau vadinčiau tai atitirpimu. Tarsi tik dabar būčiau

sužinojusi, kas yra malonumas ir džiaugsmas... po visų šitų metų.

— Tai anksčiau nesi patyrusi nei džiaugsmo, nei malonumo?

— Esu, žinoma. Bet tai būdavo suplanuota. Nulemta. Trečiadienio vakarą eisim į teatrą Brodvėjuje. Šeštadienį važiuosim į pikniką gamtoje. Sekmadienį prie jūros. Tokie paprastai būdavo visi mano malonumai ir džiaugsmai. Bet tai būdavo trumpi įvykiai. O dabar toks tampa visas gyvenimas. Imi suvokti, kad gali būti laimingas nuolatos. Nesakau, kad nebūna nusivylimų ir sunkumų. Bet jie atrodo tokie smulkūs, nereikšmingi, lyginant su saule, smėliu, jūra. Arba tokiu vakaru kaip šitas. Ar aš kalbu suprantamai, Hari?

— Žinoma. Tu pamažu tampi maža svajotoja, imi gyventi savo malonumui.

— Ak, Hari!

— Aš atpažįstu simptomus, — sako jis. — Gyvenu pakrantėje, matau, kas darosi. Moterys atvažiuoja čia iš šiaurės ir pirmus šešis mėnesius dėvi ištisinį maudymosi kostiumėlį su sparniukais ir sijonėliais. Paskui pereina prie dviejų dalių kostiumėlio. Bamba, žinoma, uždengta. O po metų jos jau dėvi tokį siaurą bikinį, kokį tik sugeba rasti.

Ji juokiasi.

— Šiandien ir aš nusipirkau tokį. Tik bijau užsivilkti prie žmonių.

— Užsivilksi, — užtikrina jis ją. — Neseniai žuvo mano draugas Džeremis Bleinas. Nuo to laiko jo našlė nešioja tiktai juodus bikinius. Floridietiškas gedulas. Bet moters kostiumėlio modelis yra tiesiog jos vidinių procesų išraiška. Kaip tu sakei, jos atitirpsta. Ima šiek tiek natūraliau žiūrėti į gyvenimą. Kaip gyvūnai. Išmoksta atsipalaiduoti. Visiškai. Pajusti maisto skonį. Gėrimų. Išmoksta išvengti kivirčų. Arba juos ignoruoti.

— Ar taip buvo ir tau?

— Žinoma. Kol po Silvijos mirties buvau išsviestas į realų pasaulį.

— Nežinau... — sako ji. — Aš grįžtu prie to, kad nelabai išmanau, kas yra realus pasaulis. Ar tai kartėlis, skausmas ir kančia, ar tai, ką mudu turim dabar?

— Geras klausimas. Norėčiau į jį atsakyti, bet nesugebu.

— Aš paprasčiausiai jaučiuosi seksualesnė, — sako ji. — Ar tai tave šokiruoja?

— Žinoma, ne. Man smagu tai girdėti.

Ji tyli. Suvokia, kad nesilaiko scenarijaus. Tonis Glitneris įsius. Bet šiuo metu jai vado pyktis atrodo nesvarbus. Ji paprasčiausiai nenori būti atsivertėlė. Tikėjimas jai staiga tampa nebesuvokiamas.

— Aš turiu visus gundytojos duomenis, — sako ji.

— Vadinasi, aš iš čia neišeisiu.

— Puiki mintis.

Lovoje ji pasilenkia virš jo ir sako:

— Tu esi puikus žmogus. Puikus, puikus žmogus.

— Gundytojos žodžiai.

— Ne, tai sakau aš.

Ji tvirta moteris. Kieta. Didelės krūtys. Plonas liemuo. Klubai lenkti kaip lyra. Stiprios, spyruokliuojančios kojos. Oda kvepia kaip smilkalai. Apsirengusi ji panaši į jo žmoną. Nuoga visiškai kitokia.

Ji domisi jo kūnu.

— Vyrai irgi turi spenelius, — sako ji. — Ar ne?

— Teisingai, du.

— Tavo oda kaip zomša, Hari.

— Gera zomša ar bloga?

— Gera. Pirmarūšė. Užsimerk ir apsimesk, kad miegi. Leisk man viską daryti.

Jis užsimerkia. Jaučia jos burną. Lūpas. Liežuvį.

— Eva... — sako jis.

— Tss. Aš tirpstu. Kaip tu ten sakei... ima žiūrėti į gyvenimą? Kaip gyvūnai? Man jau atrodo, kad darausi gyvūnu.

— Ar tai tave trikdo?

— Nežinau, — sako ji. Susirūpinusi. — Nežinau, kaip į tai žiūrėti.

— Nori palikti kaip yra? Pasiduoti?

— Taip, — sako ji. — Aš to noriu. Palikti. Daryti viską.

Ji susižavėjusi tyrinėja jį. Jis yra dalis naujo pasaulio, į kurį ji dar tik pradeda dirsčioti. Ji pamiršta visas ribas. Tiksliau, ne pamiršta, bet jų nepaiso. Tai masina ją. Ji mano, kad tai perėjimas į kitą būseną. Viskas įmanoma. Absoliuti laisvė. Nepriklausomybė.

— Gana, — sako jis. — Prašau.

— Dar, — prašo ji. Klausosi savęs. Ir netiki.

Per ataskaitą ji sako:

— Manau, kad viskas eina gerai, Toni. Mudu ilgai kalbėjomės, iki pat paryčių. Manau, kad tikrai baigiu jį prisijaukinti.

— Puiku, — sako Glitneris. — Dabar papasakok man, ką sakė jis ir ką tu sakei.

Ji ima kurti. Gudriai. Kartais užsikirsdama. Ne per sklandžiai. Rezga apie Hario Dancerio keitimąsi. Ji pripažįsta, kad jiedu mylėjosi; tai leista. Bet ji pabrėžia Dancerio abejones, savo atsakymus, jo išsisukinėjimą, savo atkaklumą.

— Skamba neblogai, — sako Glitneris. — Bet per daug jo nespausk. Mes nenorim jo nubaidyti. Reikia palengva, neskubant. Mes žinome, ką daro Anie. Mes norime pasiūlyti Danceriui patrauklesnę alternatyvą. Tu privalai būti pastovi, teigiama, tikra. Tokia tu buvai ir anksčiau, žinai, kaip tai daroma. Aš irgi nemažai galiu. Ir būstinė gali. Bet visa esmė priklauso nuo tavęs, Eva. Mes nuo tavęs priklausomi.

Likusi viena, ji išeina į balkoną. Sugniaužia turėklus. Žiūri į begalybėn nusidriekusią pasišiaušusią jūrą. Nori verkti, bet negali. Per jėgą užsimerkia. Jo zomšinė oda. Ragauja ją. Prisimena, ką jiedu darė. Palaimingai suvirpa.

Haris Danceris pripažįsta, kad tapo vėtrunge. Sukiojasi kartu su vėju. Priima nuomonę ir požiūrį to, su kuriuo kalbėjosi paskutiniu. Atrodo, kad jis tiesiog nebegali savarankiškai samprotauti. Bet savo sumaištyje jis atpažįsta ir kitų sumaištį. Šitaip pažįsti save.

Jis nesupranta Selės Abadon. Ji nepretendavo būti niekuo kitu, kaip tik parsiduodančia moterimi. Jos kūnas perkamas, — jeigu kaina priimtina. Dabar ji kalba apie meilę. Užsimena, jog norėtų tikresnių, pastovesnių santykių. Jis jaučia jos nepasitenkinimą, bet negali jo nusakyti.

Jis nesupranta ir Evelinos Heimdal. Toji stipri, pastovi, rimta moteris darosi nepaprastai aistringa. Su polinkiu į visa, kas aštru ir egzotiška. Ji elgiasi taip, tarsi būtų nusimetusi grandines. Ir jos kalba, ir apranga, ir veiksmai — viskas rodo atgautą laisvę. Mėgavimąsi savimi.

Haris Danceris nesupranta ir savęs. Jis tikėjosi, kad jo santykiai su Sele ir Evelina numalšins Silvijos mirties sukeltą skausmą. Nukreips jį labiau į ateitį, ne į praeitį. Galų gale ištrins tuos persekiojančius prisiminimus.

Bet taip neatsitiko. Dar daugiau — intymumas su tom dviem moterimis kažkaip atkūrė Silviją. Jų odos švelnumas. Šiltas kvapas. Jų kūno slaptų vietelių saldumas. Visi kūniškos meilės malonumai primena dingusią palaimą.

Kaip Eva kresteli galvą, atmesdama atgal savo trumpus plaukus. Kaip Selė muiluoja savo krūtis: rimtai ir

nuodugniai. Abi dažo kojų nagus. Skuta kojas. Liečia jį. Prieš užmigdamos susiriečia. Kerpa plaukus intymioje vietoje. Šlepsena basos po kambarius, užsimetusios jo marškinius ir daugiau nieko.

Visos tos intymios kūniškos smulkmenos primena jam gyvenimą, kuris buvo ir kurio nebėra. Visa tai darė Silvija. Jis tai pamena ir kasdien mato ją vis aiškiau. Kaip į tai žiūrėti — naujos meilės atgaivina senąją? Jos iškelia paviršiun tai, ką jis laikė jau dingus ir mirus.

Jis nepajėgia suvokti. Nejaugi meilė egzistuoja pati savaime? Ar visokia meilė yra vienoda — tam tikras apibrėžtas jausmas, kuriam nereikia ypatingo objekto? Ar bet kuris vyriškis ar moteris gali tikti vietoj vienas kito? Ir tik pati emocija turi reikšmę? Kaip patriotizmas. Ar tai priklauso nuo tautybės? Svarbu tik atsidavimas.

Visa tai neduoda jam ramybės. Trikdo. Jis jaučiasi patekęs į padėtį, kurios nesuvokia, ji tarsi kova.

— Kas darosi? — klausia jis garsiai. Ir su skausmu suvokia, kad kalbasi ne su savimi. Jis kalbasi su Silvija.

Planas prieš kontrplaną...

Operacijų šefas pasikviečia Entonį Glitnerį į Vašingtoną. Jiedu kalbasi saugiajame kambaryje.

— Kaip ten tas Dancerio namų pasiklausymas... — sako jis vadui vykdytojui. — Kaip tu manai, ką sugalvojo Departamentas?

— Manau, kaip visada, — atsako Glitneris. — Ieško žaliavos šantažui... jeigu kartais pritrūktų.

— Gali būti, — sako šefas. Kramto *Tums*. — Bet manau, kad gali būti ir kita priežastis. Man atrodo, jie nepasitiki savo agentu.

Vadas vykdytojas sunerimsta. Paskui ima galvoti.

— Tai įmanoma, sere. Noras patikrinti ją, kai būna su Danceriu. Taip, tai logiška. Kaip jūs manot, šefe, gal mes galim ją perimti? Tai bent smūgis būtų!

— Aš paprašiau žvalgybą išsamios Selės Abadon dosjė. Ji Departamentui dirba jau labai labai seniai. Puiki charakteristika — jų požiūriu. Atsimeni tą Valstybės sekretorių, kurį pralošėm? Tai Selė patraukė jį. Jos gyvenime nerasi nė menkiausios užuominos apie neištikimybę Aniems. Bet šitas Dancerio namų klausymasis yra labai įdomus. Gal ji baigia perdegti... o gal jai paprasčiausiai nusibodo? Daug kaip gali būti. Bet būtų aplaidumas į tai neatsižvelgti. Duokit jai kokį nors impulsą... jeigu kartais iš tikro žada perbėgti.

— O kaip tą padaryti, sere?

— Žinai, Toni, kartais mes stengiamės būti labai jau gudrūs. Pamirštam paprastus ir aiškius sprendimus. Manau, kad šiuo metu ir šiuo atveju efektyviausia būtų anoniminis skambutis Selei Abadon. Pasakyti jai, kad Hario Dancerio namuose prikišta aparatūros, ir padėti ragelį. Jeigu ji dar ištikima Departamentui, jai tai nieko nereikš. Jeigu ji pradeda abejoti, tai jos elgesys pasikeis. Reikės paskirti žmogų jai sekti. Ką manai apie Viloubį? Juk jis puikiai suvaidino gydytoją malda.

— Manau, kad jis sugebės, — sako Glitneris. — Jūs norit, kad ji būtų sekama?

— Kuo akyliausiai. Kai grįši į Floridą, instruktuok Viloubį, o paskui paskambink Selei Abadon. Pažiūrėsim, kas bus.

Tuo pat metu Klivlende Departamento pirmininkas nagrinėja Pietryčių regiono direktoriaus ataskaitą. Tai duomenys apie viską, kas neįprasta, mįslinga arba netikėta žmonių, susijusių su Dancerio operacija, gyvenime ir veikloje.

Pirmininkas aptinka tai, ko ieškojo, trumpoje pastraipoje apie Hermaną Tišmaną. Ten sakoma, kad seklio duktė susirgo staigia ir nepaaiškinama liga. Gydytojai nu-

leido rankas. Tačiau ji stebuklingai pasveiko ir dabar jaučiasi visai gerai.

Stebuklingai pasveiko! — galvoja pirmininkas. Ir tučtuojau supranta, kas atsitiko: buvo perverbuotas Departamento samdinys.

Užkoduota linija jis paskambina regiono direktoriui.

— Tu kvailys! — sako jis. — Tas tavo privatus seklys perimtas! Jo dukters liga buvo surežisuota!

Direktorius ima mikčioti.

— Užsičiaupk! — sako pirmininkas. — Jį užverbavo Briskas, ar ne? Tai tegu Briskas ir srebia tą košę. Pakiškit Tišmanui dezinformaciją. Jeigu Korporacija sureaguos, tai žinosit, kad mano teisybė. Nuo tada tegu viską tvarko Briskas. Rezultatų laukiu per keturiasdešimt aštuonias valandas.

Direktorius pasikviečia Briską. Pakartoja pirmininko nurodymus.

— Šunsnukis, — sako Briskas. — Maniau, kad tas idiotas mano kišenėje. Tas tipas tikras besisukantis dervišas. Vadinasi, jo dukters karštinė tebuvo tiktai Korporacijos režisūra? Šaunu. Ir ničnieko jiems nekainavo.

— Man nerūpi Korporacijos šaunumas, — sako direktorius. — Tu turi keturiasdešimt aštuonias valandas tam sutvarkyti. Pirmininkas nori aiškumo prieš mums imantis galutinių priemonių. Manau, kad mudviem abiem bus geriau, jeigu tu pasistengsi.

Jiedu žiūri vienas į kitą.

— Klausau, sere, — sako Briskas.

Jis parengia kompleksinį planą. Planas susideda iš tiesos elementų, kuriais jis netiki. Jis pasakys Tišmanui, kad Haris Danceris yra seksualiai apsėstas Evelinos Heimdal. Kad jiedu ketina išvykti iš šalies. Ir nuodėmingai gyventi kažkur užsienyje.

Briskas mano, kad jei Tišmanas pasidarė trilypis, tai jis praneš Korporacijai apie šitą pokrypį. Tada Korporacija atšauks Heimdal ir paskirs naują agentą.

Bet dar nespėjęs sulaukti progos vykdyti šiam įmantriam planui, Briskas gauna seklio kaltės įrodymų iš kito šaltinio. Nuo balso įsijungiantis magnetofonas Selės Abadon motelyje įrašo anoniminį telefono skambutį.

— Ponia Abadon?

— Taip. Kas kalba?

— Sakykime, jūsų draugas. Man atrodo, jūs privalėtumėt žinoti, kad Hario Dancerio namuose įtaisyta aparatūra. Visuose telefonuose mikrofonai, įrašinėjami ir pokalbiai namų viduje. Jūsų darbdavių patogumui.

— Ką jūs pasakėte?

— Jūs girdėjote mane, ponia Abadon.

— Kas jūs esate?

Spragt!

Briskas išklauso šią juostelę du kartus. Paskui svarsto... Tiktai jis, direktorius, Tišmanas ir meistrai, įtaisę Dancerio namuose aparatūrą, tai žino. Bet meistrai net nenutuokia apie Selę Abadon. Žinoma, Briskas atmeta direktorių ir save. Lieka Hermanas Tišmanas.

Pirmininkas sako tiesą — seklys perimtas. Jis šnipštelėjo Korporacijai, kuri ir organizavo anoniminį skambutį. Briskas pasako direktoriui.

— Sunaikinti jį, sere? — klausia jis. — Kaltė aiški?

— Taip, — sako direktorius. — nedelsiant. Avarija.

— Žinoma, — sako Briskas. Kiek sutrikęs, nes direktorius kažkodėl nurodo, kaip jis turi atlikti savo darbą.

Tą patį vakarą šeštą valandą jis susiranda Tišmaną. Seklys kiurkso savo aprūdijusiame „Plimute“ netoli Hario Dancerio įstaigos. Briskas pastato savo mašiną. Išlipa. Lėtai prieina prie seklio laužo. Pasilenkęs užkalbina pro atdarą langą.

— Yra naujienų? — klausia jis.

— Pietavo su ponia Heimdal, — praneša Tišmanas. — Paskui nuvažiavo pas ją. Buvo gan ilgai, gal ir suspėjo suskelti. Daugiau nieko.

— Mudviem reikia pasikalbėti.

— Apie ką? — klausia Tišmanas. Kramto šlapią cigarą.

— Dėl naujo paskyrimo. Daugiau žaliukų. Juk tau jie reikalingi, ar ne? Sąskaitos ligoninei už tavo mergytę ir taip toliau.

— Na taip, žinoma. Lįsk vidun, pasišnekėsim.

— Ne čia. Per daug žmonių. Šįvakar baik anksčiau. Susitiksim prie tavo kontoros devintą. Tvarka?

— Tu čia bosas.

— Teisingai, — sako Briskas.

Jis atvažiuoja prie Tišmano kontoros pusvalandžiu anksčiau. Palieka mašiną už pusės kvartalo. Ateina pėsčias. Parduotuvės maiše nešasi du litrus pigios degtinės. Įkiša į duris chirurgo skalpelį ir spusteli keliu. Durys atšoka. Jis įeina. Uždaro duris. Įsijungia stalinę lempą.

Pusę litro degtinės supila į prišnerkštą šiukšlių dėžę. Ant ryškaus kušetės užtiesalo. Kilimėlio. Sušlapina užuolaidas. Tuščią butelį paridena po stalu. Iš antro puslitrio padaro nemažą balą po sukamąja Tišmano kėde. Paskui sėdi ir laukia.

Tišmanas pasirodo tuojau po devynių. Apstulbsta, pamatęs Briską prie savo stalo.

— Kaip, po velniais, tu įėjai? — piktai klausia jis.

— Durys buvo atviros, — sako Briskas. Atsistoja.

— Neskiesk. Aš visada patikrinu, ar užrakinau. Viešpatie, čia trenkia kaip bravore.

— Aš čia truputį truktelėjau, — sako Briskas. Šypsosi. Atkiša pustuštį butelį. — Gal nori gurkšnio?

— Kas čia yra? — klausia seklys. — Visas kambarys šlapias!

— Aha, — sako Briskas. — Ir pažiūrėk čia.

Storu pirštu jis rodo į šiukšlių dėžę. Ji užsiliepsnoja. Į viršų plyksteli mėlyna liepsna.

— Dieve! — šaukia Hermanas Tišmanas. — Kas čia...

— Žiūrėk čia, — sako Briskas. Rodo smiliumi į užuolaidas. Kušetę. Kilimėlį. — Ir čia. Ir čia.

Kambarys ūžia. Liepsna plečiasi. Seklys pasisuka bėgti. Briskas sugriebia jį stipriomis rankomis. Bloškia į sukamąją kėdę. Užsidega Tišmano drabužiai. Kūnas išsiriečia į viršų. Briskas primyga jį prie kėdės. Užpila ant jo degtinės liekanas.

Kambaryje pragaras. Liepsnos. Dūmai. Kibirkštys. Traškesys. Tišmanas pražiota burna lėtai rangosi. Rankos susigniaužia, atsileidžia. Akys blėsta. Drabužiai baigia nudegti. Svyla mėsa.

Briskas kantriai laukia. Stovi tarp liepsnų. Nepaliestas. Pagaliau pamatęs, kad Tišmanas nurimo, virto juodais svilėsiais, ramiai išeina iš kambario. Mato, kaip prie degančio namo skuba žmonės. Tačiau jis žingsniuoja į savo mašiną. Šviežias oras tiesiog įžeidimas. Jis mėgsta degančius daiktus. Ir pelenus.

Selė Abadon ne kvaila. Apie anoniminį skambutį jį praneša Šelbiui Jamai ir Briskui.

— Kas čia per velniava darosi? — klausia ji.

— Niekas, — atsako Briskas. — Pamiršk.

— Ar Dancerio namuose tikrai aparatūra?

— Tau nebūtina tai žinoti, — sako Briskas.

Vėliau, kai jiedu lieka vieni, Jama jį klausia:

— Kas tai? Tu tikrini ją?

— Aha, — sako Briskas. Ir žiūri į vadą vykdytoją. — Tu prieštarauji?

— Ne, ne, — sako Jama. — Atsarga gėdos nedaro.

— Taigi, — sako Briskas. Ir supratingai šypteli.

Tai varžo Selę. Ji žino, kad jos butas tikrai klausomas. O dabar dar ir Hario namai. Ji svarsto, ką daryti: išsinuomoti kitą motelio kambarį, nepranešus Departa-

mentui? Arba kaskart susitikus su Danceriu vestis jį į vis kitą viešbutėlį.

Ji supranta, kad neišdegs nei vienaip, nei kitaip. Briskas pareikalaus pranešti, kur ji buvo su subjektu. Ką jiedu kalbėjo. Ką veikė. Ir kodėl tai neįrašyta.

Ji su Danceriu nuvažiuoja į Dania hai-alai varžybas. Pralošia kelis dolerius. Paskui pavakarieniauja restoranėly. Kai važiuoja namo, automobilių jau nedaug. Sezonas pasibaigęs, kokaino mėgėjai dingę.

— Gal nori ramybės, paskui trupinėlio švelnumo? — klausia ji.

— Kodėl ne? — sako jis. — Kur?

— Pas tave. Lauke. Kiemelyje ar ant kranto. Aš noriu žiūrėti į žvaigždes. Kiek jų yra?

Jis nesigėdi pakartoti, ką jau buvo sakęs.

— Šeši šimtai milijonų, — sako jis, — keturi šimtai trisdešimt vienas tūkstantis aštuoni šimtai keturiolika.

Ji juokiasi. Uždeda ranką jam ant šlaunies.

— Tu pamišėlis, — sako ji.

— Žinau.

Jiedu pasiima skardines *Michelob* alaus su putplasčio vėsintuvais. Eina pakrante į pietus. Žmonių aplink mažai. Įsimylėjėliai. Bėgikas. Moteris su žibintuvėliu, ieškanti kriauklelių. Vandeny vyrai vargsta su serfingo lentomis. Atkakliai. Beviltiškai.

Žvaigždžių nėra. Tamsi naktis, apklota debesimi. Oras ramus, sodrus. Toli pietuose, aplink Pompaną, matyti žaibuojant. Neryškiai. Bet žvejų valtys išplaukusios. Mirksi pulkeliai žiburėlių.

— Tikriausiai kimba, — sako Danceris. — Ar tik ne laikas mėlynukei?

— Mėlynukei?

— Mėlynžuvei. Ar buvai kada meškerioti?

— Ne, — sako ji. Ir tuojau pagalvoja, kad taip negerai. — Tiesa, sykį buvau, bet nieko nepagavau ir baisiausiai nusvilau saulėje. Kelias dienas luposi nosis.

— Aš taip mažai žinau apie tave, — sako Danceris. — Tik tiek, kad tu ne iš Floridos. Nes tu kalbi ne kaip čionykštė.

— Naujoji Anglija, — sako ji. — Ten ir gimiau. Salemas, Masačiusetsas.

— Oi ne! Juk iš ten atsirado raganos.

— Teisingai.

— Tai gal ir tu ragana?

— Mėginu, — sako ji. Juokiasi.

— Tau neblogai sekasi. Mane pakerėjai.

— Pakerėjau? Tikrai pakerėjau, Hari?

Jiedu eina susikibę rankomis. Kai atlekia didelė banga, siekianti lyžtelėti juodu balta puta, jie puola ant sauso smėlio.

— Kiek laiko gyvenai Saleme? — klausia jis ją.

— Neilgai. Mano tėvas buvo komivojažierius. Visą laiką keliavom po šalį, nes jį nuolat kilnojo iš regiono į regioną.

— Oho. Ką jis pardavinėjo?

— Nieko. Draudė nuo gaisrų. Dažniausiai fermerius. Praturtėti iš to jis nepraturtėjo, bet gyveno neblogai.

— Ir tu visą laiką keitei mokyklas?

— O kaipgi. Net neprisimenu visų. O užbaigiau mokslus Heidsvilyje Teksase. Žinai, kur jis?

— Ne.

— Tu laimingas. Sukim atgal, Hari. Per tą minkštą smėlį sunku eiti.

Jiedu pasuka į Dancerio namus.

— O kas paskui? — klausia jis. — Po mokyklos.

— Išvažiavau į Niujorką. Dalyvavau grožio konkurse, maniau, kad tapsiu modeliu. Bet buvau ne tokio tipo. Per stambi.

— Tik jau ne man. Ar pozavai kada nors nuoga? Vyrų žurnalams?

— Kodėl tu to klausi?

— Tavo kūnas tam sutvertas, todėl taip ir pagalvojau.

— Tiesą sakant, teko. Bet tai menkas biznis, ir ne toks pelningas, kaip atrodo. Paskui aš ėmiau kažkaip dreifuoti — šen, ten, visur. Kol patekau į Floridą.

— Man pasisekė, — sako Haris Danceris. — Štai ir parėjom. Pavargai?

— Truputį. Ar galim pasėdėti kiemely?

— Žinoma. Dar alaus?

— Būtų puiku.

Jis atneša dar dvi šaltas skardines. Uždaro slankiojančias stiklines duris į svetainę, kad neišeitų kondicionuotas oras. Selė netiki, kad Departamento mikrofonai pagautų garsą iš kiemelio.

— Ar mums reikalinga ta šviesa? — klausia ji.

— Ji nuvilioja museles, — sako jis, — bet jei tu nori, aš galiu išjungti.

— Būk geras, — prašo ji. — Tamsa gražesnė. Kur kas intymesnė.

— Intymesnė, — pakartoja jis. Nusijuokia. — Nesu tikras, kad jau tam pribrendau.

— Nesuprantu. Maniau, kad mudu esam tokie intymūs, kaip tik gali būti vyras ir moteris.

— Taip, esame. Kūniškai. Sekso prasme. Nemanau, kad esu buvęs intymesnis su moterimi.

— Bet?..

— Bet vieną kartą pagalvojau, ar sugebėčiau ką nors daugiau negu vien tai. Kai mirė mano žmona, aš tikriausiai įgavau intymumo baimę. Tikrai glaudžiai su kuo nors suartėti bijau.

Selė Abadon padeda alų. Atsistoja. Priėjusi atsisėda ant Hario šezlongo krašto. Uždeda ant jo įkaitusio veido vėsų delną.

— Hari, — sako ji, — tu kalbi apie meilę? Tu ją turi galvoje?

— Tikriausiai. Matyt, apie meilę. Malonumas lovoje yra vienas dalykas. Aš jį mėgstu, ir tu tai gerai žinai. Bet aš nesu tikras, ar galiu pasiūlyti ką nors daugiau.

— Tu nori man kažką pasakyti, ar ne? Nori perspėti mane?

— Oi ne, mieloji, — sako jis. Pakelia jos ranką nuo savo veido ir pabučiuoja delną. — Aš tik noriu, kad tu žinotum, jog dabar bendrauji su emociniu invalidu. Per daug nesitikėk. Pastaruoju metu man atrodo, kad tau neužtenka tų žaidimų, kuriuos mudu žaidžiame. Kad tu ieškai kai ko daugiau. Tvirtesnių santykių. Prasmingesnių. Ar aš teisybę sakau?

— Taip, — atsako ji. Tyliai. — Taip ir yra. Aš tai jaučiu. Nenorėjau to parodyti.

— Aš tai pastebėjau. Sele, aš nenoriu tavęs užgauti. Bet sakau visiškai atvirai. Man kelia nerimą tai, kad tu gali pernelyg *įsijausti.*

— Tai ne tavo problema, — sako ji. — Tai mano problema. Juk aš iš tavęs nieko neprašau, ar ne? Tik tų penkių popierėlių per savaitę žaidimams ir pramogoms. Bet ar prašiau iš tavęs kokio emocinio prisipažinimo?

— Ne, — sutinka jis, — neprašei. Aš tau dabar ir noriu pasakyti, kad šiuo metu negalėčiau padaryti tokio prisipažinimo.

— Nesirūpink, Hari. Aš jau paaugusi mergytė ir mačiusi gyvenimo. Jei aš padarysiu klaidą, tai bus *mano* klaida. Tavęs aš nekaltinsiu. Nebent, kad esi toks žavus mulkis.

Jiedu juokiasi, vienas kitą supranta.

Jis prisitraukia ją. Klausia:

— Kur dingo tavo trupinėlis švelnumo, kurį žadėjai?

— Kaip nori, Hari. Tebeturiu.

— Ar lipsim viršun?

— Būkim čia, — šnibžda ji. — Dabar tamsu. Niekas nematys.

— Tiktai galim sulyti.

— Man tai patiktų. O tau?

Juokdamiesi jiedu nusirengia. Jis suglobia jų drabužius ir batus į gumulą ir nuneša svetainėn. Paskui tyliai

grįžta, atsargiai uždaro duris, kad negirgždėtų. Randa ją gulinčią ant kiemelio plytelių. Šypsosi jam. Jis atsigula šalia.

— Čia dulkina, — sako jis. — Be to, apsibraižysim.

— Ar tau tas labai svarbu?

— Nelabai.

Ji pasislenka arčiau. Įspraudžia kelį jam tarp šlaunų. Švelniai judina.

— Hari, apie ką mudu dabar kalbėjom? Apie meilę. Kas tai yra?

— Visa įvairovė. Prisirišimas. Draugystė. Atsidavimas. Potraukis. Kūniška meilė. Emocinė meilė. Intelektuali meilė. Dievinimas. Ištikimybė. Religinė meilė. Aistra arba švelnumas. Galėčiau vardinti ir vardinti. Tai kaip didelis termometras. Su įvairiausiomis padalomis.

— Vadinasi, aš galiu mylėti tave vienaip, o tu mane kitaip?

— Taip, tai įmanoma. Tiesą sakant, taip gali būti.

— Tada gerai. Man tai priimtina. O tau?

— Žinoma.

— Kiekvienas darom savo.

— Na... — sako jis, — ne visada taip sklandžiai klostosi. Mylintysis paprastai nori gauti meilės mainais tiek pat, kiek ir duoda. Arba daugiau. Ir kai jis arba ji jos negauna, rojuje kyla pavojus.

— Ne mūsų rojuje, — sako ji. — Aš imu tai, ką gaunu... tai, ką tu man duodi... ir esu laiminga.

Jis tuo abejoja, bet nieko nesako. Pabučiuoja jos užmerktas akis. Kramto ausis. Perbraukia nekantriu liežuviu jai per kaklą. Per duobutę. Per petį. Prispaudžia akį prie jos krūties.

— Apakink mane, — sako jis.

Ji sujuda ant kietų grindų. Stipriai apglėbia jį.

— Ką tu nori, kad aš daryčiau? — klausia ji. — Pasakyk man.

— Būk pati savimi.

Jis virš jos. Godus.

— Tsss, — šnibžda ji. — Tsss. Kaimynai.

Jiedu pajunta krapnojimą. Lietus dulkia, smarkėja. Dideli lašai. Šilti. Plytelės pasidaro slidžios. Jiedu slidinėja. Juda lėtai. Tarp bučinių juokiasi. Virš jų yra pinučiai, bet lietus krinta pro juos. Merkia.

Haris Danceris atvirsta aukštielninkas. Atsuka savo erekciją į žybsintį nakties dangų.

— Tu sakei tiesą, — sako jis. — Smeigtukai ir adatėlės. Nuostabu!

Jiedu žaidžia vienas su kitu. Šlapi šuniukai. Vartaliojasi. Slidinėja. Nuo jų varva vanduo. Jiedu nieko nedaro. Jis neina į ją, ji neapglėbia jo. Bet abu maudosi džiaugsme.

— Tu man sakei, — sako ji. — Meilė būna visokia.

— Na taip, — sako jis. — Viešpatie, taip!

Lietus trunka dešimt minučių. Gal penkiolika. Jiedu guli pasliki. Atvirom burnom gaudo lašus. Plačiai išskečia kojas, kad jaustų lietų. Vartaliojasi. Kandžiojasi. Laižosi.

Lietus liaujasi. Jiedu lieka gulėti išsitiesę ant šlapių grindų. Liečiasi pirštų galais. Pro pinučius mato lekiančius debesis. Skaistaus dangaus properšas.

— Žvaigždė! — sušunka Selė Abadon. — Aš mačiau žvaigždę! Ir dar vieną !

— Tai tu ir aš, — sako Danceris. — Po vieną man ir tau.

Ji pasikelia ir pasilenkia virš jo. Šlapi plaukai užkrinta jam ant veido. Jis jų nenubraukia.

— Leisk man tave mylėti, Hari, — sako ji. — Taip, kaip aš noriu. O tu mylėk mane, kaip patinka tau.

— Taip, — sako jis. — Gerai. Taip garbinga.

Abi pusės nesiskaito su išlaidomis ir į Hario Dancerio operaciją įtraukia papildomo personalo. Korporacija, netekusi Tišmano, paskiria subjektui uodegą, Viloubis seka Selę Abadon. Departamentas neatsilieka — paskiria agentus Danceriui ir Evelinai Heimdal.

Du vadai vykdytojai koordinuoja savo valdinių veiksmus. Sudaro tvarkaraščius. Paskiria kodus ir slaptažodžius. Derina žvalgybos duomenis. Rengia kasdienius pranešimus viršininkams. Visada optimistiškus.

Įnirtingiausiai šiame špionažo ir kontršpionažo kratinyje sukasi Briskas. Jis varo dvi kampanijas: mėgina pakišti koją Korporacijai ir surasti kokių nors spragų Departamento personale. Jis mano, kad Šelbis Jama yra kvailas ir negabus. Bet ne išdavikas. Dėl Selės Abadon Briskas nėra toks tikras.

Ji prisiekinėja, kad Danceris nori santykiauti terasoje, pakrantėje, mašinoje. Tokiose vietose, kur nepasiekia elektronika. Briskui tai nepatinka. Savo įtarimus jis pasako direktoriui.

— Ji sako, kad Danceris reikalauja šio, reikalauja ano, — praneša jis. — Bet juk jos užduotis yra reikalauti pačiai. Tai jos darbas. Ji tvirtina, kad suvystė jį. Aš tuo abejoju.

— Netikiu, kad ji išskydo, — sako direktorius. — Šiame žaidime ji asas. Ir visą laiką buvo šimtu procentų ištikima.

— Žinau visa tai, sere, ir pripažįstu, kad neturiu rimtų įrodymų, jog ji ketina dezertyruoti. Bet aš irgi esu senas vilkas ir sakau jums, kad kažkas čia kvepia negerai.

— Ką tu siūlai? Man pakalbėt su ja? Priminti apie bausmes už išdavystę?

— Ne, direktoriau, dar nereikia. Aš nenoriu, kad ji sužinotų mūsų įtarimus. Leiskit pamėginti sugalvoti kokį nors išbandymą. Pažiūrėsim, kaip ji reaguos.

— Gerai, daryk, kaip tau atrodo. Beje, anot paskutinio Jamos raporto, Evelinai Heimdal priskirtas žmogus

sako, cituoju, „ji elgiasi nederamu Korporacijos agentei būdu“, citatos pabaiga. Nesu visai tikras, ką jis nori tuo pasakyti, bet susisiekiau su žvalgyba Klivlende ir paprašiau išsamios Heimdal dosjė.

Jiedu žiūri vienas į kitą.

— Ir dar, Briskai, — sako direktorius, — aš žinau, dėl ko tu nerimauji. Čia gali būti du agentai, kurie galvoja apie išdavystę. Labai paini situacija. Labai norėčiau įsigyti vieną geriausių iš Korporacijos. Bet tik ne prarasdamas vieną iš saviškių. Paprasčiausias apsimainymas — menkas biznis. Elkis su Abadon labai atsargiai. Nenorėčiau prarasti jos ir nieko negauti. Tuo tarpu susisiek su Eveliną Heimdal sekančiu žmogumi ir pamėgink sužinoti, kodėl jam atrodo, kad ji elgiasi nederamai. Jeigu jis neklysta, gal mes ją galėsim kiek paspausti.

Evelina Heimdal ateina iš korto suprakaitavusi ir juokdamasi. Klesteli į kėdę prie Hario Dancerio staliuko. Po dideliu skėčiu. Jis užsakęs jai degtinės kokteilį, laukia.

— Puikiai pasidarbavai, — sako jis. — Sutrynei ją.

— Nebuvo taip lengva. Šiandien ji davė labai aukštus. Tu šiandien nežaisi?

— Šįryt atsibudau kažkoks apsiblausęs. — Rodo į savo „Kruvinąją Meri“. — Bet kai maktelėjau porą, tai jaučiuosi sveikas kaip du ridikai.

— Malonu tai girdėti. Atrodai puikiai. Turėtum dažniau vilkėti baltą spalvą. Beje, kviečiu tave pietauti.

— Tikrai? Kokia proga?

— Be progos, — sako ji. Mįslingai šypsosi. — Tiesiog jaučiuosi apkvaitusi.

Jis žiūri į jos lygias, įdegusias kojas.

— Tai kur tu mane kvieti?

— Pas save, — sako ji. — Turiu gatavų Cezario salotų. Ir atšaldytą butelį fraskačio.

— Aš tavo vergas.

— Neabejoju, — sako ji. — Manau, tai vadinama pasimatymu. Arba orgija.

— Ar du žmonės gali sukelti orgiją? — klausia jis.

— Galim pamėginti, — sako ji.

Kol jis dengia stalą ir atkemša vyną, Evelina nueina į dušą. Išsimuilinusi ir nusiplovusi, išskalavusi plaukus ji stovi po drungna srove. Žiūri į savo šlapią kūną. Čiurkšles ir upeliukus. Baltas bikinio juostas. Baltus pusmėnulius po krūtimis. Ir į juostelę ant šlaunų.

Ji mato naują kūną. Arba mato savo kūną naujomis akimis. Kažkokį virpantį. Kupiną lūkesčio. Jaudinamai jausmingą. Dabar tokį švelnų, kad ji fiziškai reaguoja į spalvas, kvapus. Hario juoko šviesą.

„Jaučiuosi apkvaitusi". Ar taip pasakė ji? Taip, pasakė. Ji mėgina apčiuopti savo nuotykiavimo ribas. Paskui su palaimingu virpuliu pripažįsta, kad tų ribų nėra.

— Ei, — šaukia Haris Danceris, — gal jau nuskendai?

Taip, ji skęsta.

Ji nusišluosto, užsimeta baltą frotinį chalatą. Danceris su baltais marškiniais, baltomis kelnėmis, baltais zomšiniais batais. Jiedu valgo prie balto stalo su balta staltiese. Pravirame balkono tarpduryje plaikstosi retos, baltos užuolaidos. Kambarys užlietas baltos šviesos. Jiedu tarsi plūduriuoja piene.

Jiedu žaismingai juokauja, šaiposi. Evelina Heimdal suvokia trapią šios valandėlės nuotaiką. Ir netvarų ryšį tarp savęs ir to žėrinčio vyriškio. Dar daugiau, ji staiga suvokia gyvenimo trapumą. Jis šviesėja, šviesėja, kol galop visai dingsta akinančiame baltume.

Danceris pasakoja įdomią istoriją apie klientą, kuris pražiopsojo siūlomą draudimą ir iš to išlošė. Ji klausosi, šypsosi, linksi.

Bet iš tikro negirdi. Ryja jį akimis. Įdegusios rankos. Lėti, tikslingi judesiai. Šiurkštoki bruožai. Mėlynos liūdnokos akys. Neįdegusios juoko raukšlelės. Smakre linija. Žilsvi, saulės nublukinti plaukai. Vyriškas jo solidumas. Ji mato jo nuogą kūną. Zomšinę odą. Ir tarp jo kojų...

Ji suvokia, jog jis nutilo.

— Tai nuostabu, — sako ji. — Taip galėtų atsitikti tik man. Dar salotų?

Jis juokiasi, smakru rodo į tuščią salotų indelį.

— Ak, — sako ji sutrikusi. — Aš galiu padaryti dar.

— Nė nebandyk. Buvo kaip tik.

— Dar yra *Frangelico,* — sako ji. — Gal užpilti jo ant ledų?

— Gal vėliau, — sako jis. — Dabar aš užganėdintas.

— Tikrai? — klausia ji. — Visiškai?

Ir stebisi savo įžūlumu.

— Kiek aš skolingas už pietus? — klausia jis. Apsimestinai rimtai.

— Šiek tiek skolingas, — sako ji. Ir susitaiko su nauja savimi.

Lovoje, kai jie nuogi, jis paliečia jos bikinio paliktas baltas juosteles.

— Juk aš sakiau tau, — sako jis.

— Taip, sakei. Iš pradžių maniau, kad žmonės spoksos į mane. Bet jie nespokso, ir tai dar blogiau. Ar norėtum, kad nudegčiau kaip šokoladas, ar kaip šokoladas su ledais? Aš galiu nueiti į baseiną arba degintis balkone.

— Kaip tau pačiai patinka.

— Ne, Henri. Kaip patinka *tau.*

Ji mintyse vaizdavosi šitą popietės sceną. Ji bus beprotiška, aistringa ir gašli. Nuspalvinta smalsios saulės šviesos. Nėra nieko, ko jie negalėtų daryti: jis jai, ji jam.

Bet dabar, kai tas laikas atėjo, ji jaučia keistą nuovargį. Šiltą glebnumą. Ji apsupta, suvystyta šviesos ir šilto kylančio geismo šilumos. Ji plevena. Miglotai suvokia,

kad jei jis dabar imtų ją smaugti, tai ji nė kiek nesipriešintų. Tiktai gal palenktų galvą ir pabučiuotų jo įtemptus krumplius.

— Kaip tau patinka... — šnibžda ji.

Ji jaučia jo rankas. Burną. Visiškas pasidavimas yra palaima. Ji tarsi sapnuoja. Sklando. Kol prasideda liepsna. Iš pradžių ji ne didesnė už degtuko žybtelėjimą. Kažkur giliai jos viduje. Paskui nuo tos liepsnos nusidažo visas baltas kambarys.

Gaisras auga. Jis užvaldo jos sąmonę, jos energiją. Ji ima virpėti. Raitosi liepsnoje. Sužeista ir kartu tapusi gyvybingesnė. Vyriškis kažką sako, bet ji negirdi. Ji klausosi tiktai gaisro ūžimo savyje. Ir iš džiaugsmo verkia.

Ji nesuvokia, kiek laiko tai tęsiasi. Kol liepsna ima slopti. Raudonis išblėsta. Ji blykšta. Grįžta balta spalva. Saulė. Šviesa. Ji gyva. Nesudegusi. Ir juda. Tiktai giliai viduje dar rusena ugnis.

— Švyturys, — sako ji. Garsiai.

— Ką? — klausia Haris Danceris. — Tu sakei: „Švyturys“. Ką, po galais, tai reiškia?

— Nieko, po galais, — sako ji. Šypsosi. Pasisukusi paliečia jį. — Ar mudu dar Floridoje? Aš manau, kad kitoje planetoje.

— Dar Floridoje. Tu gerai jautiesi, Eva?

— Puikiai. Nuostabiai. Liuks.

— Tavo akys drėgnos. Tu juk verkei, ar ne?

— Verkiau, iš dėkingumo. Ačiū tau, mielasis.

Jis juokiasi.

— Ar aš jau susimokėjau už pietus?

— Su kaupu.

— Jeigu truputį palauksi, galiu palikti ir arbatpinigių.

— O taip, — sako ji, — arbatpinigių gauti būtų neblogai. Bet dar geriau būtų, jei pasiimčiau juos pati.

Paskui jiedu guli aptingę ir patenkinti. Užhipnotizuoti ryškios šviesos. Rankomis pridengę viens kito slaptas vietas.

— Aš jaučiuosi kaltas, — sako jis.

— Kaltas? Dėl ko?

— Nežinau. Kažkoks neaiškus jausmas.

— Tai gink jį šalin. Aš esu suaugusi moteris. Tu nesuvedžiojai manęs auksiniais pažadais.

— Žinau. Bet vis tiek...

— Hari, aš tau pasakysiu, ką tu man padarei. Ir darai. Išvaduoji. Tai tiksliausias žodis. Nukeli į kitą pasaulį.

— Nesuprantu.

— Aš buvau tokia... tokia racionali. Konkreti. Tikra. Galima sakyti, disciplinuota. Bet visa tai keičiasi. Aš žinau.

— Florida, — sako jis jai. — Mėlynas dangus. Karšta saulė. Pliažas. Vandenynas. Aš sakiau, kad tu tampi laukine.

— Tikriausiai ir tai turi reikšmės. — Pasvyra ant šlaunies ir apkabina jį. — Bet tu prie to prisidėjai. Tu įšventinai į naują pasaulį.

— Klausyk, — sako jis, — nešnekėk šitaip. Aš visai nepretenduoju būti padūkėlis meilužis. Juk tu turėjai ir kitų vyrų.

— Taip. Turėjau. Bet tu esi tu, ir tai visai kas kita. Nenoriu, kad jaustumeis kaltas. Nereikia jokių įsipareigojimų. Tai, kas darosi, darosi *man*. Tu to neplanavai. Tiesą sakant, aš irgi. Bet tai *darosi*. Aš tavęs niekada nieko neprašysiu, Hari. Niekada! Tiktai matytis su tavimi. Kartu praleisti popietes ir vakarus kaip dabar. Ar begėdiška taip kalbėti? Taip, begėdiška. Bet man nesvarbu.

— Eva, ar žinai, ką tu darai?

— Žinau. Daug geriau, negu tau atrodo. Aš neriuosi iš senos odos, Hari.

— Kaip gyvatė?

— Visai kaip gyvatė, — linkteli ji.

Jis galvoja.

— Tu sakai, kad nereikia jokių mano įsipareigojimų. Bet juk iš tikro tai priklauso nuo mano apsisprendimo, ar ne? Jeigu aš jaučiu skolą...

— Gerai, — sako ji, — jeigu tau nuo to bus geriau, tai pasakysiu šitaip: jeigu ne tu, tai būtų buvęs kitas vyras. Ir jeigu tu mane paliksi, aš susirasiu kitą. Čia. Ar tai nuramins tavo sąžinę?

— Nuramins mano sąžinę ir sumenkins mano ego.

Ji glosto jam skruostą.

— Aš tik bandau įtikinti tave, kad tu nė trupučio nekaltas. Visa atsakomybė tenka man. Už viską.

— O ką tu gauni už tai?

— Tave, — sako ji. Ir krinta ant jo.

Tonis Glitneris, kaip vadas vykdytojas, per daugelį metų yra turėjęs daug valdinių agentų. Jis suvokia, kokį spaudimą jie turi atlaikyti. Daugiausia tai lengvabūdžiai žmonės. Primadonos. Juos būtina palepinti, globoti. Rodyti pasitikėjimą. Nuolat stiprinti jų tikėjimą atliekamo darbo svarba.

Kai kurie jo agentai patyrė nesėkmę. Bet nė vienas neperėjo pas Anuos. Ir jis nenori sulaužyti tos tradicijos. Jam net baisu pagalvoti apie pasekmes.

Evelina Heimdal kelia nerimą. Jos ataskaitos nepatenkinamos. Nors rimtų įrodymų neturi, Glitneris jaučia, kad Heimdal ir Dancerio santykiai pasikeitė. Jie nėra tokie, kaip pasakoja agentė. Ji slepia informaciją, kurią Glitneris privalo žinoti, norėdamas atlikti užduotį. Gal ji ir nemeluoja, gal tik slapukauja.

Jis mato joje kažkokį naują lengvumą. Kone atsainumą. Jis tai supranta iš smulkmenų: šviesiau rengiasi, dažniau juokiasi, gausiau dažosi, grakščiau juda. Kai sėdi, nebeslepia savo puikių kojų. Sveikina savo vadą vykdytoją bučiniu. Atsisveikina irgi bučiniu.

Viskas dabar byloja apie jos atsipalaidavimą. Ji tvirtina suvokianti svarbą to, ką jie stengiasi padaryti. Bet

Glitneris mato stulbinantį lengvabūdiškumą. Atsakingumo stoką. Į jų užduotį ji žiūri nebe taip rimtai. Juokauja ir ciniškai komentuoja.

Vadas vykdytojas savo kasdienėse ataskaitose operacijų šefui to nerašo. Prieš pasmerkdamas ją, jis nori įsitikinti. Nes jos pašalinimas iš Korporacijos reikštų ir jo pralaimėjimą.

Apie savo įtarimus jis nesako niekam iš savo darbuotojų. Tiktai pats nusprendžia imtis tyrimo. Šeštadienio rytą seka paskui ją į teniso klubą Bokoje. Žiūri, kaip ji žaidžia. Mato, kaip susitinka su Hariu Danceriu. Parseka paskui juos į jos butą. Glitneris laukia kelias valandas, bet Haris Danceris nepasirodo.

Per pasitarimą jis klausia:

— Kaip sekėsi šeštadienį?

— Nekaip, — atsako Evelina Heimdal. — Haris jautėsi prastokai. Tikriausiai pagirios. Bet jis parvežė mane į butą, o paskui smigo. Jokių skandalų, jokių klaidų.

— Aha, — sako vadas vykdytojas. — Kada vėl susitinkat?

— Nesutarėm. Jis man paskambins. Arba aš jam.

Glitneris išleidžia ją. Jis nežino, kaip tvarkytis. Jis praranda ją — tai aišku. Bet ar ji tikrai be priekaištų? Jam šauna mintis, kad Departamentas mėgina ją perverbuoti. Taip kaip Korporacija tikisi perimti Selę Abadon.

Jis nusprendžia, kad savo paties labui nebegali ilgiau slėpti šio pokrypio nuo operacijų šefo. Jis skambina į Vašingtoną ir tariasi susitikti. Bet šefas Niujorke, direktorių tarybos pasitarime.

Nusprendęs, kad tokia situacija nepageidautina, Glitneris skambina į Niujorką. Paprašo leidimo atskristi ir aptarti „ypatingos svarbos“ problemą.

Kitame laido gale jis išgirsta negarsų riaugulį.

— Gerai, — sako šefas. — Skrisk. Duodu tau valandą. Ne daugiau.

Jiedu susitinka prabangiame kabinete Helmslio rūmuose.

— Korporacija rūpinasi pati savimi, — sako šefas. Gudriai šypsosi. — Kas nutiko skurdo šventovėje? Na... tiek to. Kas atsitiko, Toni?

Glitneris išdėsto viską. Perspėja, kad oficialiai jis nieko pagrįsti negali. Tik atsirado nauja Heimdal asmenybė. Apie savo veiklą su subjektu šeštadienio popietę išsamios ataskaitos negalėjo pateikti.

— Tokia mano nuomonė, — sako vadas vykdytojas. — Tikriau sakant, įspūdis. Bet man atrodo, kad mes jos netenkam.

Šefas atsidūsta.

— Tavo samprotavimais aš tikiu, Toni, bet jos labai puikus dosjė. Jokių išdavystės požymių.

— Suprantu, sere. Man tai ne mažesnis smūgis kaip jums. Ir man ta moteris patinka. Ji šilta, ji asmenybė... ir... pastovi, patikima. Tokia agentė ir gali paimti Dancerį. Tik, deja, manau, kad šitaip toliau nebebus.

Šefas išeina į vonią. Iš butelio gurkšteli *Malokso.* Grįžta. Šluostosi lūpas.

— Pasvarstykim savo galimybes, — sako jis. Neturime pakankamai pagrindo netgi priekaištui. Apie oficialų papeikimą nė kalbos nėra. Tu gali ją sekti, gal pasiseks apčiuopti ką nors rimtesnio. Arba galima ją tučtuojau atšaukti iš operacijos ir paskirti kitą agentę.

— Tada visas tam sugaištas laikas bus paleistas vėjais, — sako Glitneris. — Reikės viską pradėti nuo nulio. Užmegzti kontaktą su subjektu ir taip toliau. Departamentas mus jau aplenkė. Nauja agentė — tai garantuota nesėkmė.

— Sutinku, — sako šefas. — Aš manau, kad pirmas žingsnis — išsiaiškinti viską apie Heimdal, vienaip ar kitaip. Ir čia nepadės jos sekimas. Kaip pats sakei, visa tėra tik tavo įspūdžiai.

— Tai koks tada sprendimas?

— Jis aiškus, argi ne? Jis skandalingas, bet aiškus. Rytoj po pietų aš skrendu į Vašingtoną. Pasikalbėsiu su Tomiu Salvo kontržvalgyboje. Manau, kad jam vertėtų paskirti žmogų prie Evelinos Heimdal. Kitaip tariant provokatorių. Jis veiks visiškai nepriklausomai nuo tavo komandos. Tu net nežinosi, kas jis. Tu sutinki, jog tai būtina, ar ne?

— Sutinku, sere. Jis atsiskaitinės tiesiogiai kontržvalgybai?

— Teisingai. O per juos man.

— Bet jūs leisit ir man žinoti, šefe?

— Žinoma. Tiek, kiek tau reikalinga.

Kitą dieną operacijų šefas susitinka su Tomiu Salvo. Žmogumi, kuris dėvi tvido švarkus, laisvas kelnes ir rūko pageltusią jūros putos pypkę. Šefas išdėsto problemos esmę. Salvo mąsliai papsi: tikras koledžo profesorius.

— Taip, — sako jis. Ir šitas vienintelis žodis skamba popiežiškai. — Manau, kad suprantu situaciją. — Jums reikalingas agentas provokatorius. Ar teisingai?

— Ne, — sako šefas, — neteisingai. Mes neturime noro moteriai spęsti pinkles. Norime tik įsitikinti jos lojalumu. Tai testas. Ne tikras mėginimas ją suvilioti. Ar aiškus šis skirtumas?

— Taip, žinoma. Taip, taip, taip. Absoliučiai aišku. Manau, kad turime tam tinkamą žmogų. Jaunas, gražus, vyriškas. Puikus dosjė. Absoliučiai patikimas. Pavardė Martinas Frėjus.

— Gerai, — sako šefas. — Instruktuok jį ir kuo greičiau siųsk į Floridą. Neįsivaizduoju, kaip jis užmegs kontaktą su Evelina Heimdal.

— Martinas mokės, — sako Tomis Salvo. Šypsosi.

Haris Danceris sutrikęs mėgina suvokti savo gyvenimo prasmę, grįždamas į prisiminimus.

Jis žino, kad kartais būna paniurėlis. Su polinkiu į vienatvę. Ne tiek niūrus, kiek mąslus. Tylus, be nuotaikos. Silvija mokėjo jį išjudinti. Toji moteris buvo jo priešingybė: lengva, žaisminga, mėgstanti pasijuokti, su vienu kitu kapriziuku. Ji buvo jo gyvenimo mielės.

Jis prisimena tik malonius momentus. Laimė prisiminimuose tampa dar šviesesnė. Dabar jam atrodo, kad jiedu niekada nepersimetė piktesniu žodžiu, nesipyko, nesikivirčijo. Jis žino, kad taip negalėjo būti, bet jo prisiminimai vien saulėti. Jeigu ir buvo skausmo ar kartėlio, jis jo dabar neįsileidžia.

Selė Abadon ir Evelina Heimdal — tikra maišalynė. Jos viską sujaukė; jis nebesugeba aiškiai galvoti. Kas jos yra jam? Kas jis yra joms? Jis svarsto, bet atsakymo neranda. Tiktai jo mirusios žmonos prisiminimas yra paprastas, aiškus, švarus. Ji buvo jo orientyras.

Jo vedybinis gyvenimas buvo puikus metas. Tada jis turėjo savo vaidmenį. Žinojo, ko iš jo tikimasi. Žinojo, kas yra pats.

Selės Abadon fizinis grožis yra tiek privalumas, tiek prakeiksmas. Jos stačiokas tėvas jai tą išaiškino, kai ji turėjo šešiolika.

— Tu suėsi daug širdžių, — pasakė jis jai. — Iš to gali padaryti karjerą, jei ji tau reikalinga. Žinau, kad turi neblogą galvą. Tiktai kyla klausimas: ar tu nori ja naudotis? Tu gali tapti turtuolio meiluže arba vargšo verge — šitaip išvengsi nuobodulio ir nesuprasi, kokias praradai galimybes ir kaip iššvaistei gyvenimą.

— Tai ką man daryti? Pasakyk.

Jis mįslingai pažiūrėjo į ją. Pakreipęs į šoną galvą.

— Gali pagalvoti apie darbą mano bendrovėje. Svarbios pareigos, atlyginimas gali būti didžiulis.

— Bet aš neturiu patirties.

— Jie tave išmokys, Sele, — pasakė tėvas.

Pasaulis pasirodė jaudinantis. Kupinas paslapties ir žavesio. Kelionės. Nauji žmonės. Ištobulino įgytas žinias. Ir kaip sakė tėvas, atlyginimas buvo puikus. Iš jos reikalavo tik vieno dalyko — tobulai atlikti darbą; nesėkmės nebuvo toleruojamos. Tėvas sakė tiesą. Dabar jo nebėra.

Karjera sekėsi. Kuo toliau, tuo geriau. Be jokių graužačių ar abejonių. Ji suprato, kad dirba darbą, kuriam nepaprastai tinka. Kaip ir žadėjo Departamentas, ji buvo labai patenkinta. Paskui buvo paskirta į Hario Dancerio operaciją.

Dabar ją persekioja nerimas ir abejonės. Ji stengiasi suvokti, kas darosi. Ji sako sau, kad taip yra ne dėl paties Dancerio kaip fizinio asmens. Dėl to, ką jis įkūnija. Dorybės, kurios jai buvo nelyginant prakeikimas, staiga tapo patrauklios. Iš dalies todėl, kad jos yra draudžiamos Departamento personalui.

Ji visą laiką buvo užkietėjusi rizikuotoja. Kuo didesnis pavojus, tuo daugiau malonumo. Bet dabar ji susidūrė su pačiu didžiausiu pavojumi savo gyvenime. Suvokia tai, bet negali atsispirti.

— Hari, — sako ji, — papasakok man apie savo gyvenimą. Kaip gyvenai, būdamas vaikas, kaip augai, kur gyvenai ir visa kita.

— Tai truktų mėnesį sekmadienių.

— Aš noriu žinoti.

Jie važiuoja pakrante vakarieniauti Palm Byče. Ji apsivilkusi pagal užsakymą pasiūtą pelenų spalvos kostiumėlį, papuošalai — tiktai juodų perlų vėrinys. Plaukai sukelti, išsikvėpinusi vakariniais kvepalais. Sėdi gretimoje sėdynėje, pasisukusi į jį.

Jis kai ką jai pasakoja, stengiasi, kad skambėtų linksmai ir įdomiai. Bet jai nepakanka. Vis klausinėja apie jo

tėvus, mokyklas, bažnyčią, drauges ir meiles, hobius, įpročius. Jo vedybas su Silvija.

— Pasiklausius atrodo nuostabus gyvenimas, — sako ji.

— Taip, — pritaria jis nustebęs. — Tikriausiai toks ir buvo. Gal ir ne nuostabus, bet geras gyvenimas. Paprastas. Nieko labai dramatiško. Bet dabar, žiūrėdamas atgal, aš suvokiu, koks jis buvo malonus.

— Buvo? Juk jis nesibaigė, Hari.

— Suprantu, bet po Silvijos mirties daug kas pasikeitė. Aš matau, koks laimingas buvau. O dabar neįsivaizduoju, kaip bus.

— Tu vis tiek būsi laimingas. *Mudu* būsim laimingi.

Netrukus jis sustoja prie šviesoforo. Prisigretina juodas „Mersedesas". Selė dirsteli, mato Briską su Jama, spoksančius į ją. Ji nusigręžia.

— Žinai, — sako ji Danceriui, — norėčiau dabar pamiršti vakarienę ir važiuoti, važiuoti...

— Kur?

— Iki žemės galo, — sako ji.

Jis juokiasi.

— Puiki mintis. Bet man reikia grįžti į darbą.

— Taip, — nori sakyti ji. — Man irgi reikia. — Bet nesako nieko.

Jiedu neskubėdami pietauja pas Breikersą. Pažiopso į vitrinas. Užeina į mažą lauko kavinę. Išgeria šampano.

— Tu šįvakar baisiai rami, Sele, — sako jis. Paima ją už rankos.

— Nusibodau?

— Ką tu. Man su tavim niekada nenuobodu. Bet atrodo, kad iki šiol vis kalbėjau aš vienas. Tu vos ištarei žodį kitą.

— Aš galvojau.

— Gilios gilios mintys? — klausia jis.

— Labai gilios, — atsako ji. Šypsodamasi pasisuka į jį. — Gal važiuojam pas mane?

— Galim, bet man reikės anksti išeiti.

— Kaip nori. Tu čia viršininkas.

— Tikrai? — klausia jis. Keistai žiūri į ją. — Kartais abejoju.

Grįžtant ji atsisuka ir dirsteli pro galinį langą. Juodasis „Mersedesas“ atsilikęs per dvi mašinas. Ją staiga apima baimė. Ne tiek dėl to, kad apvils Departamentą, kiek dėl to, kad gali netekti Dancerio, jeigu nevaidins paskirto vaidmens. Bet tai būtų asmeniška išdavystė.

Aikštelėje uždeda delną ant jo rankos ir sulaiko jį.

— Žinai, ką norėčiau daryti šįvakar. Tiesiog įdomumo dėlei. Nedegti šviesos. Nuleisti žaliuzes. Mylėsimės visiškoje tamsoje. Tau patiks.

— Aš sakiau, kad tu pamišusi.

— Tikėk manim, — sako ji.

Tamsiame bute jie eina labai atsargiai. Stengiasi už nieko neužkliūti. Apgraibom nusirengia. Susiranda lovą. Ji graibo, užčiuopia jį. Apglėbia pečius. Pasodina ant lovos krašto. Atsiklaupia prieš jį.

— Ką tu darai? — klausia jis.

— Leisk man, Hari, — sako ji. — Būk geras.

Jis pasilenkia, stengiasi įžiūrėti. Liečia rankomis. Užčiuopia jos plaukus apačioje. Jaučia vėsius pirštus ant savo kūno. Abu tyli tamsoje.

— Pamažu, — šnibžda ji.

— Norėčiau matyti tave, Sele.

— Paskui. Atsigulk.

Jis daro kaip liepiamas. Žiūri į tamsą. Kai ji pradeda, sugniaužia kumščius.

— Kai kas nauja, — sako ji. — Tau patinka?

— Tu tikrai ragana, — sako jis. Aikteli.

Ji stabteli. Paskui vėl.

— Mielasis, — sako ji. — Ar aš tau gera?

Jis neatsako. Neturi jėgų.

— Tik leisk man tave mylėti, — murma ji. — Kaip aš noriu. Tu pažadėjai.

Jis pasilenkia. Panardina pirštus jos plaukuose. Stipriai suspaudžia.

— Trauk, — sako ji, — smarkiai.

Jis nesupranta, ko ji nori. Jaučia aštrius jos dantis ir pagalvoja, kad ji nori jį praryti. Burna. Lūpos. Liežuvis. Ir kibūs pirštai. Ji apverčia jį, išverčia.

Jis griūva aukštielninkas. Verkia. Traukia orą. Paleidžia jos plaukus, apglėbia veidą. Jis šlapias. Bet nesupranta, ar nuo jos ašarų, ar nuo jo syvų. Tuo momentu jam tai ir nesvarbu.

Jiedu guli tamsoje. Apsikabinę.

— Skambink greitajai, — sako jis. — Pasakyk, kad atsivežtų raminamųjų ir deguonies. Ak, Sele... tai buvo virš visko.

— Ne, — sako ji. — Dar ne viskas. Pakartokim.

— Po penkerių metų. Tada jau būsiu pasveikęs.

— Aš sakiau tau, kad tamsoje patiks.

— Sakei. Tavo siela buvo atsiskyrusi nuo kūno. Keistas jausmas. Iš kur tu išmokai tokių dalykų?

Ji neatsako. Tik pasitrina į jį. Apkabina.

— Aš tau noriu daryti viską, — sako ji. — Viską.

— Tu tai ir padarei.

— Ne, ne tai turiu galvoje. Aš noriu būti tokia moteris, kokios tu nori.

— Tu tokia ir esi, mieloji.

— Ir tu myli mane? Savaip?

— Myliu.

— Pasakyk tai.

— Aš myliu tave, Sele. Savaip.

— Tada viskas gerai, — sako ji. Patenkinta. — Ir mylėk visada.

Per pasitarimą Briskas įniršęs.

— Kodėl neįjungei šviesos? Kameros nieko neįrašė.

Selė Abadon tam pasirengusi.

— Klausyk, jis labai konservatyvus žmogus. Tikras atsilikėlis. Jis norėjo būti tamsoje. Tai ką man daryti — pulti ginčytis?

— Gerai, ką jūs darėt?

— Sugulėm į lovą, jis pasidžiaugė ir išėjo. Tu matei, kaip jis išėjo, ar ne?

— Jis tave išdulkino? — klausia Šelbis Jama. — Ar tu dulkinai jį?

— Mudu mylėjomės. Taip jis vadina.

— Gerai, ką jis sakė? — klausia Briskas. — Judu visą laiką šnibždėjotės, ir mikrofonai beveik nieko neįrašė.

— Dažniausiai jis kartojo: „Aš myliu tave, aš myliu tave, aš myliu tave".

— Puiku, — džiaugiasi Jama. — Viskas eina pagal scenarijų. Galim galvoti apie operacijos pabaigą ir jo parašą.

— Ne, — sako Briskas, — dar ne. Aš noriu, kad tas vyrukas būtų taip suvystytas, kad nebežinotų, kur žemė, kur dangus. Ar mėginai narkotikus?

— Mėginau, — meluoja Selė. — Jam jie nerūpi. Jau sakiau jums — jis labai tradiciškas žmogus. Ypač sekso srity. Keistesni dalykai jį baido.

— Tavo užduotis — jį pripratinti, — sako Briskas. — Visa tai per ilgai tęsiasi. Jis jau seniai turėjo būti apdorotas, supakuotas ir išsiųstas.

— Aš nenoriu jo išgąsdinti, — sako Selė. — Turite leisti man daryti savaip.

Briskas neįtikintas. Abadon tebekelia jam nerimą. Jis nujaučia silpnumą. Jei ji pakels inkarą, Dancerio operacija Departamentui reikš krachą.

Jis susitinka su direktoriumi ir Tedu Šaronu, vidaus saugumo vadovu. Brisko reikalavimu, vadas vykdytojas Šelbis Jama ten nekviečiamas.

— Sakau jums, kad Selė Abadon išskydo, — įrodinėja Briskas.

— Tu jau minėjai tuos įtarimus anksčiau, — sako direktorius. — Bet ar turi rimtų įrodymų?

— Ne, sere. Tik daugybę smulkmenų. Nuojautų. Įspūdžių. Aš tikras, kad ji žada pasitraukti.

— Tai būtų tragedija, — sako direktorius. — Tiek mūsų darbo įdėta? Tiek išlaidų padaryta. Turi minčių, Tedai?

— Galėtume ją išbandyti, — sako Šaronas. — Pakišti agentą provokatorių. Briskai, ar Selė turi kokių artimų draugių?

— Kiek žinau, neturi.

— Gerai, aš savo skyriuje turiu moterį, kuri specializavosi tokioms užduotims. Jos pavardė Andžela Blis. Puikus vardas Departamento darbuotojai, ar ne? Ji dirba Čikagoje. Nemanau, kad būtų kada dirbusi kartu su Abadon, bet galim pasitikslinti Klivlende jos dosjė.

— Tai tu nori prikabinti šitą Andželą Blis prie Selės? — klausia direktorius. — Kad suartėtų su ja ir pamėgintų išsiaiškinti, ar ji ketina nešti kudašių?

— Ne visai, sere. Andžela vaidina aktyvesnį vaidmenį. Ji sąmoningai siekia užkabinti agentę. Kitaip sakant, ji provokatorė.

— Briskai, — sako direktorius, — ką tu manai?

— Sutinku. Pats nieko geresnio nesugalvoju.

— Gerai. Tik palauksim, Tedai, kol aš gausiu sutikimą iš pirmininko. Jis tvirtina visus personalo perkėlimus iš vieno regiono į kitą.

— Ar ta Andžela Blis, — klausia Briskas Šarono, — patyrusi agentė?

— Pati geriausia, — atsako šis.

Agentai provokatoriai — Korporacijos Martinas Frėjus ir Departamento Andžela Blis — atvažiuoja į Fort Loderdeilą tą pačią dieną. Abu instruktuojami, paskiriamos užduotys. Sutariama, kad Frėjus pavaldus Tomiui Salvo, kontržvalgybos vadovui Vašingtone. Blis pavaldi Tedui Šaronui Pietryčių regiono būstinėje.

Frėjus išsinuomoja mažą butuką pakrantės komplekse, kur gyvena Evelina Heimdal. Tonis Glitneris nuveža jį į teniso klubą Bokoje. Parodo su profesionalu besitreniruojančią Eveliną.

— Štai tavo taikinys, — sako jis Frėjui.

Agentas įdėmiai žiūri.

— Įsidėmėjau. Ar ji maudosi jūroje, ar tame viešbučio baseine?

— Paprastai baseine.

— Puiku. Pamėginsiu susipažinti čia.

Glitneris nori kažką sakyti, bet nutyla. Jam nepatinka, kad jie taip elgiasi su Evelina. Bet šią būtinybę pripažįsta.

Po valandos Frėjus guli raudonmedžio šezlonge ant pievutės netoli baseino. Jis su juodais blizgančiais šortais. Kūnas plaukiko. Platūs pečiai, ilgi raumenys. Oda ruda. Lygūs plaukai sušukuoti tiesiai aukštyn nuo lygios kaktos. Jis gali turėti indėniško kraujo, arba pietų italo. Matyti jo karštis.

Keletą kartų paplaukioja baseine. Trumpą baseiną lengvai perplaukia penkiasdešimčia grybšnių. Iš baseino iššoka lengvai, prisitraukęs rankomis. Kaip šuo išpurto savo ilgus, juodus plaukus. Pirštais subraukia juos atgal.

Čia yra viena pusamžė pora. Vyriškis senesnis už jį. Pro šalį maudytis eina dvi nimfomanės. Taškosi ir kikena. Frėjus žiūri, kaip saulėje mirga nudegusios kojos.

Šiandien jis jau beveik praranda viltį. Bet pro duris išeina Evelina Heimdal. Ji su ilgu baltu chalatu, gladiatoriaus sandalais. Nešasi geltoną pliažo krepšį. Frėjus at-

sigula aukštielninkas, suneria ant krūtinės rankas. Stebi ją pro primerktas blakstienas.

Ji pasirenka šezlongą kitame baseino gale. Pasitiesia didelį rankšluostį. Nusiauna sandalus, nusivelka chalatą. Apačioje geltona bikinio juostelė. Ji ima teptis kremu. Ji tai daro kažkaip savotiškai. Glamonėjančiai, nusprendžia Frėjus.

Jis atsistoja, nuo kranto neria, lengvais grybšniais nuplaukia pirmyn ir atgal krauliu. Sukdamasis baseino gale prie jos, pamato, kad ji, tepdamasi kojas, stebi jį.

Jis išlipa iš baseino. Nusibraukia vandenį. Nusišluosto. Abejodamas apsidairo. Paskui eina jos link, lengvai spyruokliuodamas. Dabar ji su saulės akiniais, stiklai atsukti į jį.

— Atleiskit, — sako jis. Žavi šypsena. Juodos odos fone baltuoja dantys. — Aš čia naujokas. Ar nepasakytumėt, kur galėčiau atsigerti ko nors šalto?

— Deja, nėra, — sako Evelina Heimdal. — Reikia atsinešti savo. Bet prie baseino neleidžiama turėti stiklinių ar butelių. Tik skardines ir plastikinius puodukus.

— Aha, — sako jis. — Kitą kartą žinosiu. Ačiū.

— Jūs gražiai plaukiat, — sako ji.

Viskas taip lengva.

Andželai Blis irgi sekasi neblogai, aplinkybės panašios. Briskas išnuomoja jai kambarį Selės Abadon motelyje. Padeda susinešti daiktus. Pasako Selės apartamentų numerį.

— Iškart atpažinsi ją, — sako jis. — Aukšta blondinė. Stamboka. Plaukai ilgi. Tu matei jos nuotrauką?

— Taip.

— Tada gerai. Kiekvieną popietę ji paprastai deginasi. Pro tavo miegamojo langą galima stebėti baseiną.

— Puiku, — sako Blis. — Taip ir darysiu.

Jam išėjus, ji užsidaro duris. Nusirengia, užsivelka paprastą baltą maudymosi kostiumėlį. Užsideda akinius ir dar kartą perskaito Selės Abadon dosjė. Šita moteris jai atrodo paprasta... bet ką gali žinoti?

Andžela Blis yra liekna, kaulėta. Tarsi lenta — be krūtų ir klubų. Rusvi plaukai nukirpti lyg berniuko. Akys šviesiai melsvos. Aštri nosis ir siauros lūpos. Viskas jos aštru ir griežta. Vienintelis pasididžiavimas — rankos: ilgos, lieknos, gražios formos. Nagai nudažyti ryškiai kaip kraujas.

Keletą kartų ji nueina į miegamąjį ir pažiūri laukan. Pagaliau pamato Selę Abadon, tiesiančią rankšluostį ant plastikinės kėdės. Ji padėta saulėje, netoli metalinio stalo su plačiu pliažiniu skėčiu. Abadon vilki tik kūno spalvos kostiumėlį. Tarp kojų tiktai siaura juostelė. Atrodo kaip nuoga.

Blis apžvelgia baseino aplinką. Yra dar du stalai su skėčiais, abu užimti. Ji užsimeta muslino chalatėlį, sandalus, plačią skrybėlę. Ant peties pasikabina drobinį pliažo krepšį.

Išeina pro savo svetainės duris. apeina aplink baseiną. Abadon drėkinasi losjonu pečius ir rankas. Blis apsidairo, paskui lyg dvejodama eina prie taikinio.

— Atsiprašau, — sako ji. Drovi šypsena. — Gal galėčiau prisiglausti prie jūsų stalo?

— Prašau, — sako Selė. Juokiasi. — Aš vienu metu galiu sėdėti tik ant vienos kėdės.

— Ačiū, — sako Andžela Blis. — Jūs labai gražiai, tiesiog nuostabiai įdegusi.

— Nemažai laiko tam sugaištu.

— Aš tokia balta. Bet noriu būtinai nors kiek parusti. Kad namiškiai grįžus patikėtų, jog tikrai buvau Floridoj. Jūs man pasakysit, koks geriausiai tinka įdegimo losjonas?

— Mielai.

— Mano vardas Andžela, — sako Blis. — O koks jūsų?

Pirmininkas sėdi savo į sostą panašioje kėdėje Departamento Karo kambary Klivlende, skaito pranešimus apie paskutinius veiksmus. Juos kasdien pateikia kompiuteris. Suvestinėje praėjusios dienos rezultatai: keturiolika laimėjimų, dvylika nesėkmių. Nusiraminti ne laikas, galvoja pirmininkas.

Jis grįžta prie Hario Dancerio operacijos. Jis ja labai patenkintas. Jam patinka, kad vidaus saugumo agentė užmezgė pažintį su Sele Abadon. Jei ši ponia galvoja apie išdavystę, jie būtinai tai pajus.

Bet jį liūdina pranešimas iš Departamento agento, paskirto stebėti Evelinos Heimdal veiklą. Ji susirado naują draugą. Jaunas vyriškis. Gražus. Agentas pastebėjo juodu kartu keletą kartų. Kalbasi. Juokiasi. Plaukioja. Vaikšto pajūriu. Vyriškio pavardė Martinas Frėjus.

Pirmininko pasaulyje retai kas įvyksta atsitiktinai. Jis pasikviečia aukšto viršininką, paprašo žvalgybos duomenų apie Martiną Frėjų. Kantriai laukia. Po dvidešimties minučių jam atnešamas išrašas. Jis greitai permeta jį. Frėjus yra Korporacijos agentas, iš kontržvalgybos skyriaus.

Pirmininkas timpčioja savo rausvą lūpą. Svarsto. Gali būti, jog Heimdal žino, kas yra Martinas Frėjus, ir kontržvalgybos agentas paskirtas jai kaip parama arba asmens sargybinis. Bet pirmininkas taip nemano.

Jam atrodo, kad Korporacija susirūpino Evelinos Heimdal lojalumu. Martinas Frėjus paskirtas jai išbandyti. Dėl tos pačios priežasties Andžela Blis priskirta Selei Abadon. Departamentas ir Korporacija žengia visai panašius žingsnius. To reikalauja slaptas karas.

Korporacijos operacijų šefas irgi padarė tokią pat išvadą. Entonis Glitneris praneša, kad Viloubis, paskirtas sekti Selę Abadon, sakąs, jog Departamento agentė turi naują draugę. Moterį, gyvenančią motelyje. Pavardė: Andžela Blis. Pridedamas išorės aprašymas.

Šefas įveda šią pavardę į kompiuterį. Po dešimties minučių gauna atsakymą: Andžela Blis yra agentė provokatorė. Dirba Departamento vidaus saugumo skyriuje. Gyvenamoji vieta: Čikaga. Vadinasi, Departamentui jų aktyvioji agentė kelia tokį pat nerimą kaip ir Korporacijai savoji.

Pirmininkas ir šefas apmąsto tolesnius žingsnius. Šioje kovoje neveiklumas yra tolygus pralaimėjimui. Abu vyrai įsitikinę, kad jų strateginė linija teisinga, tačiau taktika turi būti peržiūrėta, atsižvelgiant į naujus atsiradusius veikėjus ir jų veiksmus.

Abu ima kurti planus, kaip geriausiai pasinaudoti antrojo silpnybėmis. Ir kaip dažnai būna špionažo ir kontršpionažo pasaulyje, tiesioginis kampanijos tikslas pasitraukia į antrąjį planą, pirmajame lieka reakcija į intelektinį kitos pusės iššūkį.

Haris Danceris patiria keistą metamorfozę. Jo artimi santykiai su Evelina Heimdal ir Sele Abadon, užuot ištrynę prisiminimus apie mirusią žmoną, tik dar labiau juos paryškino. Jie persikėlė į esamąjį laiką.

Jiedu su Silvija kelis kartus permiega, paskui ji pasiperša. Jis sutinka. Jiedu gerokai įkaušę planuoja vestuves (kuklias) ir medaus mėnesį (prašmatnų). Staiga Haris liaujasi šypsojęsis, išblaivėja, žiūri į ją.

— Silva, — sako jis. — Aš bijau.

— Kodėl?

— Vedybos man naujas daiktas. Tu žinai? Kažkas visai kitaip. Tai, ko aš nieko panašaus iki šiol nesu daręs.

— Aš irgi nesu, bet aš nebijau. Tu žadi taip greit kapituliuoti?

— Na, ne. Silva, kaip tu manai, ar tada daug kas pasikeis?

— Kas pasikeis?

— Mūsų santykiai.

— Galbūt, — nusprendžia. — Kol kas buvo žaidimai ir linksmybės... ar ne? Dabar kunigas pasakys kelis žodžius ir mudu pasirašysim sutartį. Žinoma, kad mūsų santykiai pasikeis. Privalo pasikeisti. Bet man atrodo, kad mudu prie to prisitaikysim. Kaip manai?

— Stengsiuosi iš visų jėgų. Prisiekiu Aukščiausiajam.

— Aš irgi. Tu sakai tiesą, Hari, tai nebus lengva. Mudu gana ilgai gyvenom vieni. Prisitaikymas...

Jis linkteli.

— Daugybė smulkmenų. Nuo kur spausti dantų pastą — nuo tūbelės galo ar nuo vidurio? Tualetinis popierius vyniojamas iš apačios ar iš viršaus. Indai kriauklėje. Visokios nesąmonės. Visai nesvarbios. Dėl kurių neverta ginčytis. Mes mokėsim iš to tik pasijuokti. Bet labiausiai man kelia nerimą mūsų meilė vieno kitam. Ar ji dings, kai mudu susituoksim? Juk mudu niekad nebuvome kartu ilgiau kaip... na, gal dvidešimt keturias valandas. Kas bus, kai gyvensim tuose pačiuose namuose? Kartu... kol mus išskirs mirtis?

— Neieškok bėdų, — pataria ji. — Juk mudu ne paaugliai. Abu pažįstam gyvenimą. Juk tai bus tarsi mainai, Hari, ar ne? Aš manau, kad mudu abu aukosimės. Atiduosim dalį savęs. Bet mainais gausim trečią buvimą. Būsi tu, aš ir mūsų santuoka. Darbas, truputis laimės, ir mūsų santuoka taps mums svarbesnė už mus pačius.

— Puikios mintys, — sako jis. Apkabina ją. — Tu man būsi gera, Silva, aš žinau.

— Aš mylėsiu tave iki pat mirties, — sako ji. — Pamatysi.

Vedybų ceremonija prašmatni ir jaudinanti. Danceris priblokštas Silvijos grožio. Tai ne tik mirganti balta suknia ir šydas. Tai jos švytėjimas. Ji tarsi jam nepažįstama. Nežemiška. Jis bučiuoja dvasią ir bijo, kad ji neišnyktų. Pokylis klube triukšmingas ir linksmas. Smagiai

išgeriama. Dviprasmiški juokai. Kumštelėjimai ir susimirksėjimai. Jiedu tarp visų tų svečių. Šypsosi. Šypsosi. Paskui, susikibę rankomis, šmurkšteli pro galines duris. Nuvažiuoja į Loderdeilo aerouostą. Kad spėtų į *La Guardia* lėktuvą.

— Sveikiname! — sako stiuardesė.

— Kas jums pasakė? — klausia Silvija.

— Niekas. Tiesiog jūs taip atrodot.

Kai ji nueina, Silvija klausia jį:

— Kaip mes atrodom?

— Apkvaitę, — sako jis.

Jiedu apsigyvena numeryje Niujorko „Hiltone". Haris užsakęs gėlių ir šampano. Jis mielai perneša ją per slenkstį.

— Tuojau gausiu išvaržą, — sako jis.

Jiedu stovi prie lango, apkabinę vienas kitą per liemenį. Žiūri į žėrintį miestą.

— Nori jo? — klausia Haris. — Jis tavo.

— Ne, — sako ji. — Per maža. Noriu tavęs.

— Noriu, kad tu žinotum — tai tavo vestuvių naktis, todėl pažadu, kad būsiu labai švelnus, malonus ir supratingas.

— Eik švilpti, — sako ji.

Jiedu išvažiuoja pietauti į Ist Saidą. Karieta važinėjasi po Centrinį Parką. Sustoja „Ąžuolo" bare išgerti brendžio kokteilio. Paskui taksi grįžta į viešbutį.

— Nusikaliau, — sako Silvija. — Ilga diena.

— Oho. Pirma naktis, o tau jau skauda galvą.

Ji juokiasi.

— Man gali būti ir traukuliai, bet aš jos neatsisakysiu. Kažin ar dažnai mergina sugadina pirmąją naktį?

Jiedu mylisi nenusirengę. Jis mėgina pasakyti jai, ką jautė, kai ji plaukė prie jo bažnyčios tarpsuoliu.

— Aš tada supratau, — sako jis, — tiesiog *supratau,* kad mudu darom kaip tik tai, ko reikia. Mudu neprašausim, pupyte.

— Aš myliu tave, Hari.

— Aš myliu tave, Silvija.

Jiedu kartu prausiasi duše. Tai daro pirmą kartą.

— Klausyk, — sako ji. — Kiek laiko tai tęsiasi? Juk tai nuostabu.

— Mano išradimas, — sako jis jai. — Silva, jei man šįvakar nepavyks, aš iššoksiu pro langą.

— Nekurk tokių tolimų planų, — sako ji.

Ji sakė tiesą: diena buvo labai ilga. Su dideliu emociniu krūviu. Jiedu guli nuogi, apsikabinę. Kalbasi, kalbasi. Vestuvės. Pokylis. Kaip atrodė svečiai. Ką jie kalbėjo. O ar tu matei?.. O ar tu girdėjai?..

Staiga užtemimas. Abu miega. Apsikabinę. Danceris pabunda pirmas. Pagiringas. Trunka pusė minutės, kol prisimena, kas jis yra, kur yra, kas yra ta moteris, ką jis padarė. Jis pažiūri į žadintuvą. Beveik pusė penkių ryto. Atsargiai išlipa iš lovos. Kai jis grįžta iš vonios, ji jau pabudusi.

— Ar gerai buvo? — klausia jis ją. — Ar tai nebuvo pats puikiausias tavo pasimylėjimas iš visų?

— Žvėris, — sako ji. Ištiesia į jį nuogas rankas.

Tai idilė. Be rūpesčių, skaidri. Jiedu mylisi, džiaugiasi. Glaustosi.

— Kaip smagu, — sako ji. — Dabar aš turėsiu su kuo žaisti. Valio.

Jos kūnas įdegęs. Kietas. Raumenys po atlasu. Jis su nuostaba liečia ją. Supranta, kad staiga ji jam tapo kitokia.

— Mieloji... — sako jis.

— Ką?

— Nieko. Tiesiog mieloji. Ar tau taip patinka?

— Ne, nepatinka. Duodu tau tris valandas, kad atprastum.

— Kvailutė, — sako jis. — Aš vedžiau kvailutę.

— Ponia Kvailutė ir ponas Kvailutis, — sako ji. — Gražiai skamba, ar ne?

— Pamasažuoti nugarą? — klausia jis.

— Labai gerai.

Ji apsiverčia kniūpsčia. Jis ištiesina ją. Ima švelniai masažuoti jai kaklą, pečius.

— Fantastiški pirštai, — murma ji.

Jis maigo jai nugarą. Švelniai brauko per stuburo slankstelius.

— Reikės atšerti tave, — sako jis.

— Kaip nori.

Jis pasilenkia ir perbraukia liežuviu. Bučiuoja šonkaulius. Pasilenkęs žnaibo jos apvalų užpakalį.

— Oi... — sako ji. — To mudu anksčiau nedarėm.

— Anksčiau aš nebuvau vedęs. Nori miego?

— Turbūt juokauji.

Ji apsiverčia. Jiedu apsikabina palaimingai šypsodamiesi. Jų meilė lengva. Jokios įtampos, skausmo. Paskui, kūnams įkaitus, sklandus susijungimas.

— Sutinku, — sako ji. Kartodama vedybų priesaiką. — Sutinku, sutinku, sutinku, sutinku. Viešpatie, kaip aš sutinku.

Ta savaitė Manhetene nuostabi. Kupina visokiausių žavesių. Netikėtų įvykių. Puikus maistas. Padūkęs vakaras čiuožykloje. Geras spektaklis Brodvėjuje. Pirmą kartą jiedu valgo žalią žuvį. Metropoliteno operoje žiūri Ingresą ir Silvija iš malonumo verkia. Jachta plaukia aplink salą. Iš vyriškio su ramentais perka sausainių.

Paskui jiedu grįžta į Floridą. Įsikuria savo namuose pakrantėje. Danceris grįžta į darbą. Silvija rūpinasi namų remontu. Perka baldus. Ir kas valandą skambina jam ir sako: „Aš myliu tave“.

Daugėja įpročių ir rutinos. Pasitaiko menkų susidūrimų — kaip jiedu ir tikėjosi. Maži, kvaili nesusipratimai — jiedu susitaria. Viskas nublanksta. Bet jų santuoka stiprėja. Žydi. Jiems kur kas smagiau praleisti vakarą vieniems negu draugiškų nepažįstamų žmonių kompanijoje.

— Reikia liautis, — sako Silvija. — Medaus mėnuo baigėsi.

Bet jis nesibaigė.

Nuo laimės pertekliaus, niekinamo pažįstamų, juos gelbsti jų asmenybių susidūrimas. Ji tokia lengva, plevenanti. Tikra fėja. Jis svaresnis, labiau gilinasi į save. O kartais, kai užeina ta nuotaika, būna tylus ir liūdnas. Šis neatitikimas sukelia psichinę įtampą, nerimą, slaptą ir kartais atvirą priešiškumą, kuris juodu sukrečia ir slegia.

Galiausiai po trejų gyvenimo metų jiedu suvokia, kad ši įtampa yra jų gyvenimo druska ir jų santuoka be to negalėtų egzistuoti. Tada jiedu priima vienas kitą tokį, koks yra. Jų santykiai sutvirtėja ir tampa pagarbos, supratimo bei meilės deriniu.

Martinas Frėjus, treniruotas Romeo, jau seniai žino, kad švelnus flirtas — tai ne flirtas.

— Jūs pati gražiausia iš visų mano pažįstamų moterų, — sako jis Evelinai Heimdal.

Ji šypsosi. Tingiai kaip katė. Pamažu pasiverčia savo šezlonge prie baseino. Kaitina kūną. Sukinėja jį prieš kaitrią saulę.

— Jūs malonus vaikinas, — sako ji. — Malonus jaunuolis.

— Ar tai turi kokią reikšmę?

Ji nuleidžia saulės akinius ir pasižiūri į jį.

— Ne, neturi.

— Juk gyvenam tik vieną kartą.

— Aš pradedu tą suprasti, — sako ji.

— Norėčiau pakviesti jus šiandien pavakarieniauti, — sako Frėjus. — Ar galima?

— Gaila, bet turiu pasimatymą.

— Tai gal išgerkim po kokteilį? Prieš pasimatymą?

Ji svarsto.

— Gerai. Bet tik vieną. Paskui aš dingsiu. Jūs pasirūpinsit?

— Aš pasirūpinsiu viskuo. Gal norėtumėt užeiti pas mane? Sakykim, apie šeštą valandą?

— Gerai, šeštą. Aš pabūsiu valandą. Ne ilgiau. O dabar jūs pamokysit mane plaukti?

— Žinoma.

— Ko šiandien mokysit?

— Krūtininio yrio, — sako jis. Šypsosi.

— Jūs baisus, — sako ji. Paima jį už rankos, kad galėtų atsistoti. Kartu nueina prie baseino.

— Pamėginkim dar kartą atsispyrimą kojomis, — sako jis.

Jiedu nueina į seklųjį galą. Ji įsitveria krašto. Išsitiesia ant vandens kniūpsčia.

— Gerai, — sako jis, — pradėkit. Kojas judinkit iš šlaunų. Iš pradžių lėtai.

Ji bando.

— Ne, ne, — sako jis. — Jūs judinat kojas nuo kelių. Štai taip, kojas reikia laikyti ištiestas.

Jis uždeda ranką jai ant kojos. Ištiesina kelį. Jo pirštai po vandeniu atrodo kaip šilkiniai.

— Kojų pirštus ištieskit, — liepia jis. — Per kelius kojos teisios. Pamėginkit dar.

Jos kojos plaka kaip žirklės. Iš šlaunų. Keliai nesilanksto. Pirštai ištiesti. Vanduo nuo plakimo putoja.

— Gerai, — sako jis. — Jums sekasi puikiai. Dabar apsisukit. Nuleiskit galvą. Atsispirkit ir vien kojomis plaukit per baseiną. Giliai įkvėpkit ir laikykit galvą po vandeniu. Rankos ištiestos. Nejudinkit. Vien kojomis nuplaukit į kitą krantą.

Ji atsispiria. Beveik pavyksta. Bet prieš galą turi iškelti galvą iš vandens atsikvėpti. Nuo to sutrinka darbas kojomis.

— Gerai, — šaukia jis, — pavyko šauniai. Dabar taip pat grįžkit atgal. Lėtai, be įtampos. Visą jėgą sutelkit į šlaunis.

Ji ištiesia rankas. Giliai įkvepia. Panardina veidą. Atsistumia. Priplaukia prie jo. Jis atsistoja taip, kad jos ištiestos rankos paliestų jo aptemptas glaudes. Ji iškelia galvą. Gaudo kvapą.

— Šaunuolė, — sako jis. — Pakartokit dar kelis sykius. Rytoj pamėginsim perplaukti išilgai, pažiūrėsim, kokia jūs stipri.

Ji dar kelis kartus vien kojomis perplaukia baseiną skersai. Kai sugrįžta į seklųjį galą, kur stovi jis, jos rankos paliečia jį. Švelniai. Baletas.

— Jums sekasi puikiai, — sako jis.

— Tikrai?

— Ir toliau laikykit tas gražias kojas tiesias, judinkit iš šlaunų.

— Prisiminsiu, — sako ji.

Šeštą valandą ji ateina pas jį. Apsivilkusi šviesiai violetinę plačią drobinę palaidinukę. Uždarą priekyje. Nugara prakirpta beveik iki juosmens. Žvilga nudegusi oda.

— Atrodot pritrenkiančiai, — sako jis. — Laimingas tas vyras, su kuriuo susitinkat šįvakar. Ko norėtumėt išgerti? Turiu degtinės, romo, viskio, balto vyno. Maždaug viskas.

— Geriausiai būtų baltas vynas. Žinot, Martinai, aš jau pradedu jausti visą tą plakimą kojomis. Blauzdos ir šlaunys skauda.

— Kai rytoj paplaksit, praeis. Greitai raumenys prisiderins, ir jūs nieko nebejausit.

Jis basas, vilki tiktai aptemptus baltus šortus ir chaki spalvos berankovius marškinėlius. Ji mato iš jo pažastų kyšančius švelnių plaukų kuokštelius. Ji nusigręžia. Keistai susijaudinusi.

— Geras vynas, — sako ji. — Ačiū. Kaip sekasi darbo paieškos?

— Rytoj dar vienas pokalbis, — sako jis. — Į neviltį nepuolu. Darbų čia yra, tik algos ne per didžiausios.

— Apie kompiuterius aš beveik nieko neišmanau, — prisipažįsta ji.

— Nėra taip sunku, kaip atrodo. Jei sugebu aš, vadinasi, gali sugebėti kiekvienas.

Jiedu sėdi vienas šalia kito ant jo sofos: griozdo, užtiesto oranžiniu batikiniu apklotu. Frėjus švelniai uždeda ranką ant jos nuogos nugaros.

— Karšta, — sako jis. — Gal per ilgai šiandien buvot saulėje?

— Turbūt ne. Aš naudoju nuo saulės apsaugantį losjoną.

— Gerai. Antraip imtumėt luptis kaip svogūnas. Eva, jeigu jūsų pasimatymas baigtųsi anksti, arba net jei ir ne anksti ir jūs sumanytumėt užsukti čia ir išmesti taurelę dėl miego, tai aš labai apsidžiaugčiau.

Jo pirštų galiukai slysta jos nugara. Kaip plunksnos. Ji sudreba.

— Nemanau, kad galėčiau ateiti, — sako ji.

— Kodėl ne?

— Padorumas lyg ir neleidžia.

— Padorumas? — klausia jis. Kritiškai šypsosi. — O kas tai yra? Jeigu niekam nuo to ne blogiau, tai kur jo žala?

Ji nežino, ką atsakyti.

— Gerai, — sako jis. — Pagalvokit. Aš guluosi tik antrą valandą, taigi man nesutrukdysit.

— Pagalvosiu, — sako ji. Jaučia, kaip glosto kieti jo pirštai.

— Jūs tikriausiai be liemenuko?

— Tikriausiai be.

— Aš duosiu jums savo telefono numerį, — sako jis.

Evelina Heimdal su Hariu Danceriu nuvažiuoja į naują prancūzišką restoraną Las Olase. Jie valgo sraiges, veršieną ir suflė. Geria vyną, atsiduodantį kamščiu. Danceris, kaip jam kartais būna, be nuotaikos. Vakarienė liūdnoka.

— Atleisk man, — sako jis. Uždeda ant jos rankos delną. — Aš šįvakar surūgęs, pats suprantu. Būk gera, nepyk.

— Kas tau yra, Hari?

— Et, man kartais taip užeina. Nepavadinsi tikra depresija, bet toks niūrumas. Man gėda dėl savęs, bet nieko čia negaliu padaryti.

— Neįsivaizdavau tavęs paniurusio.

— Tada rimtas susimąstymas. Susitarkim šitaip, gerai? Jis trunka tik dieną ar dvi, bet žinau, kad tuo metu būnu šlykštus pašnekovas.

— Aš irgi turiu vieną paslaptį, — sako ji. — Man kaip tik tas mėnesio laikas netikęs. Labai gaila, šefe. Bet gal ir gerai, kad mudviejų pasyviosios nuotaikos sutapo. Po kelių dienų vėl siautėsim kaip jūreiviai.

Jis pirmą kartą tą vakarą nusijuokia.

— Taip ir tikėkimės, — sako jis. — Parvešiu šįvakar tave namo anksčiau, ir abu sapnuosim šviesią ateitį.

Grįžtant namo, ji sako jam:

— Beje, aš susipažinau su vienu vaikinu.

— Tau sekasi, — sako Danceris.

— Pavydi?

— Baisiai.

— Negaliu tuo patikėti. Jis apsigyveno mano name. Labai gražus, bet man per jaunas. Tačiau jis moko mane plaukti.

— Tai tu nemoki plaukti? Dieve, reikėjo pasakyti man. Aš būčiau tave išmokęs.

— Per vėlu, — sako ji. — Aš jau turiu mokytoją.

— Kaip jo pavardė?

— Martinas Frėjus. Jis kažkur iš Niu Džersio. Dirba su kompiuteriais, nori susirasti čia darbą.

— Ar jis gražus?

— Labai.

— Dabar aš tikrai pavydžiu.

Ji juokiasi. Kumšteli jam į alkūnę.

— Hari, tau nėra jokio pagrindo jaudintis.

Truputį po dešimtos ji jau namie, viena savo bute. Išjungia visas šviesas. Lėtai nusirengia. Nuoga išeina į balkoną. Atsigula į šezlongą. Vėsus vėjelis tarsi su lūpomis. Ji užmerkia akis prieš mėnulį.

Kaip gera pasiduoti drausmei. Karinei, valstybinei, religinei — bet kokiai. Priimti mitus, svajones, iliuzijas. Leistis nešamam srovės. Neturėti pasirinkimo. Tie prakeikti sprendimai. Pasirašei ir tampi laisvas. Ar tironija yra laisvės rūšis?

Ji sujuda. Atsimerkia ir išplėtusi akis žiūri į žvaigždėtą dangų. Vadinasi, laisvė teikia skausmą. Kančia ir skausmas. Imkis atsakomybės už savo likimą ir prasidės tavo vargai, Čarli. Štai klausimas koksai... Štai koksai...

— Koks tas klausimas? — klausia ji garsiai.

Švyturio žiburėlis joje sužiba karščiau. Ji pati rimtai sau prisiekia, kad tai yra daugiau negu fizinis potraukis. Tai noras laisvai kvėpuoti. Pasiguldyti į lovą pasaulį ir žiūrėti, kas bus. Ji mato, kaip atsidaro durys. Atsilapoja langai. Intoksikacija. Apima nežabotos fantazijos. Ji svaigsta.

Netvirtai atsistoja. Nueina į svetainę. Skambina Danceriui.

— Hari? Laimingai parvažiavai namo?

— Kuo puikiausiai. Atsiprašau, kad per vakarienę buvau toks surūgęs.

— Nieko baisaus. Visiems kartais subjūra nuotaika. Man labai gaila, kad aš fiziškai negalėjau priversti tavęs pamiršti savo negandas.

Jis juokiasi.

— Rytoj bus nauja diena, Eva.

— Žinoma. Aš myliu tave, Hari. Saldžių sapnų.

— Tau irgi, mieloji. Ačiū, kad paskambinai.

Ji grįžta į šezlongą balkone. Patenkinta, kad paskambino. Bet vis tiek kažkas negerai. Haris atrodo kaip buvusio gyvenimo dalis. Drausmė, mitai, svajonės, iliuzijos. Jis yra už uždarų durų. Langai nuleisti. Ten nėra gundančio vėjelio su druskos skoniu, kuris išjudina ir jaudina.

Ji paliečia save. Sutrikusi nuo milijonų: „O kas jeigu?“ Ji tartum kūdikis, ištipenęs į sodą. Visi tie kvapai, žiedai, pojūčiai. Anksčiau ji neturėjo tiek variantų rinktis. Nežinojo, kaip tai esti. Pasirašai, ir variantai tau padiktuojami. Kaip ji gali apsivilkti raudonai, jei liepta baltai?

Atsigula. Plačiai išskečia rankas. Suriečia kojas. Išskečia šlaunis.

— Dulkink mane, mėnuli, — sako ji. Kikena.

Velniava! Ji nežino, iš kur tai atsirado. Bet žino, kad tai blogis. Ir jaudina. Ir negali atsispirti jo pagundai. Būti viskuo! Viską pažinti! Jokių standartų, moralių, įstatymų. Ničnieko. Netrokšti atlyginimo. Nebijoti bausmės. Koks puikus tada būtų gyvenimas!

Ji tam dar nepasiruošusi. Dar ne. Bet pagunda žybsi. Tai panašu, sako ji sau, į atidarytas kalėjimo duris, plačiai atlapotas. Kalinys žiūri ir netiki. Priblokštas. Neryžtingai žengia vieną žingsnelį. Kitą. Dar vieną. Paskui nurimęs ima risnoti greičiau, bėga iš visų jėgų. Juokiasi. Verkia.

Evelina Heimdal dega nuo tos vizijos. Vėl grįžta į svetainę. Įsijungia stalinę lempą ir rausiasi rankinuke. Pagaliau randa numerį.

— Martinai? — sako ji. — Labas vakaras. Čia Evelina.

— Sveika, — sako Frėjus. — Kaip sekėsi pasimatyme?

— Gerai. Aš dabar namie. Ar kvietimas taurelei dėl miego tebegalioja?

— Žinoma. Leiskitės žemyn.

— Ne, — sako ji. — Jūs ateikit pas mane.

Selė Abadon jau pamiršo, ką reiškia turėti artimą draugę moterį. Visos jos užduotys susijusios su vyrais. Visi jos bendradarbiai vyrai. Ir štai atsirado Andžela Blis. Draugiška. Dosni. Stengiasi suteikti malonumą. Selei patinka turėti patikimą draugę.

Jiedvi praleidžia kartu valandų valandas. Dažniausiai rytais ir po pietų. Visus tuos vakarus Selė nesimato su Hariu Danceriu. Jos gulinėja palei baseiną arba pajūryje. Vaikšto po parduotuves. Ieško įdomesnių restoranų. Kateriu plaukioja po jūrą.

Jos fiziškai nepanašios, bet turi daug bendro. Sunkaus darbo patirtį ir ilgą karjerą. Nepriklausomos. Abiejų gyvenimai susiję su vyrais. Andželos atveju tai invalidas vyras, gyvenantis slaugos namuose. Taip ji sako.

— Aš jaučiu, kad negaliu jo palikti, — prisipažįsta ji. — Bet pasitraukti nuo jo turėjau, bent kelioms savaitėms. Kai būnu namie, kiekvieną dieną skambinu, tris ar keturis kartus per savaitę aplankau. Tai sunku.

— Aš manau, — sako Selė. — Ir nėra vilties, kad jis pasveiks?

— Ne, jokios. Tai degeneracinis nervų sutrikimas. Gydytojai sako, kad jis gali gyventi daug metų, nuolat blogėdamas.

— Kaip baisu.

— Kartais man užeina noras jį palikti. Supranti? Ir niekada nebegrįžti. Bet negaliu taip padaryti.

— Kodėl?

— Na, aš jį tikrai myliu, be to, jis absoliučiai priklausomas nuo manęs. Ir dar, aš labai religinga moteris ir suprantu, kad palikti jį būtų neteisinga. Nežinau, ką daryčiau be savo tikėjimo ir savo bažnyčios. Ji man suteikia jėgų gyventi.

Selė Abadon neatsako.

Jiedvi pusryčiauja pas Hovardą Džonsoną Briny aveniu. Lauke škvalas teškia į langus lietaus lašus. Bet toliau matyti mėlynas dangus, kuris žada tvankią dieną.

— Tai baigsis, — sako Selė. — Turėsim progą pasideginti. Tu jau visai gražiai parudai.

— Niekada nebūsiu tokia tamsi kaip tu, — sako Andžela. — Bet ir tu nesi tamsiai ruda, daugiau abrikosinio atspalvio.

— Abrikosinio? — juokiasi Selė. — Labai ačiū.

— Tu žinai, ką turiu galvoje. Tu tikrai labai graži moteris. Norėčiau turėti tavo figūrą.

— Ir taip turi gerą, — užtikrina ją Selė. — Bet galėtum dėl savęs padaryti ir šiek tiek daugiau negu dabar. Pradžiai padėtų liemenukas su įklotais. Arba kosmetinė chirurgija. Šiais laikais jie daro stebuklus.

— Oi ne, — sako Andžela. — Aš to niekada negalėsiu. Mano bažnyčia moko, kad tuštybė yra nuodėmė. Turėsiu gyventi tokia, kokia esu.

Dangus blaivosi. Saulė darosi raudonesnė. Jos neskubėdamos eina į savo motelį.

— Gal nueinam į Pompano Madų skverą, — siūlo Selė. — Džordanas Maršas išparduoda maudymosi kostiumėlius.

— Gal vėliau, — sako Andžela. — Aš noriu pasikaitinti, kol saulė nepasidarė per karšta. Paskui turiu parašyti kelis laiškus.

— Vyrui?

— Vyrui, kunigui, kitiems žmonėms.

— Tavo bažnyčia tau tikrai daug reiškia, ar ne, Andžela?

— Daug? Ji reiškia viską. Nežinau, kaip be jos gyvenčiau. Ji viena palaiko mane. Tu nereliginga, ar ne?

— Nelabai. Paprasčiausiai nebuvau šitaip auklėta.

— Na, aš niekada nemėginu atversti kitų į tikėjimą. Tikėti ar netikėti — asmeniškas kiekvieno reikalas. Bet norėčiau, kad sekmadienio rytą nueitum su manim į bažnyčią. Ten taip gražu. Taip ramina.

— Pagalvosiu, — sako Selė Abadon.

Ji guli kniūpsčia pievelėje ant rankšluosčio. Atsega bikinio liemenuko dirželį. Andžela sėdi šalia. Trina losjonu jai pečius. Nugarą. Švelniai, glamonėdama.

— Kaip gera, — murma Selė.

— Patrinsiu ir kojas iš užpakalio, — sako Andžela.

Tą vakarą Hario Dancerio namuose Selė pasako jam, kad turi naują draugę.

— Turbūt labai gera tikėti taip tvirtai kaip Andžela, — sako ji. — Kai ant lovos guli mirštantis vyras, ji turėtų rimtą priežastį *netikėti.*

— Ar ji dirba? — klausia jis.

— Taip. Čikagos banko paskolų skyriuje.

— Tikiuosi, jos vyras turi gerą medicinos draudimą. O gal gauna pašalpą. Tokios ilgos ligos gali nustekenti finansiškai.

— Ji neminėjo, kaip jie už tai užmoka, o aš, žinoma, neklausiau. Ar tu eini į bažnyčią, Hari?

— Nuo Silvijos laidotuvių ten nebuvau. Mudu kartais nueidavom. Per Velykas, Kalėdas. Kitom progom. Bet retai.

Jis yra paruošęs daug krevečių ir kalmarų mišrainės. Su traškiai pakepinta česnakuota duona. Ir butelis atšaldyto Reino vyno. Neformali vakarienė. Neformali apranga. Abu su džinsais. Selė su senais Hario marškiniais. Skvernai surišti. Matyti nudegęs pilvas.

— Labai skanu, — sako ji. Atsilošia. — Galėtum kiekvieną dieną man virti.

— Koks čia virimas? Viskas buvo šalta. Tik keptą duoną pašildžiau orkaitėje. Ką nori veikti, pasivaikščioti pakrante?

— Nelabai. Pasiimkim likusį vyną ir lipkim į viršų.

— Puiki mintis, — sako jis.

Ji vaidina. Žino, kad garsai ir pokalbiai lovoje girdimi ir įrašinėjami. Ji kalba taip, kad išgautų iš Dancerio tokius atsakymus, kurie, jos manymu, turi patikti Šelbiui Jamai ir Briskui.

Vėliau Danceris nueina į vonią po dušu. Selė guli viena didelėje lovoje ant prakaituotų paklodžių. Alkūnės linkiu prisidengia akis.

Pagalvoja, kad tai, ką ji jaučia, yra tam tikras ilgesys. Ne žmogaus, o kažko. Naujų garantijų. Jos ateitis, kuri kadaise atrodė šviesi ir kupina nesibaigiančių džiaugsmų, dabar negyva ir miglota.

Hario Dancerio prisiminimai apie jo gyvenimą su Silvija parodė jai iki tol neregėtą meilės ir tvirto paslaugumo pasaulį. Jai patiktų gyventi šitame maloniame sveiko proto pasaulyje. Diena po dienos kartojasi tokia, kokia buvo vakar ir kokia bus rytoj. Tęstinumas ir prasmė. Su tvirtu tikėjimu, tokiu kaip Andželos.

Ji negali tikėtis santuokos su Hariu Danceriu. Nes per daug gerai suvaidino savo vaidmenį: jis laiko ją egzotiška, pašėlusia nuotykių ieškotoja. Bet ne moterimi, kurią mylėtų ir globotų kaip Silviją. Jeigu ji pasiūlytų tokį dalyką, Departamentas tam pasipriešintų. Taip, kad jai net galvoti apie tai nesinori.

Ji girdi, kaip jis išeina iš vonios. Nuima ranką nuo drėgnų akių. Žiūri, kaip jis vaikšto po kambarį, rengiasi. Malonus, tvirtas vyriškis, vertas meilės. Ko gero, geriausias iš visų jos aukų. Kažkaip, nesuvokiant nei jam pačiam, nei jai, jis išmokė ją kaltės jausmo.

Ji nueina į dušą. Apsirengia. Jis parveža ją į motelį. Atsisveikindamas pabučiuoja. Ji pareina į savo spalvin-

gą butą. Apsidairo, šypteli. Vėl nueina į dušą. Kodėl — nė pati nesupranta. Pamėgina skaityti. Klausytis radijo. Žiūrėti televizorių. Niekas nepadeda. Ūžia tuštuma.

Ji apsimauna šortus, apsivelka marškinėlius. Išeina. Pamato Andželos Blis kambaryje degančią šviesą. Pabeldžia. Tai leista.

— Ta tavo bažnyčia, — sako Selė Abadon. — Sekmadienį. — Pamėgina nusijuokti. — Kada prasideda spektaklis?

Špionažo meistrai sėdi voratinklio centre ir laukia, kol jis suvirpės. Korporacijos operacijų šefas tikisi, kad viską suplanavo gerai. Visi jo žaidėjai yra vietose. Jis padarė viską, kad užbėgtų už akių išdavystei. Dabar privalo laukti ir tikėti savo darbuotojų už šimtų mylių talentu bei ryžtu.

Bet jis susidūrė su negailestingu priešu. Išaiškėjo naktinio koduotojo išdavystė. Vargšelis buvo išsiųstas į reabilitacijos centrą. Bet kas žino, kiek dar šnipų įdiegta Korporacijos biurokratinėje mašinoje? Ir kokių nuostolių jie padarė. Ir tebedaro.

Šefas tingiai paliečia savo kompiuterio klaviatūrą. Čia pilna puikios valdymo aparatūros. Darbui palengvinti netrūksta nieko. Viršininkai jam duoda didelę laisvę rinktis strategiją ir taktiką. Pralaimėjimo atveju jis neturėtų kuo pasiteisinti.

Bet jis žino, kad jo aparatūra, bylos, procentų lentelės ir tikimybių prognozės — visa tai yra beverčiai dalykai, palyginti su dirbančių agentų atsidavimu ir tvirtybe. Jie yra žmonės, ir jie viską lemia. O žmogus gali būti silpnas, nepastovus, net neištikimas. Jie ne mašinos dalys, kurias galima pakeisti, o pažeidžiamos, jautrios būtybės su nenuspėjamais trūkumais ir galiomis.

Jis pasižymi savo pagrindinius veikėjus:

Entonis Glitneris. Vadas vykdytojas. Sąžiningas. Darbštus. Ryžtingas. Bet ar šitas vyriškis turi pakankamai talento ir vaizduotės atlikti sudėtingai užduočiai? Gal jam kartais trūksta moralinio atsparumo? Ar jis pakankamai stiprus, kad esant reikalui kaip buldozeris prasiskintų kelią iki pergalės?

Evelina Heimdal. Aktyvioji agentė. Maloni, patraukli moteris. Puikus dosjė, jokių išdavystės požymių. Bet dabar parodė nerimą keliančią ryžto stoką ir nuolaidžiavimą sau. Jos dvasinis susilpnėjimas gali sukelti pavojų visai Dancerio kampanijai.

Martinas Frėjus. Kontržvalgybos agentas. Profesionalus žigolo. Bet ar jis supranta, kad jo užduotis yra tiktai *išbandyti* Eveliną Heimdal, o ne gundyti ją išduoti savo priesaiką? Ar jis sugeba suvokti šį menką skirtumą?

Skaitydamas savo užrašus, šefas suvokia, kad bent vieno iš šių trijų bendradarbių darbo brokas gali reikšti pralaimėjimą. Jis pasiima pakelį tablečių nuo rūgštingumo. Atsistoja, ima žingsniuoti po savo kabinetą. Ranka prispausta prie diafragmos.

Jis staiga supranta, kad analizuodamas Dancerio operacijos personalą, pamiršo pagrindinio veikėjo asmenybę ir charakterį: paties Hario Dancerio. Techninės šios operacijos problemos užgožė tikslą.

Bet kaip tik Danceris pats to nenorėdamas atskleis stipriąsias ir silpnąsias Korporacijos agentų puses. Jie privalo reaguoti į jį, jo norus ir nenorus, įsitikinimus, džiaugsmus. Jo nuotaikas.

Nors keista, bet tokio pobūdžio operacijose taikinys tampa pagrindiniu šnipu. Pats to nežinodamas, jis valdo jam priskirtą personalą. Nulemia tų žmonių veiksmus. Priverčia keisti taktiką. Įvaro juos į neviltį arba suteikia pagrindo džiaugtis ir planuoti, kaip galų gale jis bus įveiktas.

Bet koks žmogus yra Haris Danceris? Žiūrėdamas į storą pranešimų šūsnį ant savo stalo (parengtų Tonio Glit-

nerio), operacijų šefas pripažįsta, kad apie taikinį neturi aiškaus suvokimo. Jis ir šioks, ir kitoks. Ir šnekus, ir užsidaręs. Linksmas ir niūrus. Jausmingas ir puritoniškas.

Kitaip tariant, pripažįsta šefas, žmogiškas. Nesuvokiamas. Mįslė.

Haris Danceris vakare pakrantėje. Svajoja...

— Sveikas, Niurzguti, — sako Silvija. Ateina išdidžiai. Nešasi raketes ir teniso krepšį. — Aš laimėjau, laimėjau! Patekau į pusfinalius šeštadienį.

— Šaunuolė, — sako Haris. Šypsosi. — Pateksi į finalus ir laimėsi bronzos žiedą.

— Ne, — sako Silvija. — Šita Lauri Kristofer sumals mane. Ji taip servuoja, kad net nematyti. Man užteks ir pusfinalių.

— Nekalbėk šitaip. Noriu, kad taptum profesionale, tada aš galėčiau eiti į pensiją.

— Būtų gerai, — sako jo žmona. Klesteli į kėdę. — Sumaišyk man ko nors skanaus ir stipraus, mielasis, gerai? Aš visai nusivariusi.

Jis atneša jai didelę taurę degtinės su spanguolių sultimis ir daugybe ledo. Ji dėkinga pabučiuoja jam riešą.

— Septyni setai, — sako ji. — Nebeturiu jėgų. Kokią valandą gausiu mirkti karštoje vonioje. Ar važiuosim kur nors šįvakar?

— Dar apie tai negalvojau. Turim ant žarijų keptą vištą, mišrainių ir pusę stiklainio nektaro.

— Skamba dieviškai. Tiktai tu gausi mane maitinti. Aš neturiu jėgų pakelti šakutei.

— Reikės patikrinti.

Ji apžiūrinėja jį.

— Profesoriau, tu šiandien atrodai kiek apmusijęs. Sunki diena?

— Visos jos sunkios. Nežinau, iš kur atsirado mintis žaisti su KŽP — kitų žmonių pinigais. Man iš to jokio malonumo. Tiktai sunkumai ir rūpesčiai.

— Pamėgink tai šįvakar pamiršti. Kai tik atsigausiu, kaip reikiant tave pamankštinsiu.

— Pažadai, pažadai, — sako jis.

— Ar aš kada nuvyliau?

— Ne, — sutinka jis, — niekada.

Ji sėdi išsitiesusi. Nuogos rudos kojos ištiestos. Prie teniso batelių kulnų kyšo tie juokingi kojinių burbuliukai. Balti šortai atraityti. Pro marškinėlius matyti platūs pečiai, stiprios rankos. Trumpi plaukai styro. Veidas raudonas. Sveika, pulsuojanti moteris. Trykštanti. Šalia jos jis jaučiasi senas. Išsekęs.

— Ką matai? — klausia ji.

— Myliu.

— Vėliau pamatysi daugiau.

— Eik į dušą, nusiprausk, nes kitaip išprievartausiu tave čia pat ant kilimėlio. Aš paruošiu mišraines. Valgom po valandos, gerai?

— Tu čia viršininkas, — sako ji.

— Nuo kada? — klausia jis.

Jis padengia stalą, supjausto vištieną, sumaišo mišraines. Pasidaro sau džino su martiniu, Silvijai degtinės kokteilį. Nuneša gėrimus į viršų. Ji dar tebesipliuškena putotoje vonioje. Vonia pilna garų. Kvepia.

Jis atsisėda ant uždaryto tualeto dangčio. Paduoda jai kokteilį.

— Plazma, — sako jis.

— Ačiū, mielasis. Hari, Blanša ir Džeremis Bleinai kviečia mus penktadienį vakarieniauti. Dabar jų eilė. Pasakiau jai, kad pirma pasitarsiu su tavim.

— Kaip tu nori.

Tai ketvirti jų vedybinio gyvenimo metai. Jis žino, kad ji nori padaryti jų gyvenimą įdomesnį. Daugiau pramogų. Važiuoja į Majamį ir Palm Byčą pažiūrėti gastro-

linių Brodvėjaus spektaklių. Vyksta į kruizus. Lanko meno galerijas. Planuoja atostogas Europoje. Likus vienam, jo gyvenimas apsiribotų tiktai darbu ir namais.

— Ką tu norėtum veikti, mielasis?

— Žinoma, — sako jis. — Eikim. Jis parodys savo komiko Fyldso imitaciją, o ji skųsis, kaip sunku gauti gerą pagalbą. Bet kokias penkias valandas aš gal ir galėsiu iškęsti.

Ji atsisėda vonioje. Nuo gražių krūtų teka muiluotas vanduo. Ji ima sprigtuoti į jį putas. Jis pasilenkia.

— Mano senasis Niurzgutis, — sako ji. — Tu šįvakar surūgęs. Ar ne?

— Ne visai. Tiesiog prislėgtas. Greit pasveiksiu.

— Visada pasveiksti. Antraip jau seniai būčiau iškeitusi tave į kokį nors naujesnį modelį.

Ji ištraukia vonios kamštį. Paduoda jam savo stiklinę. Atsistoja. Jis žiūri į jos žvilgantį kūną. Liekna. Stangri. Ji užtraukia užuolaidą. Pradeda plautis po dušu putas ir vonios aliejų. Jis nueina į miegamąjį. Atsisėda kretonu aptrauktame fotelyje.

Jam jau geriau. Jaučia. Nuotaika kyla. Ir ne dėl kokteilių, dėl jos. Ji taip veikia jį. Dievo dovana.

Nieko ypatingo neatsitiko, kai ji įžengė į namus. Jų pokalbis, kasdieniškas buities aptarinėjimas. Ji nieko nepadarė, nieko nepasakė. Ji *yra*. Jos buvimas. Šiltas artumas. Jis priklauso jai, ji priklauso jam. Dviese visame pasaulyje. Ji sakė teisingai: nugalėjo trečias buvimas, jų santuoka.

Jis neįsivaizduoja, koks būtų šis vakaras, jeigu ji nebūtų parėjusi namo. Jeigu jos nebūtų. Tikriausiai semtųsi paguodos butelyje. Ar pultų į nevilti. Ieškotų kažko nesuprantamo. Tai šiek tiek ir gąsdina jį. Tas priklausomumas. Jis vis dar bijo, kad viską investuoja į ją. Pelnas didžiulis. Bet rizika...

Ji išeina iš vonios su dideliu maudymosi chalatu. Šluostosi plaukus. Paima iš jo savo gėrimą ir pabaigia.

— Skaniai kvepi, — sako jis.

— Žinoma, — sutinka ji. — Įvarvinau vieną lašą šio, kitą ano. Klausyk, kada valgom?

— Tuojau, — sako jis. Stojasi. — Viskas paruošta. Išalkai?

— Mirštu iš bado, — sako ji. Staiga apsisuka. Apkabina jį. Pabučiuoja. — Ištroškau tavęs. Jautiesi geriau?

— Iš ko tu supratai?

— Pažįstu.

Ji valgo godžiai. Aštriais dantimis drasko vištos kulšį. Kabina mišraines. Kai ji kiek pasisotina, jis pradeda kalbėti apie teniso varžybas. Ji pasakoja, setas po seto. Jam tai nelabai rūpi, bet jis nori girdėti jos balsą. Matyti jos veide pagyvėjimą.

Ji tikrai gyva. Ir kažkokiu emocinės osmozės būdu perteikia savo gyvybingumą jam. Stiprina jį. Ir jis meldžia, kad tai nebūtų vienpusis srautas. Kad ir ji gautų kažko iš jo, nesvarbu, kas tai būtų.

Jiedu pabaigia arbūzą. Kavą su ledais nusineša į terasą. Atsigula šezlonguose. Žiūri į dangų. Jis tuščias. Nei mėnulio, nei žvaigždžių. Bet jiems nesvarbu.

— Aš myliu tave, Silva, — sako jis. Staiga.

Ji pasuka galvą, žiūri į jį.

— Mielasis. Aš irgi myliu tave, Hari. Bet kodėl staiga pasakei?

— Man pasirodė, kad per retai tai sakau.

— Tu tai parodai.

— Nejaugi? Norėčiau, kad taip būtų. Bet man reikia išmokti išreikšti savo jausmus žodžiais. Negalima gyventi ir tikėtis, kad tu arba kas kitas supras, ką aš jaučiu. Veiksmai kalba garsiau už žodžius? *Nė velnio* jie nekalba! Veiksmus galima lygiai taip pat klaidingai suprasti kaip ir žodžius. Reikia derinti viena ir kita. Čia yra tam tikra sąveika. Visuma yra didesnė už dviejų dalių sumą.

— Ačiū tau, profesoriau, — sako ji. — Labai gailiuosi, kad neužsirašinėju.

Jis sutrinka.

— Taip man ir reikia. Tu visada grąžini mane į žemę.

Jiedu guli tylėdami. Gurkšnoja gėrimus.

— Norį įsūnyti? — klausia ji.

— Ką?

— Arba įdukrinti. Nepanašu, kad mudu galim susilaukti mažo kūdikėlio. Gal tada įsūnijam? Kaip manai?

— Nežinau, — sako jis. — Tai man kelia nerimą. Savanaudiškos priežastys. Konkurencija. Aš noriu visos tavo meilės. Tai niekšiška, žinau, bet aš taip jaučiu. Tu to nori? Jei tikrai nori, aš sutinku.

— Aš pati nežinau, ko noriu, Hari. Kartais man atrodo — Dieve, kaip norėčiau, kad po namus lakstytų mažas dvokiantis pyplys. Mažų kojyčių tapsėjimas ir visa kita. O kartais tai mane baugina. Atsakomybė. O jeigu nesu tikra, vadinasi, nesu tam pasiruošusi. Ar ne?

— Ko gero, taip. Kai tikrai apsispręsi, gal leisi man pirmam tą sužinoti?

— Būtinai. Be to, ir aš jaučiu tą patį, ką ir tu. Mudu čia sukūrėm tokį didelį dalyką, kodėl turėtume rizikuoti jį sugriauti? Arba pakeisti? O vaikas pakeistų labai daug. Gal į gerąją pusę, o gal į blogąją. Bet aš bijau rizikuoti.

— Na, juk nebūtina nuspręsti šią minutę, Silva. Mudu dar ne tokie seni. Pagalvokim apie tai, paskui dar pasikalbėsim.

— Juk mudu, Hari, galim kalbėtis apie *bet ką,* ar ne?

— Tikiuosi. Kokia tada būtų santuoka, jeigu negalėtume?

— Mielasis, aš taip noriu miego, kad esu beveik be sąmonės.

— Apie tai negalim kalbėtis, — sako jis. Juokiasi.

Jis pastato ją ant kojų. Tvirta ranka apkabina per liemenį. Jiedu užkopia laiptais. Tyliai dainuoja savo mėgstamą dainą „Aš aplankysiu tave“. Jis pasodina ją ant lo-

vos krašto. Viena ranka prilaikydamas ją, kita atverčia uždangalą, antklodę, viršutinę paklodę.

Jos akys užmerktos. Bet ji murma kaip vaikas, kol jis nuvelka jai chalatą. Paguldo ją lovon, ištiesia kojas. Iki smakro užtraukia antklodę ir paklodę. Apkamšo ją. Ji atsidūsta. Pasiverčia ant šono.

Jis įjungia oro kondicionierių. Užgesina šviesą. Tyliai uždaro duris. Nulipa apačion ir sutvarko virtuvę. Stengiasi per daug netarškėti. Paskui apeina namus, patikrina, ar uždarinėti langai ir durys.

Namie tylu. Prieblanda. Be jos triukšmingumo tuščia. Jis įsipila truputį konjako. Nusineša į miegamąjį, įeina tyliai. Susiranda nedidelį fotelį. Sėdi jame, palengva gurkšnodamas konjaką. Klausosi, kaip kvėpuoja žmona. Dabar vėl jaučiasi normaliai.

Jeigu jo finansinėje veikloje yra koks dėsnis, tai jis toks: kapitalą skirstyk! Niekada nedėk visų kiaušinių į vieną pintinę. Dabar, žiūrėdamas į miegančią Silviją, jis mąsto, ar tai galioja ir emocinėms investicijoms. Ar protinga apdrausti visą savo gyvenimą vienoje draudimo firmoje? Jei ji žlugs, kur atsidursi?

Bet, žinoma, pinigai auga, nuosavybė didėja ir tai įgalina dar labiau skaidyti kapitalą. Bet ar meilė auga? Ar mums visiems suteiktos vienodo dydžio investicijos pagal norus: išlaidavimas, kortos arba žmogus? Ir žinai, kad tam dingus, viskas galutinai pražūva. Nieko nelieka.

Jis nėra tuo tikras. Gali būti, jog atsilygindamas už meilę, pats jos gauni daugiau. Jei protingai vadovausiesi šiuo principu, tai jis neš dvigubus dividendus. Juk gyvenant žmogaus gebėjimas mylėti gali išaugti dvigubai. Tai įmanoma.

Dar viena neišsprendžiama gyvenimo problema, liūdnai pripažįsta jis. Skaidyti ar koncentruoti emocinį kapitalą? Rinktis reikia rimtai: antros progos nebus. Bet kol kas jo meilės investicijos į šitą miegančią gražuolę

neša neregėtą pelną. Kvaila jaudintis dėl to, kad ji yra visas jo portfelis.

Silvija kilsteli. Mieguistai pašaukia:

— Hari?

— Aš čia, mieloji, — sako jis.

Beregint ji vėl užmiega. Saugi ir patenkinta.

Pirmininkas užsispyręs. Jo didelis kūnas muistosi Departamento Karo kambario soste. Ta nelemta Dancerio operacija neduoda jam ramybės. Paprasčiausias suvedžiojimas peraugo į valios ir gudrumo dvikovą su Korporacijos operacijų šefu Vašingtono būstinėje.

Pirmininkas nekantrauja. Jis nori rezultatų. Iš ko nors. Iš bet ko. Pranešimai eina. Jis mėgina susivokti, kas dedasi. Bet čia labai maža logikos. Jokia gija neveda prie garantuoto tikslo. Nebent šitas gležnas siūlelis būtų vien kvailybė ir išdavystė.

Kalta ne jo strategija. Jis tuo tikras. Jį nervina jo darbuotojų veiklos nekompetentingumas. Jie trukdo jam grumtis greitai, triukšmingai.

Pietryčių regiono direktorius. Diktatoriškas žmogus. Kupinas savimeilės. Sugeba atlikti kasdienes užduotis, bet stokoja vaizduotės vadovauti kompleksiškai operacijai. Tikras vidutinis viršininkas. Jei gandai teisingi, tai tas bukaprotis yra žemųjų instinktų vergas.

Šelbis Jama. Vadas vykdytojas. Holivudo tipo, bet stokoja būtinos ištvermės. Lengvasvoris, vadovaujantis savo pirmai rimtai užduočiai. Jam visa tai atrodo kaip teatras. Drama. Gal jam labiau sektųsi farsas?

Selė Abadon. Aktyvioji agentė. Fantastiškų pergalių dosjė. Bet nejaugi ji baigia perdegti? Paskutiniai pranešimai rodo ryžto mažėjimą. Bet ji yra visos operacijos

ašis. Jeigu ji neištvers, tai visa kampanija žlugs, Haris Danceris liks pralaimėtas.

Briskas. Specialusis agentas. Tamsus, nirtulingas vyriškis. Nemenkas galvažudys. Per laisvai elgiasi su Specialiosiomis Pajėgomis. Įtarus. Bet rezultatus duoda gerus. Aukštesniame poste galėtų net būti pavojingas. Jį naudojant reikia žinoti ribas.

Andžela Blis. Vidaus saugumo agentė. Baisi knyslė. Viskas jos dosjė rodo kone demonišką ištikimybę. Bet ar ji nėra kiek isteriška? Departamentas vengia fanatikų. Tokie darbuotojai kaip Blis nesulinksta, jie lūžta.

Perkratinėdamas savo veikiančiuosius asmenis, pirmininkas pripažįsta, kad tai nėra geriausia komanda, kokią jis galėtų surinkti. Bet nėra ir blogiausia. Geriausiu atveju kratinys. Jis suvokia jų įtampą ir sunkumus. Ir abejoja, ar jie supranta jo.

Departamento personalo gležnumas kartkartėmis nustebina ir sutrikdo. Šiems žmonėms pažadėti aukso kalnai. Ir jiems mokama. Tai kodėl jie iškeičia lobį į atliekas? Pirmininkas nežino. Bet taip pasitaiko.

Nuo to reikėtų apsidrausti. Nuolat gresia dezertyravimas. Išdavystė. Jis jaučia, jog padarė viską, kad užkirstų tam kelią. Bet veiksmas vyksta už daugelio mylių. Jis gali vadovauti, bet negali kontroliuoti.

Svarbiausias čia, be abejo, yra pats subjektas: Haris Danceris. Keista, kad auka diktuoja nusikaltimą, bet taip jau visada buvo. Pirmininkas norėtų daugiau žinoti apie tą žmogų, Dancerį. Tada galėtų kur kas geriau modeliuoti savo taktiką, kad ji atitiktų profilį.

Bet kadangi nepažįsta, tai tegali vadovautis praeities patirtimi. Atsivertėliai laimimi apeliuojant į jų aistras, godulį, baimę. Į bet kokias žmogaus silpnybes. Tačiau kur yra Hario Dancerio silpnoji vieta?

Na, tai galėtų būti net ir meilė. Juk daug taikinių buvo atversta ir per jų dorybes, ir per ydas.

Ji paskambina jam į įstaigą vėlai po pietų.

— Hari, — sako Evelina Heimdal, — kaip dėl mūsų pasimatymo šįvakar? Manau, kad gal galėčiau. Nors jaučiuosi baisiai.

— Kas atsitiko?

— Turbūt persišaldžiau. Ar įmanoma persišaldyti Floridoje?

— Žinoma, kad įmanoma. Ir trunka savaitę ar dvi, kol atsikratai. Tai tu norėtum šįvakar nesusitikti?

— Ne visai, — sako ji. — Tik neturiu nuotaikos pustytis ir važiuoti į kokią prašmatnią vietą, kur oro kondicionierius taip smarkiai veikia, kad pamėlynuoji. To nenorėčiau.

— Bet pavalgyti tau reikia. Žinai ką. Gal aš paimu porą storų niujorkietiškų bifšteksų ir kelis šaltus bulvių plokštainius? Tu atvažiuoji pas mane ir kokią septintą pavalgom. Tada tu anksčiau grįžti ir lendi į lovą. Jei persišaldei, miegas pats geriausias vaistas.

— Tau tikrai taip gerai?

— Žinoma.

— Hari, tu tikras draugas.

— Sutinku.

— Tada susitiksim apie septintą. Ir pasistengsiu nečiaudėti tau į veidą.

Jis pakepina bifšteksus, bulves, prieš kišdamas orkaitėn, gausiai apibarsto česnakine druska ir paprika. Padaro mišrainę iš salotų lapų ir svogūno, apdeda ją rūgščia grietine ir Dižono garstyčiomis. Pastato butelį atšaldyto Kalifornijos šabli.

— Čia tai bent, — sako Evelina Heimdal. — Jeigu tu moki šitaip gaminti, tai tu man *reikalingas.*

— Rytoj vakare liaujuosi, — sako jis. — Bolonijos sumuštiniai ir košeriniai krapai. Kaip sloga?

— Pamirškim ją, maistas toks puikus. Bet jaučiu, kad šiek tiek karščiuoju.

Jis prideda jai prie kaktos delną.

— Truputį šilta. Prieš išeidama išgerk brendžio. Jis negali pakenkti.

Jis dėmesingas. Rimtas. Ar kepsnys pakankamai minkštas? Gal bulvėse per daug prieskonių? Ar kambarys ne per vėsus? Jis rūpinasi ja. Patarnauja. Verčia viską suvalgyti. Išverda kavos. Atneša butelį brendžio. Įpila į nedideles taureles.

— Tu tikras auksas, — sako ji. — Ką aš be tavęs daryčiau?

— O ką darei *iki šiol?* Vis mokeisi plaukti?

— Ne šiandien — jaučiausi taip klaikiai.

— Ar jis rado darbą su kompiuteriais? Tas tavo draugas... kaip jo vardas?

— Martinas Frėjus. Ne, kol kas nieko neužtiko.

— Jei nori, paklausinėsiu. Žinau kelias vietas, kur gali būti reikalingas.

Ji keistai žiūri į jį.

— Tu labai geras, Hari. Aš žinau, kad jis būtų labai dėkingas.

Danceris priverčia ją pabaigti brendį. Paskui, jai prisipažinus, kad namie daugiau neturi, įkalbina ją pasiimti butelį su savimi. Puspilnį. Jis įdeda butelį į popierinį maišą.

— Jeigu taip, tai ir pasiimsiu, — sako ji. — Hari, labai dėkoju tau už šį vakarą. Net nemoku apsakyti, ką tu padarei mano moralei. Kai kitą kartą susitiksim, aš būsiu sveika kaip penki ridikai.

— Saugokis, — moko jis. — Daug miegok. Gerk daug skysčių, ypač vaisių sulčių. Susirask stiprių vitamino C tablečių. Keletą dienų nelįsk į baseiną ir jūrą. Ir pasižiūrėk, kad oro kondicionierius nepūstų tiesiai į tave.

— Klausau, profesoriau, — sako ji. Paskui: — Hari, kas tai? Ar pasakiau ką negerai?

— Ne. Nieko nepasakei. Bet pavadinai mane profesoriumi. Juo manęs jau senokai niekas nevadino.

— Silvija? — klausia ji.

Jis linkteli.

— Atleisk, kad prikėliau senus prisiminimus.

— Ne, ne. Tai geri prisiminimai. Viskas gerai.

Ji važiuoja namo. Galvoja, koks jis mielas, geras žmogus. Paskui kuria dialogą, kurį papasakos Toniui Glitneriui per ataskaitą: apie tikėjimą, ištikimybę, būtinybę aukotis ir atpildą kitame pasaulyje.

— Manau, kad jam tikrai padariau įspūdį, — pasakys ji Glitneriui. — Jis kažko ieško. Gal tiesos. Jau netoli sprendimas.

Savo bute ji nusimeta suknelę. Užsimauna nupjautus džinsus. Pasideda liemenuką. Užsivelka marškinėlius su užrašu IŠMĖGINK ant priekio. Paskui paskambina Martinui Frėjui.

— Aš jau namie, mielasis, — sako ji. — Ar tuojau nusileisti?

— Duok man penkiolika minučių, — sako jis. — Aš kaip tik ėjau į dušą. Tik gėrimų nedaug turiu, Eva.

— Dėl to nesirūpink. Aš turiu pusę butelio brendžio. Atsinešiu.

Martinas Frėjus ne kvailelis; žino, kas jam atsitiko. Kai vaidmenį vaidini pernelyg ilgai, jis liaujasi buvęs vaidmuo. Tampi tuo, ką vaidini. Visi aktoriai ir politikai kenčia nuo to sindromo: po kurio laiko užuolaida nebenusileidžia.

Kad ir šita užduotis... Heimdal. Jis atvyko į Floridą, manydamas, kad tai dar viena sugundymo užduotis. Meti masalą, žuvis praryja, ir tempi į krantą auką išdavikę. Frėjus tai darė jau daug kartų. Jis į savo viršininko nežymų skirtumą tarp „suvedžioti“ ir „išbandyti“ nežiūri rimtai.

Bet Evelina yra kažkas nauja. Gal dešimčia metų vyresnė už jį. Bet kūnas jaunas. Prisirpusi. Graži moteris. Su ja lengva bendrauti, lengva susipažinti. Puikus humoro jausmas. Ne perdėm reikli. Kur kas šaunesnė už jo įprastinius taikinius.

Tiktai kažkas neduoda Martinui ramybės, kažkas kelia nerimą — jis kažką jaučia joje. Beatodairiškumą. Ji kaip vaikas, kurį staiga paleido didelėje žaislų parduotuvėje ir pasakė: „Imk, ką nori“. Ji elgiasi kaip išleista į laisvę. Visi varžtai nukritę. Kartais šita laisvė ją pačią gąsdina. Bet jis dega nekantrumu ją pažinti.

Kontržvalgybos agentas žino, kad apie visa tai privalėjo pranešti į Vašingtoną. Bet nepranešė. Rimtas nusižengimas drausmei. Jis tikina save, jog taip padarė todėl, kad Evos atsipalaidavimas gali būti laikinas nukrypimas ir netrukus ji grįš į vėžes. O jos karjerai labai neigiamai atsilieptų faktas, kad ji buvo pasidavusi silpnybei.

Bet Frėjus žino, kad tai nėra tikroji priežastis, trukdanti atlikti užduotį. Tiesa yra ta, kad jį traukia ši moteris. Ir tos traukos iki galo jis nesupranta. Gal tai dėl paprasto džiaugsmo, kurį jai teikia fizinis kontaktas. Net prisilietimas. Gal dėl jos fantastiškų nuotaikų. Jos nekantravimas lėkti iki paskutinės ribos. Ji elgiasi kaip laukinis gyvūnas, paleistas iš narvo.

Kai ji ateina, jis vilki šilkinį spalvingą švarką. Ant nugaros išsiuvinėtas ugnį spjaudantis drakonas. Ji apkabina jį. Juokiasi. Ji kunkuliuoja nuo energijos pertekliaus. Oda rausva. Kūnas pabrinkęs. Kyšo kieti speneliai. Ji spraudžia kelį tarp jo šlaunų.

Jis atstumia ją toliau, skaito užrašą ant marškinėlių.

— „Išmėgink“? Ką tai reiškia?

— Nelabai žinau, — prisipažįsta ji. — Pasiduok pagundai, tikriausiai. Viską išmėgink. Nesustok.

— Aš nenorėjau, — sako jis. Automatiškai. Vaidindamas savo vaidmenį.

Jiedu išsineša brendį su sodos vandeniu į balkoną. Jis daug mažesnis už jos. Vietos yra tik dviem kėdėms, kokteilių staliukui.

Švytinti naktis. Juodas dangus prismaigstytas žvaigždžių. Debesų draiskanos ne didesnės už barzdą. Žalsvai melsvas mėnulis, ne pilnatis, bet gana apvalus. Šiaurės

rytų vėjas. Jūra nerami, girdėti mūša. Viskas uždara. Jiedu tarsi apgaubti.

— Tokią naktį kaip šita, — sako ji, — aš jaučiuosi tarsi gyvenčiau amžinai. Bet juk tokių šansų nedaug, ar ne?

Jis atsako atsargiai.

— Fizikine prasme taip. Kunigai kalba apie amžiną gyvenimą. Dvasinį, supranti. Bet aš tuo netikiu. O tu?

Akimirką ji tyli. Paskui:

— Nežinau. Bet tai ir nesvarbu.

Štai, galvoja jis. Aiškus jos išdavystės įrodymas.

— Paprasčiausiai būti gyvam, — sako ji. — Matyti, girdėti, užuosti. *Jausti.* Koks tai džiaugsmas! Kai persikėliau į Floridą, pradėjau iš naujo augti.

Jis juokiasi.

— Tikrai, — spiriasi ji. — Panašiai kaip tie bonzai medeliai. Žmonės juos vis genėja. Vielomis raišioja šakas, kad augtų keisčiausių pavidalų. Kad būtų miniatiūriniai. Tokia buvau ir aš — miniatiūra. Bet paskutinį mėnesį suvešėjau.

— Visu ūgiu.

Dabar jos eilė juoktis.

— O kodėl ne? Net tie medeliai miršta. Kai kada. Bet kol gyvi, būna vargani, prislėgti. Jiems neleidžiama augti kaip nori. Aš taip nenoriu.

— O ko tu nori, Eva?

— Būti. *Daryti.* Ir niekam tuo neteikti skausmo. Argi tai skamba blogai?

— Žinoma, ne.

— Martinai, ar tu manai, kad aš bloga moteris?

Kaip agentas provokatorius jis negali nukrypti nuo scenarijaus.

— Ką tu, Eva. Visi mes mirsim. Reikia išnaudoti kiekvieną minutę.

— Taip ir man atrodo, — sako ji.

Jeigu iki tol jis turėjo abejonių, tai dabar jos dingo. Ji nusitraukė nuo grandinės. Tai ne laikinas nukrypimas.

Tai seisminis poslinkis. Kol ji nebus išgydyta, — jei tai apskritai įmanoma, — Korporacijai ji nenaudinga. Ir Haris Danceris prarastas.

— Ar jau užtektinai pasikalbėjom? — klausia ji. Atsisuka į jį ir žiūri. — Man jau užtenka.

Lovoje jo profesionalumas dingsta, jis ima bijoti. Jam atrodo, kad ši moteris jį sunaikins. Sudegins iki pelenų. Ji mano, kad viskas įmanoma. Jai negana jo mokamų triukų. Ji balansuoja ant isterijos ribos. Šaukia: „Dar!" Ir jam dar užtenka sveiko proto pasvarstyti, ar jos emocinis bei fizinis įkarštis nėra sukeltas kaltės jausmo.

Jis kaip galėdamas tramdo jos priepuolius. Grumiasi su jos tobulumu. Mėgina šiame pašėlusiame balete vaidinti *danseur noble**. Kol netekęs proto įsiveržia į jos apkvaitusį, uždususi grynų pojūčių pasaulį. Tuomet jis pasidaro toks pat desperatiškas kaip ji. Du bejėgiai ir bepročiai. Susiviję raudoname rūke. Liepsnos ryja kūnus. Jie kvepia pelenais.

Jis guli apatiškas. Jaučia, kaip rimsta širdies spazmai. Trūkčiojantis kvėpavimas retėja. Prakaitas džiūsta. Įsitempę raumenys atsileidžia. Ji miega... arba be sąmonės. Jis nežino ir jam tai nerūpi. Norėdamas įsitikinti, jis dirsteli į ją: jos apibraižytos krūtys kilnojasi...

Ji plėšte atlapoja jį. Su didžiausiu malonumu. Išlupa jo esybę. Visi jo įsitikinimai, išsilavinimas ir pratybos griūva kaip sprogdinamas aukštas pastatas sulėtintame filme. Jis beveik jaučia, kaip byra, zmenka. Beveik girdi. Triokši lūžtančios perdangos, krinta tinkas.

O kas mainais už tai? Žalias parkas ar išdegusi dykuma?

Pagunda graužia. Eiti į jos naująjį pasaulį. Sutraukyti visas grandines. Viską atmesti ir siekti palaimos ribų. Pagunda jaudina ir baugina. Jis mėgina įsivaizduoti gyvenimą savo malonumui, kur viskas atiduota nuodėmei.

* Kilmingą šokėją (*pranc.*).

Bet, žinoma, tai nebūtų nuodėmė. Tą sąvoką reikėtų pamiršti. Džiaugsmas nuodėmę panaikintų.

Ar jis turi drąsos tai pasirinkti? Jis svarsto ir žavisi šios stiprios moters ryžtu siekti nevaržomos laisvės.

Kai ji atsibunda, jis dar galvoja, sąmonė verda. Ji pažiūri į jį. Valiūkiškai šypsosi. Ištiesia į jį stiprias rudas rankas. Burna pražiota, laukianti.

Drausmė griūva. Viena naktis nepakenks. Trumpas apsilankymas uždraustoje šalyje. Klajoti po nevaikščiotą žemę, tegu geismai diktuoja jo likimą. Jis žino visus savo slaptus troškimus ir slopinamas fantazijas. Reikia būti atviram, nepridengtam, apsinuoginusiam, be gėdos. Kol dings protas ir kūnas. Kol liks tik nuogas nervas. Pulsuojantis.

Briskas gyvena pasaulyje, kur visi jo bijo ir niekas negerbia. Sėkmę jis pelno gudrumu ir dviveidiškumu. Bet jis pakankamai protingas ir brutalią jėgą keliui sutrumpinti naudoja tik tada, kai įprastinė taktika užimtų per daug laiko... arba paprasčiausiai yra jam nuobodi. Prievarta yra vienas iš metodų. Tai leidžia Specialiosios Pajėgos.

Jis sugeba vaidinti pagal kelis scenarijus iš karto. Ir būtų puikus vykdytojas, jei sugebėtų užgniaužti ar paslėpti savo įniršį. Jį gena ambicijos. Jam atrodo, kad yra vertas regiono direktoriaus posto. Mažiausiai. O paskui būtų nebloga pereiti į Klivlendo būstinę.

Bet tuo tarpu jis privalo laikytis atsargių ir kartais negabių viršininkų nurodymų. Ir nors turi leidimą nepaisyti Šelbio Jamos sprendimų, kaip tik Jama yra vadas Brisko vykdomoje akcijoje. Jei Haris Danceris bus įveiktas, šlovė teks vadui.

Stengdamasis laimėti Dancerį, Briskas dar priešinasi Korporacijos machinacijoms ir atidžiai bei įtariai se-

ka Selės Abadon lojalumą. Bet per naktinius budėjimus tamsoje jo mintyse vyrauja asmeniniai troškimai. Malonumai jo negundo. Tik valdžia.

Jis svarsto logiškai. Pirmas būtinas žingsnis jam atrodo atsikratyti to erzinančio Šelbio Jamos. To bejėgio, neveiklaus žmogaus. Departamento gėdos. Kai kelyje nebeliks Jamos, Briskui, be abejo, bus suteiktas vado vykdytojo postas. Ir visai teisingai, nes jis ir taip jau atlieka tas pareigas.

Taigi savo klastingą protą jis nukreipia Šelbiui Jamai eliminuoti. Žmogžudystės Departamento viduje yra retas dalykas, dar rečiau jos palaikomos vadovybės. Jama turi pasirodyti kaltas pats. Jei to nebus, privalu įrodyti, kad jį pašalino priešo agentas.

Briskui patiktų pastaroji galimybė. Vienu šūviu du zuikiai. Pašalinti Šelbį Jamą, o paskui sunaikinti Korporacijos agentą, atseit kaltą dėl Jamos dingimo. Briskui šis planas patinka, jis jam atrodo gana sklandus. Jis ima veikti...

Po keleto dienų jis praneša Šelbiui Jamai:

— Aš manau, kad Korporacija Selei Abadon paskyrė vyruką. Sekioja. Aukštas, lieknas tipas. Aš verčiau jį paseksiu.

— Žinoma, — sako Jama. — Taip ir padaryk.

Po dienos:

— Tas paskui Selę sekiojantis tipas... aš parsekiau jį į jo butą motelyje ir įspraudžiau budėtojui kelis žaliukus. Jis sako, kad to vaikino pavardė Viloubis. Gal paieškoti jo Klivlendo kartotekoje?

Jama oriai svarsto.

— Taip, Briskai, manau, kad tai būtų puiku. Tokių dalykų negalima nepaisyti.

Po dviejų dienų:

— Jama, tas Viloubis, apie kurį pasakojau, yra būstinės kartotekoje. Priklauso Korporacijai. Daugiausia ryšininkas. Tai turbūt jo pirmoji kaip agento užduotis.

— Oho, — sako vadas vykdytojas. — Kaip manai, ką dabar daryti?

— Jis kuo tikriausias pavojus, — sako Briskas. — Reikia prie jo ką nors priskirti.

— Kitą agentą? — klausia Jama. — Direktorius jokiu būdu nesutiks. Mes ir taip pereikvojom biudžetą.

— Žinau, — sako Briskas. — Reikės kaip nors išsiversti. Klausyk, aš ir taip paskendęs darbuose — sekti Dancerį, šifruoti juostas ir taip toliau. Kodėl tau pačiam nesiėmus to Viloubio? Atrodo, kad jis mėgėjas. Gal galėsi jį perimti. Būtų kuo tikriausia plunksna tavo skrybėlėj, jeigu padarytum, kad jis pradėtų siųsti Korporacijai dezinformaciją.

— Cha, — sako Šelbis Jama, — puikiai sugalvojai. Taip sakant, dar viena vinis į Dancerio grabą.

— Teisingai. Aš tau duosiu to vaikino adresą ir pamėginsiu gauti jo nuotrauką, kad atpažintum. Be to, jis važinėja į bažnyčią Dirfilde. Gal ten galėsi užmegzti kontaktą.

— Šaunu! — sako vadas vykdytojas. — Gerai sugalvota.

Po trijų dienų:

— Teisybę sakei apie tą Viloubį, — sako Jama Briskui. — Jis tiesiog sekioja paskui Selę. Be to, susipažinau su juo!

— Nejuokauji? Tada puiku. Vadinasi, moki suktis.

— Na, ne tokį trumpą laiką sėkmingai dirbau agentu. Dar nepamiršau senų triukų.

— Ir jūs jau artimi draugai?

— Hm... ne visai. Bet į tai krypsta. Jis į tą bažnyčią eina du tris kartus per savaitę. Sekmadienio mišios, trečiadienio vakarinės, choras ir taip toliau. Aš artėju prie jo. Palengva.

— Manai, kad įmanoma jį perimti?

— Kol kas dar nežinau. Jis elgiasi kaip tikras tikintysis. Bet šiaip — manau, kad galėsiu jį palenkti.

— Nepaleisk, — pataria Briskas. — Tai bent pliusiukas tau būtų!

Kitą dieną Briskas susitinka su Tedu Šaronu, vidaus saugumo šefu.

— Klausyk, — sako jis, — nenoriu skandinti saviškio, todėl viską išklosiu tau. Man nepatinka Šelbio Jamos pastarojo meto elgesys. Jis dingsta sekmadieniais apie pietus, trečiadieniais vakare, dar kitais kartais. Kai klausiu, kur buvo, išsisukinėja.

— Manai, reikia paskirti jam žmogų? — klausia Šaronas.

— Blogiau nebus, — atsako Briskas.

Andžela Blis nesijaudina dėl semantinių subtilybių, dėl menko skirtumo tarp „išbandyti“ ir „spausti“. Jos įsakymas aiškus: ji privalo atakuoti Selę Abadon. Pamėginti ją užverbuoti. Jei Selė pasiduos, ji pasmerkta.

Andžela visą savo gyvenimą klausė įsakymų. Dirbdama vidaus saugumo agente, ji demaskavo daugelio žemesniųjų klerkų ir būstinės hierarchijos narių išdavystes. Andželai jokio skirtumo. Išdavystė yra išdavystė ir turi būti raunama su šaknimis, kad ir kaip aukštai ji glūdėtų.

Ji vieniša moteris. Nei draugų, nei jos vertų priešų. Jos gyvenimas yra Departamentas. Jis suteikia prasmę jos dažnai sunkiems ir skausmingiems darbams. Tragišką savo aukų likimą jai padeda pakęsti ištikimybė aukštesniam gėriui — Departamento sėkmei.

Bet jai dar niekada nebuvo paskirtas toks taikinys kaip Selė Abadon. Šios agentės grožis pavergiantis. Ji tarsi švyti. Ją supa brandi jausmų aura. Ji tarsi visai kitokios padermės: aukštesnė, sveikesnė, rausvesnė, spinduliuoja drąsą, judesiai atrodo kaip kinetinė skulptūra erdvėje.

Be to, ji švelni ir pažeidžiama, tai Andželai kelia nerimą. Kartais Selė jai panaši į mažą mergytę, apsirengusią kaip suaugusi moteris: egzotiška skrybėlė, lūpų dažai, pernelyg didelė suknelė, kabantys perlai. Krypuliuoja ant aukštų kulnų. Šis reginys jaudina ir graudina.

Nuo baseino jos pareina atvėsti į prišnerkštą Andželos kambarį. Geria iš ąsočio atšaldytą arbatą. Andžela susirietusi griozdiškame fotelyje. Jos kostiumėlio petnešėlės palaidos. Selė išsitiesia ant lovos. Ji su aukštai ties šlaunimis iškirptu bikiniu. Plaukai parišti ryškiai raudona juosta.

Žaliuzės nuleistos. Kambaryje prieblanda. Ūžia oro kondicionierius. Garsai iš lauko prislopinti. Tolimi. Viduje rami vėsa. Mąslus artumas.

— Šįvakar pasimatymas? — klausia Andžela.

— Gal. Jis turi daug darbo. Bet jei baigs ne per vėlai, tai paskambins ir eisim vakarieniauti.

— Vadinasi, tu lauksi jo skambučio. Pagalvojau, kad gal norėtum nueiti į kiną, bet galim tą padaryti ir kitą vakarą.

— Rytoj, — sako Selė. — Gerai? Rytoj jis važiuoja į Orlandą susitikti su klientais.

Tyla. Paskui...

— Tu myli jį, Sele?

— Jis apmoka sąskaitas.

— Bet ar tu myli jį?

Agentė nusisuka į sieną.

— Taip, — sako ji. Taip tyliai, kad Andžela vos girdi. — Labai. Bet ne tiek dėl jo paties. Dėl to, kas jis yra.

— Nesuprantu.

Selė atsiverčia ant nugaros. Suneria rankas už pakaušio. Žiūri į suskeldėjusias lubas.

— Aš irgi nesuprantu. Kažkokia šikalynė. Atleisk už žodį.

— Ne to esu girdėjusi, — sako Andžela. Padeda į šalį savo arbatą. Priėjusi atsisėda ant lovos krašto. — Sele, kas tai yra?

— Nežinau. Tikrai nežinau. Tiesiog jaučiu, kaip skyla mano gyvenimas. Ne, iš proto aš nesikraustau, tikrai. Bet keičiuosi. Jaučiu tą. Noriu kažko geresnio. Didesnio pasitenkinimo. Tik nežinau, kas tai yra.

Andžela uždeda vėsų delną ant karštos draugės kaktos. Pritrenkta savo pačios švelnumo.

— Nesijaudink dėl to. Man labai nepatinka, kai tu nelaiminga. Tu tokia graži. Ir toks puikus žmogus. Ak, neverk, Sele. Būk gera.

Staiga pasilenkia. Apkabina. Laiko savo rankose tą saulėje įdegusį kūną. Jaučia galingą pulsą. Tai jos gyvenimo jėga! Saldūs kvapai. Kūnas nuspalvintas kraujo. Ji laiko Selę. Švelniai sūpuoja. Maloniai ramina. Darbas, ištikimybė, Departamentas — visa tai tolsta ir blėsta. Nuo šios moters šilumos ir brangumo.

Kas darosi? — niūriai galvoja ji. Man? Pilka moteris, šalta moteris staiga apsipila ašaromis, rauda. Katastrofa.

Brangioji, sako ji. Mėgina. Bet ne garsiai. Pati sau. Keistas žodis. Ar kada nors buvo jį ištarusi? Ne.

— Sele, — sako ji garsiai, — jeigu tavo draugas ilgai neskambins, tai kodėl tau nepasilikus čia? Mudvi galėtume kur nors išeiti.

— Gerai.

— Tavo oda tokia karšta. Tikėkimės, kad nesilupsi. Duok, patrinsiu tave kremu.

— Gerai.

— Gal nori, kad nuskusčiau kojas?

— Gerai.

Andžela laukia visą tą vakarą. Virpėdama. Dirsčioja pro langą. Pagaliau pamato privažiuojant sidabrinį BMW. Selė išbėga. Dingsta. Jos auksinė mergina.

Ji ima vaikščioti. Apkabina alkūnes. Mėgina suvokti, kas darosi. Ką ji jaučia. Sumaištis. Kol kas jos gyvenimas buvo logiškas. Bet jeigu tezė bloga, tai visa, kas iš jos plaukia, bus neteisinga. Nepriklausoma mintis ateina sunkiai. Nauja kalba.

Kaip gali taip greitai ištirpti drausmingas gyvenimas? Karštoje Floridos saulėje. Ji neįsivaizduoja pasekmių. Nenori jų pripažinti. Ji jaučia tiktai aistros bangą. Kylantį srautą. Kuris neša ją.

Suskamba telefonas.

— Sveika. Čia Tedas Šaronas. Kas naujo?

— Nieko, — sako Andžela Blis. — Nieko ypatingo.

Entonį Glitnerį apnikusios problemos. Vadas numano, kad Korporacijos kampanija laimėti Harį Dancerį einasi nekaip. Tačiau jis jaučiasi bejėgis pakeisti įvykių eigą. Ne tiek įvykius, kiek žmones.

Koduotas pranešimas iš operacijų šefo Vašingtone sako, kad kontržvalgybos agentas Martinas Frėjus kol kas apie Eveliną Heimdal nieko blogo pasakyti negali. Frėjus praneša, kad agentė veikia efektyviai ir aktyviai. Jis neįžvelgia nei ryžto sumažėjimo, nei galimos išdavystės požymių.

Bet agentės ataskaitos vis tiek kelia Glitneriui nerimą. Joje yra kažkas, ko anksčiau nebuvo. Linksmybė. Kone apsvaigimas. Jei nepažinotų jos, tai sakytų, kad vartoja kokias žoleles. Svaiginasi. Alkoholiu, greičiau kokainu. Jos akys pernelyg blizga. Kalba pernelyg gyva ir greita.

Be to, ji pasidarė koketiška. Beveik gundanti.

Glitneris nesupranta, kodėl Martinas Frėjus tų pasikeitimų nepastebėjo ir apie juos nepranešė. Vienintelė priežastis jam atrodo ta, kad Martinas iki savo užduoties nebuvo pažįstamas su Heimdal. Todėl jis ir nesuvokia jos asmenybės pasikeitimų.

Tačiau vadas vykdytojas mato pokyčius. Jie kelia jam nerimą. Scenarijui reikalinga tvirta, blaivi moteris, kuri už išganymą ir amžinąjį gyvenimą moka Korporacijos

doktrinomis. Tačiau naujoji Evelina Heimdal Glitneriui nebeatrodo tinkama tam vaidmeniui.

— Tu gerai jautiesi, Eva? — klausia jis ją.

— Puikiai.

— Jokių problemų? Gal nori dėl ko pasitarti?

— Nieko nesugalvoju, — sako ji. Smagiai šypsosi. — Matausi su Hariu porą kartų per savaitę, telefonu kalbuosi beveik kiekvieną dieną. Jis apsipranta. Toni, tu per daug jaudiniesi. Mes jį pagausim.

Bet Tonis netiki. Vadas turi agentui ne tik diktuoti taktiką, bet ir žinoti agento mintis, būgštavimus, įspūdžius. Glitneris jaučia, kad į šią sritį jis neįleidžiamas. Heimdal pasidarė nebeatvira. Atsiribojo.

Kita problema yra Viloubio teikiama informacija. Jis praneša, kad kelis kartus, lankydamasis Dirfildo bažnyčioje, buvo kalbinamas žmogaus, kuris prisistatė kaip Šelbis Jama ir kuris elgiasi, anot Viloubio, „įtartinai draugiškai".

Glitneris įveda šią pavardę ir žodinį portretą į Vašingtono kompiuterius. Sužino, jog Jama yra Departamento darbuotojas. Tada jis paprašo operacijų šefą pasiteirauti savo šnipą Pietryčių regiono būstinėje. Netrukus jam pranešama, kad Šelbis Jama yra Departamento vadas vykdytojas Hario Dancerio operacijoje.

— Ką jis sumanė? — klausia jis Viloubio. — Mėgina tave užverbuoti?

— Taip turėtų būti, sere. Matyt, buvau pastebėtas besisukiojant apie Selę Abadon, jie pasitikrino ir mane susekė. Kaip man elgtis? Pasiųsti jį?

— Ne, — sako Glitneris. — Taip nedaryk. Yra kita galimybė. Jis tikriausiai tikisi tavo persimetimo ir mėgina užmegzti draugiškus ryšius. Pažaisk su juo kurį laiką. Pamėgink perprasti, kas jo smegeninėje. Bet būk labai labai atsargus. Aplink sukiojasi tas tipas Briskas, gali būti rizikinga.

— Saugosiuos, — pažada Viloubis.

Trečioji Tonio Glitnerio problema yra jo santykiai su būstine. Paskutinio mėnesio atvertimų skaičius lyginant su tuo pačiu pernai metų mėnesiu yra penkiais procentais mažesnis. Pasekmė — operacijų šefas susilaukė didelio vyresnybės spaudimo ir raginimo varžytis su Korporacija.

Viena, ką gali daryti šefas, tai spausti savo vadus vykdytojus. Glitneriui plaukia nuolatinis nepasitenkinimų, raginimų, absoliučiai nepraktiškų pasiūlymų srautas. Kiekvienas toks raštas pasibaigia: „Atsakyti kuo skubiausiai". Vadas vykdytojas dėl to paskendo popieriuose. Visa tai reiškia papildomą darbą, kuris nė kiek nepadeda laimėti Hario Dancerio.

Galiausiai Glitneris skrenda į Vašingtoną ir rimtai konfrontuoja su šefu. Jo žodžių esmė tokia: „Palikit mano operaciją". Jis reikalauja nepriklausomos iniciatyvos, nenori būti vedžiojamas už rankos.

— Jei jums nepatinka, kaip aš tvarkau reikalus, sere, — sako jis, — tai pašalinkit mane. Bet aš negaliu dirbti, kai jūs žiūrit man per petį ir kvėpuojat į sprandą. Suprantu, kad jūs turit problemų, bet jų turiu ir aš. Jūs privalote leisti man rinktis taktiką. Aš vadovauju tam tiesiogiai ir su visa pagarba galiu jums pasakyti, kad žinau už jus daugiau apie visa, kas vyksta.

Šefas siurbteli iš butelio *Malokso.*

— Gerai, Toni, daryk kaip nori tu. Aš nesikišu. Bet mainais noriu gauti informaciją, kai tik atsitiks kas nors reikšminga.

— Pažadu jums tai, sere.

— Beje, — sako šefas, — kontržvalgyba praneša, kad paskutinis Martino Frėjaus raportas sako, jog Heimdal švari. Taigi tavo įtarimai pasirodė nepagrįsti.

Glitneris neatsako. Bet Martino Frėjaus pranešimai jo neįtikino. Skrisdamas atgal į Fort Loderdeilą, jis mąsto apie nepasitikėjimo trapumą. Svarsto, kaip pats asmeniš-

kai galėtų įrodyti arba paneigti savo įtarimus dėl Evelinos Heimdal lojalumo.

Yra tik vienas būdas. Bet jis abejoja, ar nepritrūks moralinės drąsos jį išmėginti.

Kurį laiką po žmonos mirties Haris Danceris jų bendrą gyvenimą prisimena labai miglotai. Tarsi užstotų kokia stora didelė siena. Už jos paslėpta viskas — maži ir dideli įvykiai, vaizdai, įpročiai ir slaptos šypsenos.

Artimi santykiai su Sele Abadon ir Evelina Heimdal sugriovė tą sieną. Pirmiausiai atsirado mažas skilimas. Vis platėjantis. Paskui didelis plyšys. Jis nesupranta, kaip meilė Selei ir Evai nugriovė tą barjerą. Ar tiesa, kad mylėdamas vieną moterį, myli visas moteris?

Prisiminimai stiprėja. Atgyja smulkmenos. Spalvos. Kvapai. Melodijos ir kalba. Silvija pradeda gyventi vėl. Jis mato ją. Jaučia odos švelnumą. Jis atkartoja jų pokalbius. Beveik žodis į žodį. Tai kaip spalvotas filmas, kurį galima sukti vis iš naujo. Ir niekad nepavargti. Juoktis iš pokštų. Verkti dėl liūdnų dalykų.

Sėdi vienas tamsiuose namuose. Ant stalo šalia neliestas džinas su martiniu. Ledas tirpsta. Suneria ant krūtinės pirštus. Užsimerkia. Įjungia projektorių. Hario Dancerio gamybos...

Karšta rugpjūčio popietė. Skvarbi saulė. Skaistus kaip perlas dangus su keliais padrikais debesėliais, panašiais į brūkštelėjimus kreida. Jūra rami. Į smėlį teškena bangelės.

Jiedu plūduriuoja už šimto jardų nuo kranto pripučiamoje valtyje. Ne tokioje didelėje kaip pripučiamas plaustas, bet vietos dviem pakankamai. Du juokingai trumpi aliuminiai irklai. Kas maudosi, yra arčiau kranto. Tikros valtys toliau. Jūra priklauso jiems vieniems.

Jiedu guli atsisukę vienas į kitą. Kojos susipynusios. Silvija nusiima savo bikinio viršų. Išskečia rankas. Atsilošia ir iš pasitenkinimo sudejuoja.

— Labiausiai nekenčiu besilupančios krūtinės, — sako Haris. — Jei nesisaugosi, taip ir atsitiks.

— Tik truputį, — sako ji. — Penkiolika minučių, ne daugiau. Kad atsirastų bent kiek spalvos. Kam patinka baltos krūtys?

— Man, — sako jis. — Tavo.

Valtelė švelniai sūpuojasi. Atrodo, lyg būtų su inkaru — vienoje vietoje. Jiedu užsimerkia nuo saulės. Jaučia, kaip karštis kepina kaulus.

— Ko dar galima norėti iš gyvenimo? — klausia jis.

— Šalto gėrimo, — atsako ji. — Reikia išsinuomoti plaukiką padavėją. Beje, vakar buvau bibliotekoje, ieškojau teisinio žodyno ir radau vardų reikšmių žodyną. Žinai, ką reiškia „Silvija"?

— Miškų mergelė.

— Seniai žinojai ir man nesakei? Gerai, tebūnie mergelė, o kas yra Haris?

— To nežinau.

— Jis reiškia „niurzglį profesorių".

Ji atsimerkia. Juokiasi. Pakelia kelį, kojos pirštais braukia jam per šonkaulius.

— Nesąmonė. Aš lendu į vandenį.

— Be viršaus?

— O kodėl ne? Juk aplink nieko nėra.

— Aš esu aplink. Ir Dievas.

— Judu abu mylit mane. Aš žinau.

— Tik lipk atsargiai. Kad neapverstum.

Ji išslysta per kraštą. Beveik be purslų. Paplaukia keletą jardų. Kasasi kaip šuniukas, apsigręžia į jį. Jis žiūri į ją. Šypsosi. Mato glotnias baltas krūtis. Judančias rudas kojas. Stiprias rankas.

— Hari, — šaukia ji, — šok ir tu. Panašu į šiltą pieną.

Jis neria į vandenį nuo valties krašto. Pirštų galais paliečia smėlėtą dugną. Stipriai atsispiria. Išnyra.

— Graži, — sako jis. — Labai seksuali.

— Kas?

— Jūra.

Jis priplaukia prie jos.

— Aš skęstu, — sako ji, — ir tu turi mane gelbėti.

— Dar ko!

Ji plūduriuoja ant nugaros. Jis plaukioja šalia. Uždeda ranką ant krūtinės. Suspaudžia vieną krūtį.

— Patogi rankena, — sako jis. — Ką daryti toliau?

— Nepakenktų iš burnos į burną.

Ji tingiai sukasi jūroje. Jis apkabina ją. Šaltas sūrus bučinys. Ji apsidairo. Arti nieko nėra. Ji atsistumia nuo jo. Lėtai plaukia prie valties.

— Kas dabar? — šaukia jis. Stebi ją.

Ji trumpam panyra po vandeniu. Kapstosi. Kai iškyla, rankoje laiko bikinio kelnaites. Pergalingai mosuoja jomis. Tada įmeta į valtį. Moja jam priplaukti.

— Pasiutimas, — šaukia jis. Bet plaukia prie jos. Nusimauna savo glaudes. Įmeta valtin. Ji nuoga įslysta jam tarp kojų.

— Taip geriau, — sako ji. — Juk tikrai geriau, ar ne, Hari?

— Ne tik geriau, — sako jis. — Geriausia.

Jiems smagu trintis šlapia oda. Apsikabinti, stvertis. Kartu paneria. Skaidriame vandenyje jiedu liečia, glosto, spaudžia. Plaukai plaikstosi. Tyrinėja. Išnyra. Traukia orą.

— Gal pamėginam? — klausia ji.

— Galim, — sako jis.

Haris Danceris sėdi vienas tamsiuose namuose ir prisimena tą dieną. Net ir dabar svaigina. Nuo prisiminimų jį apima ilgesys. Nejaugi buvo taip idealu? O gal atmintis krečia savo įprastą pokštą? Išlieka malonūs dalykai, blogi išnyksta.

Jis pasiima savo kokteilį. Ledas ištirpęs, bet gėrimas dar šaltas. Pakelia stiklinę. Staiga pajunta, kad jam erekcija. Viešpatie, nejaugi atmintis tiek sugeba? Na taip. Jūroje jam irgi buvo erekcija.

— Ko dabar tikrai nenoriu, — pasakė jis tada, — tai alkanos barakudos.

O gal, svarsto jis, tai tik fantazija. Ar taip tikrai buvo?

— Žinoma, kad buvo, — sako jis garsiai tuščiam kambariui.

Smulkmenos tokios aiškios. Vandens žaluma. Mėlyna valtis. Karšta saulė. Jūra rami. Aplink ničnieko. Jis tai darė. Ji taip pat. Mėlynas dangus. Viską jis prisimena.

Nebent... nebent jis įsivaizduotų. Sapnuotų idilišką gyvenimą, kurio nebuvo. Iš skausmo kurtų džiaugsmą.

Jis erzina save. Vaidina bedančio senio vaidmenį.

— Na taip, — sako jis. Garsiai. Trūkinėjančiu, virpančiu balsu. — Tai buvo seni geri laikai. Mes dulkinomės jūroje. Taip, tikrai. Nuogais užpakaliais. Be ničnieko. Ir niekas nematė. Tikrai! Tai buvo šaunūs laikai. Galiu papasakoti...

Pasijunta tyliai beverkiąs. Nuo suvokimo, koks galėjo būti jo gyvenimas. Nuo to, kas jau praeityje. Svajonės maišosi su fantazijomis. Seno žmogaus kliedesiai. Ir nieko nėra tarp tikrovės ir chimeros.

Atsistoja. Įjungia stalinę lempą. Skambina Selei Abadon. Neatsako. Skambina Evelinai Heimdal. Neatsako. Gėdisi savo silpnumo. Eina į virtuvę pasidaryti dar vieno kokteilio. Staiga sustoja.

Tai tikrai buvo. Tiksliai kaip jis prisimena. Silvija buvo su siauru rausvu bikiniu. Jis puola laiptais aukštyn. Įjungia šviesas. Karštligiškai rausiasi jos komodoje. Jos rūbai. Daiktai, kurių jis neturėjo drąsos kam nors atiduoti ar išmesti.

Suranda rausvą bikinį. Stovi, laiko jį. Glosto. Pauosto.

Mažas rausvas bikinis... Juk tai įrodymas, ar ne?

Jie susitinka direktoriaus susirinkimų kambaryje. Sėdi didžiulio stalo gale.

— Štai ką mes turime, — sako Tedas Šaronas. Žiūri į pluoštą popierių. — Paaiškėjo, kad...

— Luktelkit, — sako direktorius. Mosteli rausvu delnu. — Ar tam reikalingi drausminiai veiksmai, Tedai?

— Taip, sere, reikalingi.

— Tada aš manau, kad verčiau užfiksuoti šitą susirinkimą. Jeigu vėliau kam nors kiltų klausimų. Ar judu, džentelmenai, neprieštarausit, jei aš pakviesiu Normą Greivsend, kad viską stenografuotų?

Tedas Šaronas su Brisku sako, kad sutinka. Pakviečiama Norma Greivsend ir jai nurodoma užrašyti viską, kas bus sakoma.

— Nereikia visko žodis žodin, mieloji, — geraširdiškai sako direktorius. — Užteks to, jeigu užfiksuosit tik esmę.

— Aš galėjau atsinešti magnetofoną, direktoriau, — pasiūlo ji.

Jis svarsto. Lygina galimybę koreguoti juostą ir nesunkią galimybę cenzūruoti sekretorės stenografuotą ataskaitą.

— Tiek to, manau, tai nebūtina, — sako jis. — Tai parengtinis, neformalus susirinkimas. Prašau pradėti, Tedai.

— Paaiškėjo, — pradeda Šaronas, — kad vadas vykdytojas Šelbis Jama susitiko ir toliau susitikinėja su asmeniu, kuris nustatytas esąs Korporacijos darbuotojas. Kodinis vardas: Viloubis. Jis mūsų kartotekoje įtrauktas kaip ryšininkas, bet tikriausiai tapo agentu Hario Dancerio operacijoje.

— Jis seka Selę Abadon, — sako Briskas. — Aš tai tikrai žinau.

Šaronas pasižiūri į savo užrašus.

— Jama susitinka su Viloubiu kelis kartus per savaitę Dirfildo bažnyčioje, kurią šis lanko. Mano žmogus ne-

sugebėjo prieiti pakankamai arti, kad nugirstų kurį nors jų pokalbį. Bet jis praneša, kad paskutinę savaitę Jama su Viloubiu pastebimai suartėjo. Porą kartų pastebėti kartu valgantys bistro netoli bažnyčios. Pirmiausiai reikia išsiaiškinti štai ką: ar Šelbis Jama yra įgaliotas užmegzti ryšius su Korporacijos agentu?

— Aš neįgaliojau, — tučtuojau atsako direktorius. — Briskai, ar tu tai žinojai?

— Ne, sere. Man kilo įtarimų dėl nepaaiškinamų Jamos dingimų, bet neturėjau supratimo, ką jis veikia. Klausdavau jį, bet jis niekada tiesiai neatsakydavo. Tai man kėlė nerimą. Todėl pranešiau apie tai Šaronui, manydamas, kad tai vidaus saugumo reikalas.

— Padarei visai teisingai, — sako direktorius. — Nuolatinis budrumas. Jis mums reikalingas.

Jis atsisėda kėdėje tiesiau. Nykštys ir smilius brauko per storą pagurklį. Jis kaip visada nepriekaištingai apsirengęs. Aukšta balta apykaklė iškrakmolinta ir be raukšlelės. Jis tyli. Žiūri kažkur prieš save.

— Taigi... — sako jis. — Nemanau, kad tai reikėtų pranešti Klivlendui. Kol kas. Bet manau, kad į tai reikia žiūrėti rimtai, kaip į itin svarbų dalyką. Juk tai galima spraga saugume ir galima išdavystė. Norma, jūs spėjate visa tai užrašyti?

— Taip, direktoriau. Spėju.

— Ačiū, mieloji. Jeigu mes kalbėsim per greitai, būkit gera, pasakykit mums. Man atrodo, džentelmenai, kad kitas mūsų žingsnis turi būti Jamos apklausa ir tikslus pasiaiškinimas, ką jis daro. Tai gali būti koks taktinis žingsnis jo paties iniciatyva. Tokiu atveju vienintelė jo klaida būtų ta, kad prieš imdamasis veikti neinformavo manęs. Bet tai gali būti ir kur kas rimčiau. Šiuo atveju reikės imtis drausminių veiksmų. Jūs tai suprantate, džentelmenai?

— Prieš kviesdamas jį čionai, sere, — klausia Tedas Šaronas, — ar galite duoti man kelias dienas? Daugiau-

siai savaitę? Mat aš norėčiau kurį laiką labai įdėmiai stebėti Jamą. Jei mano žmonės pamatys jį perduodant dokumentus ar ką nors kita tam Viloubiui, tai mūsų pozicija bus daug stipresnė.

— Savaitę? — klausia direktorius. — Skamba protingai. Briskai, kaip tau šitai atrodo?

— Sutinku. Duokim jam progą pačiam įkišti galvą į kilpą.

— Gerai, Tedai, — sako direktorius. — Po savaitės susitiksim ir aptarsim naują žingsnį. Beje, kalbant apie Hario Dancerio akciją, kas girdėti iš Andželos Blis?

— Nieko naujo, sere. Ji sako, kad kol kas Selė Abadon nukrypimų neparodė. Matyt, laikosi instrukcijų.

— Briskai?

— Aš tuo netikiu, — sako tamsusis vyriškis. — Abadon baigia pasiduoti. Jei ne šiandien, tai rytoj.

— O Dieve, — sako direktorius. Purto savo liūtišką galvą. — Tu įtari visus iki vieno.

— Taip ir reikia, — sako Briskas. Žiūrėdamas į jį.

Evelina Heimdal žino klišes, apibūdinančias jos dabartinę nuotaiką. Rizikuoja. Eina pavėjui. Nieko nepaiso. Skubotai. Ji suvokia savo nesvarumą, bet nekreipia į tai dėmesio.

Jos būklė — beprotybė. Sąmoningas pavojaus nepaisymas. Bet Evelina suvokia, kad pastaruoju metu vadovaujasi ne protu. Ją valdo ir jai diktuoja kūnas.

— Mano smegenys tarpukojy, — sako ji Martinui Frėjui. Kai jis ima juoktis, ji pagalvoja, ar galėtų pakartoti tuos žodžius Hariui Danceriui. Nusprendžia to nedaryti.

Tai karštligė. Būti apsėstai kūno. Dabar ji supranta, kodėl Anie tvirtai laikosi taisyklių. Jeigu jai būtų paža-

dėti nesibaigiantys kūniškų džiaugsmų metai, gal ji atsisakytų savo priesaikų ir pakeistų šeimininką šioje nesibaigiančioje dvikovoje?

Viskas kūniškame gyvenime yra naujas džiaugsmas. Ryškesnės spalvos. Šviežesni kvapai. Muzikalesni garsai. Ji jaučiasi tarsi būtų buvusi pasmerkta komai iki gyvos galvos. Ir staiga atsipeikėjo. Apsidairė ir pamatė švytintį gaublį. Ji apdujusi nuo jutimų.

— Dar! — šaukia ji Martinui Frėjui. Tai tampa jos maištinguoju šūksniu: *Dar!*

Ji mėgina paaiškinti Hariui Danceriui, kaip jaučiasi. Jis klausosi. Rimtai žiūri į ją. Linksi.

— Aš mėginau tau paaiškinti, Eva, — sako jis. — Tai dėl saulės, šilumos, šios vietos kūniškumo. Ji veikia mus visus, vienus silpniau, kitus stipriau.

— Florida čia irgi kalta, — sutinka ji. — Tas žydėjimas. Taip ir aš jaučiuosi. Tarsi visa sprogčiau. Bet šitaip yra ir dėl to, kaip aš gyvenau anksčiau. Griežtai ir drausmingai.

— Aš galvojau... — sako jis. — Kur dingo tie dalykai, apie kuriuos tu man kalbėjai? Tikėjimo poreikis. Atsidavimas. Dvasinis pagrindas.

— Aš ir dabar tikiu visu tuo. Nėra prieštaravimo tarp tikėjimo ir to, ką jaučiu dabar. Nejaugi yra?

— Nėra, jeigu taip pati negalvoji.

— Tikrai? Ak, Hari, aš jau daug savaičių negalvojau!

Jis yra, nusprendžia ji, geras, nuoširdus žmogus. Bet jam trūksta audringumo. Jis negali palikti visko savieigai. Ji norėtų, kad jis būtų toks pat laisvas ir aistringai ištroškęs kaip ji. Barbariškas. Bet jis šiek tiek rezervuotas. Kažką slepia ir saugo. Ji prie to neprieina.

Jiedu yra jos bute. Šeštadienio rytas prieš teniso treniruotę.

— Mudu turim laiko, — sako ji. Žiūri į jį. — Aš galėčiau barškintis su tavim, kol tavo dantys pradėtų kalenti.

— Ir aš nugriūčiau teniso korte? — sako jis. Šypsosi. — Pasitaupykim tai iki vakaro.

— Aš nenoriu taupyti, — sako ji. — Tik leisti, leisti, leisti!

— Šįvakar, — pažada jis.

— Puiku, — sako ji.

Bet vakare ne puiku. Gana patenkinamai. Malonu. Bet ji svajoja apie meilę, tokią stiprią ir neregėtą kaip primityvusis menas. Ieško laukinio ir randa civilizaciją. Apsimeta, kad jai smagu. Sako jam, kaip labai myli jį.

— Dar niekada anksčiau taip nesijaučiau, — sako ji.

Kai tik jis išeina, ji skambina Martinui Frėjui. Jis neatsako. Ji skambina vėl. Tas siutinantis dzrrr, dzrrr, dzrrr. Pralaimėjusi ji sėdi ant savo lovos krašto. Per vėlu eiti iš namų? Per vėlu nuvažiuoti į barą, susirasti žiaurų nepažįstamąjį? Žvėrį.

Ją išgelbsti suskambęs telefonas. Ji stveria ragelį.

— Sveika, — sako Martinas Frėjus. — Kaip gyveni?

— Kur tu *buvai?* — dejuoja ji. — Aš tau skambinau skambinau.

— Juk aš žinojau, kad tu šįvakar užsiėmusi. Nuėjau į šunų lenktynes.

— Kodėl mudu šnekam telefonu? — piktai klausia ji. — Kodėl tu ne *čia?*

— Tuoj būsiu, — sako jis. — Už penkių minučių.

Ji į dušą neina. Nekloja lovos. Šįvakar ji nori savyje Dancerio, nori Frėjaus, nori savyje viso pasaulio. Pasiduoti audrai, kurią jaučia. Ji galėtų viską ir visaip.

Staiga nieko nepagalvojusi krinta ant nuogų kelių palei savo lovą. Suneria rankas. Užsimerkia. Meldžia pagalbos ir užmaršties. Bet viduryje maldos suskamba skambutis. Ji puola pasitikti Frėjaus. Nuoga ir šlapiomis akimis. Virpėdama iš kaltės kupino pasigėrėjimo.

Jis tampa toks pat apkvaitęs kaip ir ji. Jų mylėjimasis yra ne tarnavimas vienas kitam, o įnirtinga kova. Jiedu grumiasi ir vadina tai laime. Skausmas yra palaima.

Dantys. Nagai. Pasinerti į džiungles su riksmais, klyksmais, kranksmais. Abu užmiršę viską, kas šventa. Verkia. Seilėjasi. Tikėjimas numalšintas, tikrumas prarastas.

Jiedu guli išsekę ir atbukę. Suzmekę.

— Noriu tau kai ką pasakyti, — sako Frėjus. — Balsas be tembro. Tęsiamas. — Prisipažinti.

— O? — sako ji. — Rimtai?

— Taip. Labai. Aš dirbu Korporacijai. Kontržvalgyboje.

Ji staigiai atsitiesia. Žiūri į jį. Akys išplėstos.

— Ne!

— Taip.

— Vadinasi, jie žino apie mane. Man baigta.

— Jie nieko nežino, — sako jis. — Nei apie tave. Nei apie mane. Nei apie mudu. Aš jiems siunčiau melagingus pranešimus.

Ji griūva aukštielninka. Žiūri į lubas. Graužia krumplį.

— Kodėl tave paskyrė manęs sekti? Kas jiems sukėlė įtarimą?

— Visų smulkmenų nežinau. Bet manau, kad tavo vadas pajuto dėl tavęs kažkokį įtarimą. Kad tu keitiesi.

— Tonis Glitneris, — sako ji. — Akylas žmogus. Turėjau žinoti, kad jo neapmausiu. Vadinasi, tave atsiuntė, kad mane išbandytum?

— Panašiai.

Jai ne skaudu. Ji abejinga.

— Taigi atlikai tai, dėl ko atvažiavai.

— Jau sakiau tau, kad nieko nepranešiau. Vašingtonas mano, kad tu švari. Ir todėl aš tapau nusikaltimo bendrininku, ar ne?

Ji karštai bučiuoja jį.

— Nusikaltimo bendrai, — atsidūsta ji. — Kodėl tu manęs neapskundei?

— Pati žinai, kodėl. Aš tiek pat kaltas, kiek ir tu.

— Ne kaltas, brangusis. Laimingas.

— Taip. Laimingas.

Jiedu ramiai guli. Paskui susikabina pirštais.

— Ką mes darysim? — klausia ji.

— Manau, kad nereikia nieko daryti. Tu toliau dirbk su Hariu Danceriu. Pasakyk savo vadui, kad viskas trunka ilgiau, negu tikėjaisi. O aš toliau pranešinėsiu, kad tu lojali.

Ji susiima galvą.

— Tai neišdegs. Ilgą laiką. Būstinei reikia rezultatų. Ir Glitnerio ilgai nepamaustysi. Jis jau užuodžia, kas darosi.

— Kas blogiausia gali atsitikti? Tu būsi nušalinta nuo Hario Dancerio operacijos ir paskirta kitur.

— O kas bus tau, Martinai?

— Tas pats. Naujas paskyrimas.

— Tada mudu būsim išskirti. Gal atsidursim priešinguose pasaulio pakraščiuose. Ar tu to nori?

— Ne, — sako jis. — O tu ar nori?

— Jokiu būdu! — šaukia ji.

Juos kamuoja išsiskyrimo baimė. Jiedu tvirtai apsikabina. Susiglaudžia.

— Gal mudu galim kartu kur išvažiuoti? — klausia ji. — Tiesiog dingti? Dviese?

— Ar tu turtinga?

— Nekvailiok.

— Aš irgi ne. Gal dviese taip ir ištemptume metus. O kas paskui?

— Susirasim darbus. Abu.

— Ir ką dirbsim? Su savo praktika kam mes daugiau tinkam? Be to, jie suras mus. Tu tą žinai. Tada prasidės spaudimas. Pateksim į reabilitacijos centrus.

— O Viešpatie. Tai ką mums iš tikro daryti?

Jis pasiverčia lovoje. Pradeda laižyti savo judriu liežuviu. Paskui jiedu vėl paskęsta užmarštyje. Baimė dingsta. Ištirpsta nuodėmės pojūtyje. Pasidavimas išdavikiš-

kam blogiui tik sustiprina malonumą. Jiedu visko atsisako ir vėl randa dangų. O gal pašėlusį pragarą.

Kol įskaudę kūnai nebegali daugiau kęsti. Nusitrynę iki skausmo, jiedu atsiskiria vienas nuo kito ir žiūri blizgančiomis akimis. Apkvaitę nuo kulminacijos. Oda subraižyta ir sukandžiota. Kraujo skonis. Pelenų kvapas.

Ji suspaudžia jo veidą. Prikiša nosį prie nosies. Žiūri į išplėstas akis.

— Galim pereiti, — sako ji. Pašnibždom.

— Pas Anuos?

— Taip.

Norma Greivsend perrašinėja stenografuotą tekstą iš pasitarimo apie Šelbio Jamos veiklą ir ateitį. Tekstas įteikiamas direktoriui. Tą vakarą fotokopija perduodama ir Normos ryšininkui Leonardui. Jis užkoduoja pranešimą ir radiju persiunčia į Vašingtoną. Atkoduotas tekstas nunešamas operacijos šefui.

Jam tai sukelia didelį nerimą. Jis tučtuojau praneša vadui vykdytojui Entoniui Glitneriui, kad agentui Viloubiui gali grėsti pavojus. Jis siūlo Glitneriui, ne įsako, bet siūlo, kad Viloubis nutrauktų visus kontaktus su Šelbiu Jama.

Vadas vykdytojas, išanalizavęs šį pranešimą, mano, kad šefas be reikalo jaudinasi. Glitneriui atrodo, kad jeigu Departamentas turi įtarimų dėl Jamos veiklos, nesankcionuotos aukštesnės valdžios, tai yra labai didelė galimybė, jog jis, Glitneris, teisingai spėja, kad Šelbis Jama galvoja apie išdavystę ir stengiasi užmegzti draugiškus ryšius.

— Dirbk su juo, — sako jis Viloubiui. — Jeigu jis užsimins, kad nori pereiti, duok jam suprasti, kad privalės

įrodyti savo nuoširdumą, tik tada gaus mūsų globą. Paprašyk jo pateikti išsamų Hario Dancerio akcijoje dirbančių žmonių sąrašą.

Beveik tuo pačiu metu Šelbis Jama entuziastingai pasakoja Briskui, kad Viloubio verbavimas sekasi neblogai.

— Jis toks fermerio tipo, — sako Jama. — Ne per daug gudrus. Pasakojau jam kelias istorijas apie savo pašėlusį gyvenimą, ir jis viską priėmė už gryną pinigą. Manau, kad jam padarė įspūdį. Visai kaip „Lietuje". Aš jam, Deividsonui, vaidinu Seidį Tompsoną.

Briskas apsimeta, kad įtemptai mąsto.

— Jeigu jis užkibs ant tavo kabliuko, kodėl tau nepakišus jam keletą mūsų verbavimo brošiūrų? Ir gal įsidarbinimo pas mus sutarties?

Jama abejoja.

— Nemanau, kad jis jau prinokęs perbėgimui. Be to, nenoriu jo nubaidyti, eidamas per toli ar per greit.

— Gal ir tavo teisybė, — sako Briskas. — Tu turi daugiau patirties už mane, pasitikiu tavo nuovoka. Sutartį pamiršk. Bet įsidarbinimo bukletas visai nepakenktų. Naujas, keturių spalvų, ant kreidinio popieriaus. Tai atvertų jam akis.

— Ir priverstų susimąstyti, — sako vadas vykdytojas. — Juokiasi. — Taip, ko gero, taip ir padarysiu. Parodysiu jam, kaip gyvena kita pusė.

Po dviejų dienų išeidamas iš Dirfildo bažnyčios, Šelbis Jama paduoda Viloubiui voką. Tai pastebi Tedo Šarono vidaus saugumo agentas.

— Aš turėjau tiek daug vyrų, — sako Selė Abadon. — Visokiausių dydžių, formų, spalvų. Net neprisimenu visų.

— Rekreacinis seksas, — sako Andžela Blis.

— Tikriausiai. Jie man daug nereiškė. Tas pats, kas pasikasyti nieztinčią vietą.

Abi moterys pietauja gatvės kavinėje. Sėdi prie stalo su skėčiu. Knebinėja vaisių mišrainę. Gurkšnoja atšaldytą arbatą. Žiūri, kaip plaukioja besiirstančiųjų valtelės.

Diena apniukusi. Karšta ir tvanki. Silpnas pietų vėjelis vos judina skėčio kutus. Prie gretimo staliuko stora moteriškė mosuoja vėduokle. Bet atrodo tokia raudona, tarsi tuojau apalps.

— Pagaliau sutikau vyriškį, su kuriuo vaikštau dabar, — pasakoja toliau Selė. — Jo vardas Haris. Juk aš tau niekada nepasakojau, ar ne? Pažintis su juo man buvo atradimas. Ką reiškia seksas su meile. Tarsi koks pridėtas prieskonis. Druska sriuboje. Su juo aš supratau, koks antrarūšis iš tikro yra rekreacinis seksas. Kitaip sakant, jis yra ne toks.

— Ar jis myli tave, Sele?

— Ne taip, kaip jį myliu aš. Žinau, kad jis prie manęs prisirišęs, bet tai turbūt ir viskas. Mudu ilgai kalbėjomės apie visas egzistuojančias meilės rūšis. Sutarėme, kad kiekvienas viską darysim savaip. Aš sutikau. Tai šimtą kartų geriau negu tai, ką turėjau iki šiol.

— Bet ne tai, ko tu nori?

— Tu labai nuovoki, Andžela. Taip, tai nėra visiškai tai, ko aš noriu. Bet šiuo tarpu tik tiek iš jo galiu gauti. Ar nori ledų?

— Tikriausiai ne, bet tu valgyk.

— Ne, nereikia ir man. Šiandien jaučiuosi kažkokia nerami. Gal dėl tos drėgmės. Labai slegia.

— Baigiam valgyti ir einam ten, kur oras kondicionuotas.

Važiuojant į motelį Selė sako:

— Šaldytuve aš turiu kelis mažus vyno buteliukus. Labai švelnios sangrijos. Gal nori paragauti?

— Žinoma. Bet ko šalto. Ar tu nori, kad ateičiau pas tave?

— Ne, — sako Selė, — aš atsinešiu pas tave.

Ji atsineša pas Andželą keturis buteliukus. Du atsikemša. Siurbčioja tiesiai iš buteliukų.

— Kaip gera, — sako Andžela. — Nesuprantu, ko važiavom į tą karštį. — Ar jau aprimai?

— Nenoriu krauti tau savo problemų, mieloji, — sako Selė. — Žinau, kad turi ir savų. Bet labai padeda paprasčiausias pokalbis su tavimi.

Andžela palinksta prie jos.

— Net nemanyk, kad vargini mane. Taip nėra. Aš tik norėčiau daugiau tau padėti.

— Labai daug padarysi, jei išklausysi manęs. Aš niekada neturėjau draugės, su kuria galėčiau pasikalbėti. Tik vyrus. Kartais jie visai gerai, bet tai vis tiek ne tas.

Jos nusimeta batus. Išsitiesia. Selė atsisagsto marškinius iki džinsų juosmens.

— Tu niekada nenešioji liemenuko, ar ne? — klausia Andžela.

— Kai nėra būtinybės.

— Aš nešioju. Visą laiką. Ir pati nežinau kodėl. Tai tas pats kas balnas ant pekinų veislės šuniuko.

Abi juokiasi. Patenkintos savo artumu.

— Jei turėčiau tavo kūną, — sako Andžela, — visas pasaulis būtų man po kojom.

— Aš irgi taip manydavau. Bet taip nebūna. Kurį laiką buvo, bet daugiau nebėra. Gražus kūnas tai tik genai ir laimė. Tai ne *mano* nuopelnas. Aš stengiuosi jį palaikyti geros formos, bet ne aš jį sukūriau. Aš jį paveldėjau. Kartais man tai atrodo kaip prakeikimas. Kiekvienas sutiktas vyras tuojau nori lipti ant manęs.

— Ir Haris?

— Ne, jis kitoks. Gal todėl ir myliu jį. Jis niekada nespaudžia. Pastebėjau, kad pirmą žingsnį visada turiu žengti aš. Tada ir jam kyla noras. Bet kartais ir jis nori

praleisti vakarą ramiai, tiesiog pasivaikščioti pakrante, pasikalbėti. Keistas vyriškis. Labai inteligentiškas ir paslaptingas. Dar ir dabar neperpratau jo iki galo.

— Ar jis vedęs, Sele?

— Buvo. Bet žmona prieš kelis mėnesius mirė, ir manau, kad jis kol kas dar neatsipeikėjo nuo to. Kartais man atrodo, kad todėl jis taip ir elgiasi. Labai nepastovių nuotaikų.

— Gal jam atrodo, kad gulėdamas su tavimi jis apgaudinėja savo žmoną? Mirusią žmoną.

Selė žiūri į ją.

— Visai taip ir man atrodo. Sakiau, kad tu labai nuovoki. Taigi man tenka rungtis su prisiminimais tos, kuri guli po žeme. Gal dėl to jis negali mylėti manęs taip, kaip aš norėčiau.

— Kaip manai, ar jis tau pasipirš?

— O ne, — sako Selė. — Negali būti nė kalbos.

— Kodėl?

Selė nusisuka.

— Dėl įvairių priežasčių. Tiesiog tai neįmanoma.

— Tai kodėl nepalieki jo? — klausia Andžela. — Jeigu dėl tokių santykių jautiesi nesmagiai.

— Nesijaučiu. Tiesiog tie santykiai ne visai tokie, kokių norėčiau.

— Gal rastum kitą vyrą, kuris mylėtų tave taip, kaip tu nori.

— Aš nenoriu kito vyro, — sako Selė. — Tai ne išeitis.

Andžela Blis jau neabejoja, kad Selei Abadon niekada nepavyks pagauti Hario Dancerio. Ji pažeidė Departamento agentų pačią svarbiausią taisyklę: niekada neįsijausti. Nėra reikalo įsivelti į asmeninus santykius, kurie neduoda rezultatų.

Jeigu Andžela nori būti ištikima savo priesaikai, ji privalo apie Selės nukrypimą pranešti Tedui Šaronui ir

palikti viską jo nuožiūrai. Gal bausmė Selei bus tik paprasčiausias nušalinimas nuo Hario Dancerio operacijos ir oficialus papeikimas? Gal, bet gali būti ir kitaip. Departamentas turi daugybę atpildo būdų. Daugiausia žiaurių.

Andžela žiūri į rusvą savo draugės kūną. Staiga apsisprendžia. Bet ji turi pakankamai proto ir suvokia, kad jeigu bus atstumta, tai Selė privalės nukentėti. Jai skaudu, kad kelia tokią grėsmę šiai gražiai moteriai. Bet nieko negali sau padaryti.

Ji pritraukia savo kėdę prie pat Selės. Uždeda ranką jai ant pečių.

— Man labai skaudu, kad tu nelaiminga, brangioji, — sako ji. Jos balsas pačiai atrodo kažkoks prislopintas. — Tu esi verta tokios meilės, kokios nori.

Selė mėgina nusišypsoti.

— Kaip nors ištversiu, — sako ji.

Andžela nelabai tuo tikra. Ji nubraukia Selei nuo kaktos plaukus. Prikiša lūpas prie jos ausies.

— Leisk man tave mylėti, — šnibžda ji. — Būk gera, brangioji. Leisk man. Aš žinau, ko tu lauki. Aš tau galiu tai duoti. Tik leisk man.

Selė keistai žiūri į ją.

— Ne vien kūniška meilė, — sako ji. — Tai ne išeitis. Aš noriu...

— Žinau, žinau, — sako Andžela. Žodžiai pilte pilasi. — Atsidavimas. Stiprus ir visiškas. Dviejų asmenų religija. Ar ne tai? Kažkas pastovu ir amžina. Kad tęstųsi, tęstųsi... To ir aš labai noriu. Mudviem tai galėtų pavykti, brangioji.

Įkiša savo ranką po atsegiotais Selės marškiniais. Paliečia šiltą ir sunkią krūtį. Jaučia, kaip ji virpa.

— Ar galėtume? — kvėpuoja Selė. — Kaip manai, ar galėtume?

— Žinoma! Taip! Tokia ir turėtų būti meilė. Dviejų žmonių pasaulis. Atsidavimas. Visiškas priklausymas vienos kitai.

Palinksta į priekį. Bučiuoja draugę į lūpas. Burnos praviros. Liežuvių galiukai susiliečia.

— Gal galim pamėginti? — maldauja Andžela Blis. Beveik verkia nuo įtampos. — Prašau, brangioji, pamėginkim.

Paskui klupdamos, skubėdamos jos jau nuogos atsiduria lovoje. Gundo viena kitą žodžiais. Meilė. Atsidavimas. Priklausymas. Tikėjimas. Visada ir amžinai.

Tuo tarpu jiedvi tyrinėja viena kitos kūnus. Atranda ir mokosi pažinti. Nekantriais pirštais. Lūpos karštos ir slidžios. Aistringi šūksniai. Malonumo riksmai. Viskas nauja ir teikia vilčių ateičiai. Abi svaigsta nuo švelnumo. Sklendena savo atrastoje visatoje. Abi tikros, kad tai yra kūryba.

Andžela atšlyja. Atsisėda parietusi kojas. Akys pilnos ašarų. Plonos rankos kietai prispaustos prie mažų krūtų. Ji verkia.

Selė pasilenkia prie jos.

— Kas yra, brangioji?

Andžela staiga atsisuka į ją. Paliečia Selės lūpas.

— Mudvi negalim pradėti nuo melo. Negalim! Turime būti viena kitai absoliučiai atviros. Absoliučiai garbingos. Argi ne taip? Argi ne?

Selė nesuprasdama žiūri. Veidas pamažu stingsta.

— Kas gi yra, brangioji? — klausia ji.

Andželos išpažintis pasipila kaip srautas. Ji papasakoja viską. Ji dirba Departamente, vidaus saugume. Atsiųsta iš Čikagos patikrinti Selės lojalumo.

— Briskas manė, kad tu parsidavei, — sako ji.

Istorija apie sergantį vyrą yra melas. Ji netekėjusi. Motelyje apsigyveno, kad galėtų užmegzti ryšius. Susidraugautų. Pelnytų Selės pasitikėjimą.

— Aš pavaldi Tedui Šaronui, — sako ji.

— Man galas, — sako Selė. Balsas niūrus.

— Ne, ne! Prisiekiu, brangioji, aš jiems nepasakiau nė menkiausio dalykėlio. Nei ką tu jauti, nei nieko. Jų turimomis žiniomis, tu švari. Nuo pat pirmos dienos aš užstojau tave.

— Kodėl tu tai darei?

— Nejaugi nesupranti, brangioji? Todėl, kad nuo pat pirmos dienos myliu tave.

Selė atsisėda lovoje. Nugara atsiremia į lovos galą. Susimąsto. Andžela išeina. Atneša dar du buteliukus atšaldyto vyno. Selė negalvodama paima vieną. Gurkšnoja.

— Andžela, — sako ji, — kodėl tu man viso to nesakei iki šiol?

— Bijojau, kad tada tu pasakysi, jog myli mane, vien norėdama apsiginti. Tu būtum galėjusi pagalvoti, kad tai panašu į šantažą. Ar ne taip?

— Tikriausiai. O kas būtų buvę, jei aš prieš valandą būčiau tave atstūmusi? Tu būtum mane išdavusi?

— Nežinau, — sako Andžela. Tikina pati save, kad nemeluoja. — Tikrai nežinau, ką būčiau dariusi. Bet aš taip tave myliu, kad privalėjau pamėginti. Ar tu tiki manim?

Selė atsisuka ir žiūri į draugę. Staiga ji nusišypso. Visa nušvinta.

— Taip, brangioji, aš tikiu tavimi. *Privalau* tikėti. Tu esi mano vienintelis šansas.

— Vienintelis *mūsų* šansas, — sako Andžela. — Aš tau viską pasakiau, kaip yra. Nuoširdžiai. Šiandien man atsivėrė visiškai naujas gyvenimas. Mums atsivėrė. Aš esu labai kieta, brangioji. Gal aš taip neatrodau arba nesielgiu, bet esu plieninė. Tikrai. Ir aš niekam tavęs neatiduosiu be kovos. Aš myliu tave, Sele, ir noriu tave turėti. Ar tu nori manęs?

Tylus balsas:

— Man reikia tavęs.

— Mums reikia vienai kitos. Po vieną mudvi esam tik dvi moters pusės. Ar tu tai supranti?

— Taip.

— Tada mudviem reikia kartu pasukti galvas, kaip gauti tai, ko abi norime. Klausyk, aš Departamentui dirbu jau labai seniai... žinau, kad ir tu seniai... ir kai gerai pagalvoji, tai tas Departamentas nėra kokia didžiulė, paslaptinga ir supergalinga organizacija. Ten juk *žmonės.* Ar ne taip? Ir taisykles sukuria žmonės. Ir valdo jį žmonės. Ir dauguma jų ne šaunesni už mus. Patikėk manimi, brangioji, aš *žinau.* Todėl nemanyk, kad mudvi neturim šansų. Turime!

— Tu tikra? — klausia Selė. — Manai, kad galim išsikapstyti?

— Žinoma, galim. Tiktai negalim paprasčiausiai pabėgti, tu pati tai žinai. Anksčiau ar vėliau jie mus pagautų.

— Tai kokia mūsų išeitis?

— Pagalvokim, — sako Andžela. Paima iš Selės rankų vyną. Pastato ant grindų. — Pakalbėkim apie tai. Bet vėliau. O dabar leisk man parodyti tau, kiek daug tu man reiški.

— Gerai, — sako Selė. — Man tai patinka, brangioji.

Departamento pirmininkas, padedamas aukšto viršininko, lėtai pakyla iš savo sustiprinto Karo kambario sosto. Remdamasis stora slyvine lazda, jis atsargiai eina į kabinetą. Nešasi su savimi paskutinę informaciją apie Hario Dancerio operaciją.

Likęs vienas jis sėdasi į kėdę, aptrauktą kraujo raudonumo oda. Peržiūri paskutinius pranešimus ir kompiuterio lakštus. Irzliai tampo savo storą apatinę lūpą.

Dancerio operacija prasidėjo taip paprastai. Dabar tai tikra velniava. Pirmininkas šlykštisi žmonių aistromis. Geriausiai jam sekasi su juodomis nuodėmėmis ir baltomis dorybėmis. Bet šita pilka garuojančių emocijų pelkė jį varo iš proto. Jis gali įveikti gėrį arba blogį. Užgaidos trikdo. Ir kartais sugriauna pačius nuodugniausius jo planus.

Kad ir tas atvejis su vadu vykdytoju Šelbiu Jama, kuriam pavaldus aktyvusis agentas Dancerio operacijoje. Anot vidaus saugumo, Jama keletą kartų turėjo nesankcionuotų ryšių su individu, kuris identifikuotas kaip Korporacijos agentas. Be to, pastebėta, kaip jis šiam agentui perduoda medžiagą. Užklausimas iš Pietryčių regiono: ar pritariate Šelbio Jamos sunaikinimui?

Pirmininkas svarsto. Jamos geras dosjė. Ne puikus, bet geras. Tačiau esama ir netikrumo įrodymų. Gal dėl jo teatrinės praeities? O gal dėl itin judrios prigimties? Jis atrodo kažkoks dramatiškas. Ne iš stipriausių Departamento darbuotojų, kuriais visada galima ramiai pasikliauti.

Pirmininkas vieną po kitos svarsto visas jam prieinamas galimybes. Pirma: nušalinti Šelbį Jamą nuo Dancerio operacijos. Pakeisti jį kitu vadu vykdytoju. Tam reikėtų šiek tiek laiko persiorientuoti. Rezultatas — būtų atsilikta nuo grafiko ir atsirastų papildomų biudžeto išlaidų.

Antra: pasikviesti Jamą ir griežtai apklausti. Panaudojant geriausius tiesos sakymo narkotikus. Bet kaip jis gali pateisinti savo *vis–à–vis* santykius su Korporacijos agentu? Šitokia apklausa, nesvarbu kokios bus išvados, pakirstų jo pasitikėjimą ir pakenktų viso personalo moralei.

Trečia: sunaikinti Jamą. Nedelsiant.

Pirmininkas sunkiai atsidūsta. Išsikviečia pašto sekretorę. Padiktuoja pranešimą Pietryčių regiono direktoriui. Paveda tučtuojau eliminuoti vadą vykdytoją Šelbį Jamą. Būdą pasirinkti palieka direktoriui.

Tada pirmininkas ima svarstyti, kuo jį pakeisti. Apsistoja prie Brisko.

— Tinkamas žmogus tinkamoje vietoje tinkamu laiku, — sako jis savo sekretorei.

Haris Danceris sutrikęs. Ir pats tai suvokia.

Jis sutrikęs dėl nežaboto Evelinos Heimdal palaidumo. Per kelias savaites dingo jos įvaizdis kaip šaltos, pastovios, disciplinuotos moters. Ji tapo tiesiog ištvirkusi. Dėl to negali būti kaltas tropikų klimatas ir Floridos kūniškumas. Ji tapo kitokia. Nauja jam ir, jis įtaria, pati sau.

— O kodėl ne? — nuolatinė jos frazė. Kai jis atmeta kokį nežmonišką pasiūlymą. Ji nori visko kuo daugiau. Nekantriai ir reikliai. Jis nespėja su ja. Pripažįsta sau, kad su baime galvoja apie išsiskyrimą.

— Nurimk, — sako jis jai. Mėgina šypsotis. — Rytoj bus kita diena.

— Iš kur tu žinai? — klausia ji. — Rytojus gali niekada neateiti.

Į tai jis neturi atsakymo.

Jį trikdo ir Selės Abadon metamorfozė. Atrodo, kad šitas drugelis glaudžia sparnus. Traukiasi savo vidun. Vėl grįžta į kokoną.

— Kas nors negerai? — klausia jis ją. — Kas tave graužia?

— Niekas, — atsako ji. — Viskas puiku. Ką tu norėtum veikti šįvakar? Aš sutiksiu su viskuo, ką tu pasakysi.

Bet jis jaučia nebūdingą šaltumą. Prisimena seną liaudies pasakymą: „Gerai pažinsi žmogų tik pagulėjęs su juo lovoje“. Lovoje Selė stengiasi, paslaugi. Bet vitališkoji jos pusė sumenkusi ir veik išnykusi. Jis liko su profesionalia aktore, vaidinančia vaidmenį. Per ilgai, per dažnai.

Bet labiausiai Harį Dancerį trikdo jis pats. Prisiminimai apie Silviją... Jis labai stengiasi atskirti realybę nuo vaizduotės. Bet ribos susilieja. Jam be galo sunku susigaudyti, kur tikrovė ir kur sapnai.

Jis įnirtingai ieško senų atvirukų, laiškų, meniu, programėlių, nuotraukų, gimimo dienų kortelių — visų tų smulkmenų, primenančių jų gyvenimą kartu. Ieško to, kas primintų, ką veikė. Kada. Kur. Jam reikia įrodymų, kad būtų tikras. Nuleistų inkarą į realybę.

Jis sėdi miegamajame ant grindų. Apsivertęs bendro gyvenimo liekanomis. Mėgina atkurti praėjusį laiką. Mintys sukasi...

Vienas turtingesnių Hario klientų atsiunčia kvietimą į prašmatnią vakarienę. Tai beveik įsakymas. Už tūkstantį dolerių porai. Skirta dorai labdarai.

— Ar esi kada girdėjusi apie *nedorą* labdarą? — murma jis Silvijai.

Apranga oficiali. Viskas vyksta didžiulėje palapinėje, pastatytoje prie vienos vilos Palm Byče. Haris išsitraukia savo senovišką smokingą. Baltus marškinius. Juodą kaklaraištį ir juostą ant liemens.

— Atrodai kaip tėtis pingvinas, — sako Silvija. — *Dailus* tėtė pingvinas.

Ji vilki aptemptą, blizgančiais žvynais nusagstytą suknelę. Visa žiba auksu ir žaliai. Į plaukus prismaigstyta deimantinių žvaigždžių. Rankos ir pečiai nuogi, įdegę. Veide švyti nekantrus laukimas.

— Atrodai tokia skani, kad beveik valgoma, — sako jis.

— Gerai? — klausia ji.

Namai nepaprastai turtingi. Micnerio projektas. Griežti sodai. Du baseinai. Arklidės ir šeši garažai. Kiemas išgrįstas itališkomis plytelėmis. Pokylių salė pagrindiniame name. Keturiolika miegamųjų.

— Nusipirkim jį, — siūlo Silvija.

— Ką mes, po perkūnais, darytume su keturiolika miegamųjų?

— Pats žinai.

— Sekso apsėstoji, — sako jis.

— Atsiprašau, jūsų didenybe.

Šokiams groja du orkestrai. Didžiulis stalas su valgiais, kuris beveik pateisina tūkstančio dolerių „kontribuciją". Prie trijų barų ankšta. Samdyti padavėjai zuja su šampano padėklais. Damoms paruoštos auksinės pudrinės, vyrams žiebtuvėliai.

Silvija su Hariu vaikštinėja. Rankose laiko šampano taures. Retsykiais sustoja šnektelėti su vienu kitu pažįstamu. Šokių salėje pašoka kelis senoviškus Irvino Berlino šokius. Ateina prie stalo įsidėti į lėkštes maisto. Nusineša jas į terasą, kur pristatyta Viktorijos laikų metalinių stalų ir kėdžių.

Nuostabus vakaras. Vėsus ir švelnus. Kuklus jaunas mėnulis ir kvapnus vėjelis. Klausosi negarsių „Sako, kad tai nuostabu" tonų iš šokių salės.

— Patenkinta? — klausia Danceris žmoną.

— Dar ne, — atsako ji. — Kai baigsiu šitą filė, tada jau būsiu. Kas čia per daiktas?

— Japoniški grybai. Puikūs.

— O čia?

Jis paragauja.

— Juodųjų triufelių griežinėliai.

— Tikras profesorius. Tu viską žinai.

— Žinau ir tai, kad šįvakar tu čia pati gražiausia moteris.

— O tu gražiausias vyras. Tiktai niekam nesakykim, tegu tai būna mūsų paslaptis.

Jiedu pavalgo labai greitai.

— Puiku, — sako Silvija. Atsilošia. — Prisidėjo penki svarai, bet man nusispjaut. Ar indų nereikia suplauti?

— Abejoju. Ar nori deserto? Kavos?

— Dar ne.

— Prie baro mačiau puikaus konjako. Gal paimam po stiklą?

Jis atneša taures.

— Pavaikščiokim, pasižvalgykim, — siūlo jis. — Norėčiau apžiūrėti sodus. Jie apšviesti.

Nešini neįprasto dydžio taurėmis, jiedu nulipa laipteliais ir apžiūrinėja preciziškas gėlių lysves. Plunksnuotų palmių giraites. Medžiai apkarpyti įvairiausių gyvūnų pavidalais. Jiedu prieina mažiausiai septynių pėdų aukščio gyvatvorės sieną su siaura anga. Prikabintas užrašas: VELNIO LABIRINTAS. ĮEIDAMI RIZIKUOJATE PATYS.

— Pamėginkim, — sako Silvija. — Gal pasiklysim ir turėsim išbūti čia visą naktį.

Haris lyg abejoja.

— Tu tikrai nori, Silva? Jau vėlu.

— Einam, Niurzguti, — sako ji. — Rizikuokim. Pagyvenkim bent truputį.

Jiedu įeina į labirintą. Stengiasi įsiminti posūkius, klaidžius takus, aklas sienas iš krūmų. Sutinka keletą kitų klaidžiojančių porų. Kikena. Šūkčioja vieni kitiems.

— Čionai, — sako Silvija. Paima jo ranką. — Mudu artėjame prie centro. Pasikliauk manimi.

— Argi aš visada to nedarau?

Jiedu randa labirinto vidurį. Maža pavėsinė su akmeniniu suolu. Patenkinti ilsisi. Gurkšnoja konjaką. Klausosi, kaip šūkauja kiti dar tebeklaidžiojantys nuotykių ieškotojai.

— Manau, kad jie negreit išsikapstys, — sako Silvija. — Galim būti čia ramūs. — Pasilenkia ir bučiuoja vyrą. — Pasimylėkim. Tiesiog čia.

— Ant akmeninio suolo? Ačiū, geriau nereikia.

— Kaip tik reikia, aš tau sakau. — Žiūri į mažą konjako balutę savo taurėje.

Jam kyla kažkoks negeras jausmas.

— Silva, ar kas nors ne taip?

Ji atsuka šviesų, besišypsantį veidą.

— O kas galėtų būti ne taip? Juk vakaras dieviškas. Aš patenkinta, kad atvažiavom, ar tu ne?

— Labai.

— Aš tai prisiminsiu, — sako ji. — Visada.

Jį apima melancholija. Kuri jai tokia svetima.

— Grįžkim, — sako jis. — Noriu dar pašokti, kol jie nepradėjo groti „Senų gerų laikų".

Ji staiga pasidaro apatiška. Šįkart jis paima jos ranką, veda. Jiedu beviltiškai klaidžioja. Paklysta. Vis atsiduria į aklinas krūmų sienas. Juokinga. Iš pradžių. Bet nerimas auga. Net baimė. Jiedu girdi kitų balsus. Sutinka kitus paklydėlius. Jie įkliuvę. Pasmerkti amžinai klaidžioti.

Juokauti nebesinori. Neviltis. Įkalinti ir klaidžiojantys. Tik po dvidešimties minučių jie netyčia randa išėjimą. Konjakas jau seniai pabaigtas. Abu dreba. Silvija kietai suspaudžia jo ranką.

— Važiuokim namo, — sako ji.

— Gerai, — sako jis, — ir aš taip noriu.

Važiuoja tylėdami. Pagaliau...

— Kai tik grįšim, — sako jis, — aš padarysiu po didžiulę taurę plazmos. Mes jos nusipelnėm.

— O paskui eisim į lovą, — sako Silvija, — mylėsimės ir tu laikysi mane apkabinęs.

— Gali neabejoti.

Namie nuogi lovoje su gėrimais jiedu laukia, kol praeis baimė. Bet ji nepraeina. Jiedu niekaip negali nuvyti to išgąsčio, apėmusio labirinte. Bejėgiškumas.

Vėliau, kai jis snūduriuoja, beveik miega, ji tyliai pasako jam apie savo ligą. Jis puola į vonią ir vemia. Šampanas, ikrai, riešutai, konjakas. Viskas. Ateitis. Gyvenimas.

Jisai klūpo priešais tualeto unitazą. Galva nulenkta. Ateina Silvija ir šlapia servetėle šluosto jam veidą. Glosto plaukus.

— Nėra taip blogai, — guodžia ji. — Tikrai nėra, brangusis.

Ar taip viskas atsitiko? Tikrai? Taip jis prisimena. Palaima, virtusi skausmu. Per kelias trumpas valandas triumfas virto pralaimėjimu. Pradėjo nuo džiazo. Baigė laidotuvių giesme.

Jis sėdi ant prišnerkštų miegamojo grindų. Žiūri į ornamentuotą kvietimą labdaros pobūvin. Desperatiškai mėgina prisiminti smulkmenas. Nejaugi tiek daug atsitiko per vieną vakarą? Ar jo sujauktos smegenys suplakė krūvon kelių vakarų įvykius? Padarė istorijos kratinį? Prifantazavo?

— Silvija, — sako jis garsiai. — Padėk man dabar, brangioji.

Atsakymo nėra.

Trys vyrai susitinka direktoriaus kabinete. Durys uždarytos ir užrakintos. Norma Greivsend nepakviesta užrašinėti. Direktorius mosteli telegramos popierėliu.

— Pirmininko leidimas sunaikinti Šelbį Jamą. Kuo greičiau. Pačių pasirinktu būdu.

— Gerai, sere, — sako Tedas Šaronas. — Aš tuo pasirūpinsiu.

Briskas to negali leisti. Šelbis Jama prieš sunaikinamas gali prakalbėti. Atskleisti, kad Briskas žino jo ryšių

su Viloubiu priežastį. Kad jo Korporacijos agentui perduota medžiaga buvo paprasčiausia Departamento priėmimo į darbą brošiūra.

— Direktoriau, — sako Briskas, — aš jaučiu asmeninę atsakomybę dėl to, kas atsitiko. Jama buvo vadas vykdytojas, tai tiesa, bet jūs pavedėt man jį kontroliuoti. Aš nesugebėjau apsaugoti jo nuo išdavystės.

— Tu nekaltas, — sako direktorius. — Tas žmogus, be abejo, buvo nepatikimas.

— Aš žinau, sere, bet jeigu būčiau buvęs budresnis, tai būčiau galėjęs užkirsti tam kelią. Norėčiau, kad jį sunaikinti būtų paskirta man. Jaučiu, kad tai padaryti mano pareiga.

Direktorius žiūri į Šaroną.

— Tedai, ar turi kokių prieštaravimų?

— Jokių, sere. Aš suprantu Brisko savijautą.

— Tada gerai, — sako direktorius, — taip ir padarysim. Briskai, kai Šelbis Jama bus... hm... taip sakant, išeliminuotas, pirmininkas siūlo, kad perimtum vado vykdytojo pareigas Hario Dancerio operacijoje. Aš tam pritariu.

— Dėkoju jums, sere.

— Ir norėčiau, kad šitą Dancerio kampaniją kuo greičiau sėkmingai užbaigtum.

— Pažadu jums tai, direktoriau.

— Gerai. Viena paskutinė smulkmena... Tas Korporacijos agentas, kuris mėgino užverbuoti Jamą... Kaip jo pavardė? Viloubis?

— Taip, sere, — sako Šaronas. — Viloubis.

— Gal ir jį reikėtų nubausti, — sako direktorius. — Man nepatinka, kad Korporacija mėgina perimti mūsų personalą.

— Aš tuo pasirūpinsiu, — sako Briskas.

Evelina Heimdal nusprendžia, kad jos gyvenimas darosi sujauktas. Griūva visa įprastinė tvarka. Ji pirmą kartą pažino užgaidų malonumą. Ji tyrinėja pasaulį be taisyklių. Stebisi, kad tiek brangaus laiko atidavė drausmei ir tikslui.

Ji supranta, kad žlunga daugeliu požiūrių. Atsisako priesaikų. Ignoruoja ritualus. Šaiposi iš šventų tiesų. Visos šitos nuodėmės nublanksta, kai ji liečia aksominį Martino Frėjaus kūną. Kai prie jo prisispaudžia.

Ji atversta su nepaprasta naujo tikinčiojo aistra. Ir pati savo ruožtu mėgina atversti visą pasaulį. Kad visi galėtų pasidalinti jos džiaugsmais. Martinas Frėjus yra jos pirmas atverstasis. Jis išdavė Korporaciją taip pat galutinai kaip ir ji.

Bendra jųdviejų išdavystė yra kaip koks prieskonis. Kaltė skatina juos dar įnirtingesniam nekantrumui. Suvokimas, ką jiedu išduoda, padaro bučinius dar saldesnius. Jiedu santykiauja su pasmerktųjų įniršiu.

Gulėdami nuogi, vėsinasi ant plytelių Evelinos Heimdal balkone. Apsiblausę spokso į žvaigždėmis nusėtą dangų. Jų pasaulis pakrypęs. Jiedu jaučia, kaip slysta iš jo.

— Gal tu gali sustabdyti laiką? — klausia ji.

— Ne, — sako Frėjus. — Niekaip.

— Galim, — spiriasi ji. — Ne taip seniai galėjom. *Dabar* tęsėsi ir tęsėsi. Tęsėsi amžinai. Ar tu to nejautei?

— Aš nesuvokiau laiko.

— Čia ir yra esmė. Jis buvo tarsi išnykęs.

Jis pasisuka. Žiūri į prinokusias krūtis. Paliečia ją liežuviu. Juokiasi iš to, kaip jautriai ji reaguoja.

— Tu visada pasiruošusi, — sako jis.

— O taip, — sutinka ji. — Visada ir visaip.

Ji atsisuka veidu į jį. Bet neprisiglaudžia. Jiedu išmoko, kaip saldu gundyti. Siūlyti, žadėti, trauktis. Meilės žaidimas, kuriuo niekada nepersisotini. Jis paliečia ją. Ji paliečia jį. Geismas bunda.

— Vakar buvau susitikusi su Hariu Danceriu, — sako ji.

— Žinau, — sako jis. — Visą naktį. Aš visą laiką skambinau.

— Nieko gero. Nei man, nei jam. Man visai neberūpi užverbuoti jį Korporacijai. Mudu niekada apie tai nesikalbam. Ir manau, kad ir aš jam neberūpiu. Bet jis vis tiek puikus vyras. Tiktai kažkur pasitraukęs. Nutolęs. Net ir norėdama nesugebėčiau prie jo prisiartinti.

— Tu manai, kad jį paims Departamentas?

— Ne, taip nemanau. Jis toks užsisklendęs savyje. Niekas prie jo neprieis.

Čiuopia vienas kito kūną. Žnaibo. Tapšnoja. Nestiprus skausmas ir pojūčiai.

— Čia? — klausia jis. — Šitaip?

— Taip, — atsako ji. — Kaip tik šitaip.

— Gal tu sugalvojai, ką mudu dar galim padaryti? — klausia jis.

— Mėginau, brangusis, bet negaliu susikaupti. Man svarbus tik tu. Mudu. Kai būnu ne su tavim, galvoju tik apie tai, ką mudu darėm ir ką darysim. Beveik alpstu iš ilgesio. Sudrėkstu.

— Žinau. Man irgi tas pats. Net pilvą sutraukia. Tiesiogine prasme. Taip tavęs noriu. Svajoju apie naujus mūsų dar neišmėgintus dalykus.

— Bet išmėginsim. Tu tą žinai.

— Žinoma. Viską.

Dabar jiedu suartėję. Jų glamonių ritmas darosi vis greitesnis. Slopintos liepsnos ima plaikstytis. Kūnai kietėja nuo geismo. Viršuje žvaigždės sukasi ir kyla.

— Gal paprašyti Glitnerį, kad mane pakeistų? — klausia ji. — Pasakysiu jam, kad su Danceriu aš nieko nepasieksiu. Tonis ir taip tą žino. Jis paskirs kitą žmogų.

— O kas iš to gero? — klausia Frėjus. — Tave nušalins. Mane taip pat. Mudu būsim išskirti. Ar tu to nori?

— Jokiu būdu!

— Tada nieko nedarom. Eva, mudu apie tai kalbėjom daugybę kartų.

— Negalvokim dabar apie tai. Papasakok apie tuos naujus dalykus, kuriuos svajojai kad mudu darom.

Jis papasakoja.

— Ak taip, — sako ji. Akys išsiplečia. — Aš noriu šitaip. Leisk man pačiai.

Nėra jokių kalbų kaip: „Ar tu myli mane? Taip, myliu, o tu ar myli mane? Taip, myliu". Jų meilė yra darbas. Tokia galinga ir visa užgožianti, kad emocija tampa tik kažkuo paviršiniu. Pro jų riksmus šnibždesių neišgirstum.

Jiedu ieško ribos. Bet šiapus mirties ribų nėra. Jiedu balansuoja prie ribos. Kūniškas geismas pakeičia alkį ir troškulį. Jiedu mano, kad prieš juos tokių dalykų niekas nėra daręs. Per visą istoriją. Jiedu kaip jauni mano, kad yra vieninteliai ir pirmi.

Jų aistra turi kartų desperacijos prieskonį. Šauksmai darosi garsesni. Įkandimai skaudesni. Užvaldo įniršis. Kol pasidaro nebejautrūs. Gyvuliškas tarnavimas vienas kitam. Protas pasitraukia, lieka tik spengimas. Sugrįžimas į pradžių pradžią.

Pasaulis pamirštas. Tikėjimo nebėra. Dievas atstumtas.

Pirmininkas kankinasi savo kabinete Klivlende. Departamento gydytojas rezidentas jo nusiskundimą diagnozavo kaip „pavojingą slogą su viršutinių kvėpavimo takų uždegimu". Tai, turint galvoje, kad Specialiosios Pajėgos priklauso Departamento viršūnėms, yra juokinga ir žemina.

Ant pirmininko stalo guli dėžutė popierinių nosinių. Šlapių nosinių pilna šiukšlių dėžė, primėtyta aplink ant kilimo. Jis peržiūrinėja ataskaitas apie paskutinius veiksmus. Retsykiais stabteli, prispaudžia prie paburkusios nosies nosinę ir garsiai blerbia. Jis šlykštisi viršutinių kvėpavimo takų uždegimais. Savimi. Gyvenimu apskritai.

Jis pakankamai protingas ir suvokia, kaip net menkiausia kūno negalia veikia žmogaus dvasią ir psichiką. Bet jis įsitikinęs, kad jo depresijos priežastis — ne vien varvanti nosis. Net būdamas įprastinės puikios sveikatos, jis pripažintų, kad reikalai klostosi toli gražu ne puikiai.

Kad ir toji Hario Dancerio operacija. Duotas leidimas sunaikinti Šelbį Jamą, įtarus išdavyste. Jį pakeis Briskas. Kol kas viskas gerai. Bet kaip tik Brisko įtarimai dėl aktyviosios agentės Selės Abadon lojalumo paskatino siųsti vidaus saugumo agentę Andželą Blis. Šis tyrimas nedavė rezultatų. Ir Danceris kol kas nelaimėtas.

Pirmininkas sėdi ir svarsto. Švelniai glostinėja savo vyšninę nosį. Ji ištinusi ir jautri. Ne pirmą kartą jis mąsto apie Departamento sunkumus atverčiant žmones. Logiškai galvojant, pirmininko nuomone, sunkumų čia apskritai neturėtų būti.

Departamentas žada turtus. Galią. Kūno malonumus. Arba visų trijų dalykų kombinaciją. Kai kuriais atvejais jis net žada kerštą. Saldžiausią dovaną iš visų. Argi protingas vyras ar moteris neturėtų nuoširdžiai siekti tokio atlygio?

Bet, svarsto pirmininkas, žmonių prigimtis yra tokia keista ir nepaaiškinama, kad stebėtinai didelis skaičius to nenori.

Ir priešingai — Korporacija siūlo tokį atlygį kaip kančia, aukojimasis ir pareiga. Pareiga! Ne laimė, bet *pa-*

reiga! Pirmininkas niekaip nesupranta, kaip Korporacija gali egzistuoti su tokia programa. Ir ne tik egzistuoja, bet kartais net klesti. Tai nesuvokiama protu.

Ir, tarsi vien to nepakaktų apversti aukštyn kojom sveiko proto pamatams, Korporacija žada amžiną, laimingą gyvenimą anapus. Departamentas siūlo tai šiandien. Korporacija siūlo rytoj. Juokinga! Ir vis dėlto kai kurie minkštagalviai renkasi nežinomą, neįrodytą ateitį.

Pirmininkas neabejoja, kad Haris Danceris buvo liūliuojamas tais pačiais miglotais pažadais. Liūliuojamas ir apgautas. Jis, matyt, yra išsilavinęs ir protingas žmogus. Nejaugi jis nėra girdėjęs, kad geriau žvirblis saujoje negu briedis girioje? Arba jo verslo terminais: imk grynus ir nežiūrėk procentų?

Kodėl, galvoja pirmininkas, kai kurie žmonės sąmoningai renkasi pareigos skausmą vietoje neribotų malonumų? Jie turėtų suvokti gyvenimo netvarumą. Aha! Gal čia ir glūdi Korporacijos sėkmės laidas?

Gal siūlydami amžinąjį gyvenimą jie žaidžia verbuojamųjų mirties baime? Pažadėk mirštančiam žmogui netgi vieną papildomą gyvenimo dieną — argi jis neužmokės bet kokios kainos, kad tik ją gautų? Kuo labiau pirmininkas nagrinėja šią mintį, tuo labiau įsitikina, kad Korporacijos vilionės daugiausia remiasi mirties baime.

Jeigu tai tiesa, tai Departamento verbavimo programą vertėtų pertvarkyti. Dabar joje nekalbama apie kainą, kurią galų gale tenka mokėti už gaunamas malones. Bet tada tikriausiai reikėtų į apibrėžimą įvesti ne tik žemiškus malonumus, bet ir nerealų amžinąjį rojų.

Pirmininkas žino, kad daugeliui žmonių būdingas jaudinantis polinkis atsisakyti dabarties džiaugsmų vardan ateities malonumų. Pasiūlęs ir viena, ir kita, Departamentas pranoktų Korporaciją, patraukdamas savo pusėn vyrus ir moteris, kurie suvokia, jog išmintingiausia vaišintis pyragu ir sykiu jį pataupyti.

Pirmininkas nusprendžia, kad tai bus puikios gairės, ilgalaikės gairės, jo viršininkams. Siūlomi pakeitimai Departamentui patraukti savo pusėn galimus atsivertėlius.

Jis pergalingai pučia savo nosį.

— Ar tu manai, kad Briskas ten? — klausia Andžela Blis. Rodo į mašinų aikštelę. — Stebi mus?

— Tikriausiai ,— sako Selė Abadon. — Jis arba Šelbis Jama. O gal vienas iš Tedo Šarono vyrukų. Ar tai tau kelia nerimą?

— Man kelia nerimą tavo saugumas. Dėl savęs nesijaudinu.

— O aš dėl tavęs jaudinuosi, — sako Selė. — Aš jaudinuosi dėl *mudviejų.*

Diena karšta. Ūkanota. Dangaus nematyti pro karščio šydą. Išskydusi saulė. Vakarų vėjas nuo Evergleidso neša pulkus didžiulių laumžirgių. Jie suka ratus ir sklando. Sparnai žvilga. Vienas atsitupia ant Andželos stiklinės su atšaldyta arbata krašto. Ji ranka nubaido jį.

— Visi tie vyrai, — sako ji. — Briskas, Jama, Šaronas. Departamentas. Tiesiog keista, kaip aš dabar mažai apie juos galvoju. Tai mano gyvenimo dalis, kuri visai pasitraukė į šalį. Net netikiu, kad kadaise ir pati tarp jų buvau.

— Žinau, — sako Selė. — Kartais man tai atrodo kaip koks sapnas. O dabar aš atsibudau.

— Viskas baigėsi, brangioji. Baigta ir pamiršta.

Abi suglebusios. Abi paveiktos tvankios dienos apatijos. Sėdi po skėčiu prie stalo palei baseiną. Stengiasi nejudėti. Aplink zuja muselės, vabalai. Įdegęs iki juosmens nuogas berniukas kitame baseino gale važinėja

galinga vejapjove. Ore plauko sukapotos žolės kvapas. Malonus.

Tingiai kalbasi apie savo vaikystę. Tėvus. Miestus, kur gyveno. Žmones, kuriuos pažinojo. Kaip pateko į Departamentą. Ką dirbo. Galvojo. Jautė.

Nėra jokios skubos pažinti vienai kitą. Joms atrodo, kad abi pažįstamos jau labai seniai. Malonu viską išvynioti pamažu. Suartėti lėtai. Klausinėti. Apie kiekvieną smulkmeną. Atsiverti iki galo. Abiem tai nauja. Laisvė! Štai tokia aš esu. Su visom ydom. Išpažinties ekstazė.

— Aš prieš tave galiu nusirengti nuogai, — sako Selė. — Visiškai. Sakyti tokius dalykus, kurių nesakiau ničniekam.

— Aš noriu, kad tu žinotum visas mano paslaptis, — sako Andžela.

Įsmeigti žvilgsniai. Tokios intymios akys, kad net baugina. Visa tai taip nauja. Jos mokosi naujos kalbos. Su nuostaba tiria naują žemę. Net kvapą gniaužia iš baimės ir vilties. Meilė skleidžiasi, pražysta, veši. Nejaugi nėra ribų?

— Tu šįvakar susitinki su Hariu? — klausia Andžela. Žiūri į šalį.

— Taip, vakarieniausim. Manau, kad grįšiu anksti. Jis jau nebe mano. Žinojau tai dar net prieš sutikdama tave. Jis kažkur nutolęs. Sklando. Jis man atsiliepia, bet automatiškai. Su kažkokia stikline šypsena. Jo mintys būna už milijono mylių.

— Su savo žmona?

— Galbūt. Ko gero. Jis keistai elgiasi. Žiūri į mane su baisiai keista išraiška. Aš visiškai jo nesuprantu.

— Galėtum pasakyti savo vadui, kad tau su juo nesiseka ir nori būti pakeista.

— Ir paskirta kitur? Nukelta galai žino kur? Žinoma, galiu tai padaryti. Ir būsiu atskirta nuo tavęs.

— Ak mieloji. Aš tikėjausi, kad tu tai pasakysi. Pakentėk dar truputį. Paskui paaiškės, ką daryti toliau.

Jos eina į baseiną. Vandens paviršiuje plauko rusvi nupjautos žolės lapeliai. Liečiasi rankomis. Kojomis. Slidi oda dega.

— Šįvakar, — sako Andžela, — kai grįši, ar ateisi pas mane?

— Žinoma.

— Brangioji, aš negaliu miegoti, jei žinau, kad šalia nėra tavęs.

— Aš būsiu pas tave, brangioji, — sako Selė.

Tą vakarą Hariui Danceriui, kaip sako jis pats, „užėjęs sumautumas“. Jis atsiprašinėja. Prašo, kad Selė važiuotų su juo į klubą Bokoje. Jiedu valgo pervirtą žuvį.

— Lygiai kaip ir aš, — sako Danceris. — Sausas ir be syvų.

— Išsikapstysi, — ramina Selė. — Nuvažiuosim pas tave, ir tu man imsi šokti fandangą.

Jis vangiai šypteli jai.

— Ačiū, bet ne šįvakar. Aš tam nepribrendęs. Ir tiesiogine, ir perkeltine prasme. Verčiau kitą kartą.

Ji pasilenkia ir uždeda ant jo rankos delną.

— Hari, kas atsitiko? Ar aš ką nors padariau?

— O Viešpatie, — sako jis. — Žinoma, ne. Tai ne dėl tavęs, dėl *manęs*. Aš tiesiog mėginu iš naujo sulipdyti savo gyvenimą. Tai lėtas procesas.

— Tu nori nutraukti mano čekius? Juk mudu susitarėm — jokių klausinėjimų. Jeigu tu nori išbraukti mane iš savo išlaidų, viskas okei.

— Kad tu vėl grįžtum į „Kaušo“ barą? Ar į kitą panašią vietą? Aš to nenoriu, Sele, manau, kad ir tu pati nenori. Tegu viskas būna kaip iki šiol. O aš kaip nors išsikapstysiu, ir viskas bus gerai. Grįšiu į vėžes, kad ir kokion velniavon būčiau įklimpęs.

Ji dairosi po puošnų kambarį.

— Ar judu su žmona čionai atvažiuodavot?

— Taip. Dažnai.

— Tu man apie ją labai mažai pasakojai. Norėčiau žinoti, kokia ji buvo?

Ji atidarė šliuzą. Jis ima pasakoti ir negali sustoti. Silvija, Silvija, Silvija. Kaip ji atrodė. Ką sakydavo. Darydavo. Tenisas. Šokiai. Kaip ji rengdavosi. Jos juokai. Skonis. Mirštanti siela. Kvailiojimai. Jokios baimės. Jos nežabotumas. Kaip tik tai, ko jam reikėjo. Kas jį išjudindavo. Teikė jo gyvenimui džiaugsmo ir lengvumo.

Jo klausydamasi, Selė iš naujo supranta, kad Hario Dancerio ji nelaimės. Ir nė viena kita nelaimės. Nei Departamentui, nei Korporacijai. Tas žmogus yra užrakintas dingusios meilės prisiminimuose. Gal jis kada nors pasveiks. Bet negreit.

Jis baigia. Liūdnas.

— Atleisk man. Nenorėjau taip įsivažiuoti.

— Ji buvo labai laiminga moteris, — sako Selė Abadon.

— Laiminga?

— Kad turėjo tave.

— Ji buvo verta daugiau, — sako Haris Danceris.

Jis parveža ją namo. Ji tekina skuba į Andželos kambarį. Ant veido ašarų žymės. Andžela ją apkabina. Guodžia.

— Mieloji, kas yra? Kas tau atsitiko?

Selė pasakoja apie Harį Dancerį. Apie tai, ką jis šnekėjo.

— Jis taip ją mylėjo. Ir neteko. Tai sukrėtė jį. Aš gerai suprantu, kaip jis jaučiasi. O kas būtų, jei aš netekčiau tavęs? Tai mane irgi sukrėstų.

— Tu neprarasi manęs, — sako Andžela. — Niekada.

Jos, kaip visi įsimylėjėliai, iškilmingai susitaria, kad lova yra labai labai svarbu, bet ne svarbiausia. Kūniška meilė yra nuostabi, fantastiška, jaudinanti, svaiginanti. Bet ji yra tiktai torto glaistas. Pats tortas yra dvasinis atsidavimas. Pasidavimas ir nugalėjimas. Absoliutus priklausymas.

— Tai vienintelis man žinomas prasmingas dalykas, — sako Selė.

— Stimulas kvėpuoti, — sako Andžela.

Gulėti kartu nuogoms yra ne tiek seksualinis sportas kiek būdas intymiau suartėti. Jos užtikrina viena kitą, kad galėtų miegoti apsikabinusios ir niekada nepabusti. Tai ir yra *artumas*. Jeigu jos galėtų apsigyventi viena kitos kūne, tai taip ir padarytų. Jų meilė yra viena ir nedaloma.

Bet jas išduoda aistra. Jei kūniškas kontaktas maitina dvasinį bendrumą, tai ši ištikimybė skatina mylintįjį teikti mylimajam malonumą. Jeigu jos siekia vienovės, tai jų glamonės tampa savišku pasitenkinimu.

Dar tiksliau — abi jos dievina trečią. Savo sąjungą ir harmoniją. Tai tą žėrinčią visumą jos bučiuoja, žnaibo, švelniai kandžioja. Meilės sąjungoje jos praranda savo asmenybes. Reiškia pagarbą. Sako priesaikas ir žada aukotis. Pasiduoda likimui.

Šitaip mąstant, lytinė aistra tampa aukojimu. Svaigus degančių žvakių kvapas. Jiedvi jau netoli saviplakos. Čaižo save ir viena kitą, įrodinėdamos savo tikėjimą. Savo meilę.

Jiedvi negali gauti tiek, kiek nori. Įrodyti, kiek nori. Ieškančiomis burnomis godžiai meldžia palaimos. Pamišę liežuviai slysta per viena kitos lygią odą. Jei reikės, pasižada mirti. Tai būtų aukščiausia jų pagarba naujajam dievui.

Paskui išsekusios jos atvirsta aukštielninkos. Sukrėstos savo religijos didybės. Guli ir tyli. Vėsta. Kūno geismas užleidžia vietą širdies balsui.

— Aš myliu tave.

— Aš myliu tave.

Kalba vos girdimais balsais. Šnibždesiais ir murmesiais. Nuo to dar didesnis intymumas. Švelnus uždarumas.

— Tu gerai jautiesi, brangioji?

— Išsekusi, — sako Selė. — O tu?

— Išsunkta. Ir išsigandusi.

— Kodėl?

— Tai taip... taip stipru. Tarsi sunaikina mane. Aš turiu išmokti šitai branginti. Visiškai prarandu kontrolę. Aš visą laiką buvau tokia drausminga. O dabar staiga štai. Aš prie to nepratusi. Nežinau, kaip elgtis.

— Tau nereikia niekaip elgtis. Priimk visa, kaip yra.

— Taip, suprantu. Aš mokausi. Bet tai sukrečia.

Jos guli, nemiega. Šnibždasi. Blausi šviesa sklinda pro žaliuzių plyšelius. Dūzgia oro kondicionierius. Viršuje gaudžia lėktuvas. Kažkas juokiasi gergždžiu balsu. Pasigirsta sirena, paskui nutolsta. Kliuksi vandentiekis. Bet jos yra vienos visame pasauly.

— Aš jau galvojau, — sako Andžela. — Mes turim išeitį.

— Kokią?

— Dezertyruoti. Nueiti į Korporaciją. Paprašyti religinio prieglobsčio.

Tyla. Paskui...

— Ar jie mus priims? — klausia Selė.

— Aš manau. Mes galim suteikti jiems reikalingos informacijos. Vardų. Metodų. Vadovavimo grandinių. Kodų. Panašių kitų dalykų.

— Ar jie gali mus apsaugoti?

— Jie turi skyrių visam pasauly. Gali pasiųsti mus bet kur. Reikia susitarti su jais. Kad niekada nebūsim atskirtos. Tai bus mūsų pagrindinis reikalavimas.

— Ir daugiau nesiimsim agento darbo, — sako Selė. Ima svajoti. — Mudvi spausdinsim, išmoksim dirbti kompiuteriais, būsim sekretorės... bet kas. Kad tik galėtume būti kartu.

— Teisingai! Pasikalbėkim apie tai, brangioji. Paplanuokim, kaip viską darysim. Pas ką eisim ir ką sakysim. Aš kito išsigelbėjimo mums nesugalvoju. O tu?

— Ir aš ne, — sako Selė. — Ničnieko.

Jos ima greitai kalbėti. Šnibždėtis. Apie tai, kaip apginti savo tikėjimą šiame žiauriame pasaulyje.

Itin slaptos Korporacijos instrukcijos naujiems verbuoti buvo kuriamos šimtmečiais. Dabar jos šiuolaikinės. Dabartinis operacijų šefas pats sukūrė modernią dalį apie kompiuterių specialistų ir technologijų darbuotojų perverbavimą.

Storasis Departamento pirmininkas nelabai klysta, kai galvoja, jog Korporacijos sėkmę lemia apeliavimas į žmogiškąją mirtingumo baimę. Bet tai tiktai vienas iš misionieriškų metodų, kurių mokoma rengiant vadus vykdytojus ir aktyviuosius agentus.

Kitas yra „gyvenimo anapus" gambitas: žadėtasis Rojus sumenkinamas ir suniekinamas. Trečioji strategija, vadinamasis placebo efektas, vilioja galimus darbuotojus, guodžiant, kad pasaulietiški vargai ir rūpesčiai įveikiami paprasčiausio tikėjimo poreikio. Pareiga panaikina ir nuveja visas žemiškas negandas.

Bet, ko gero, pati sėkmingiausia strategija yra grindžiama žmogaus poreikiu mylėti ir būti mylimam. Korporacija į meilę žiūri kaip į pačią stipriausią varomąją jėgą. Atskiras specialistų rengimo kursas nagrinėja visą žmogaus prieraišumo kitam įvairovę ir niuansus.

Šis kursas pradedamas tuo, kad meilę apibrėžia kaip instinktą. Ir nors jį turi kiekvienas užgimęs žmogus, bet norint išsaugoti, reikia jį palaikyti ir puoselėti. Korporacija nepripažįsta, kad gali būti individų, senų ar jaunų, kurie nejaučia meilės alkio ir troškulio.

Remiantis šia prielaida, agentai yra mokomi vesti potencialius rekrūtus „aukštyn meilės laiptais". Iš pradžių

subjektas gali rodyti tik paprasčiausią gerumą gyvūnėliui — katei, šuniui, arkliui ir taip toliau. Arba gali būti pastebimas prisirišimas prie namų, miesto, tautos. Net menai — tapyba, muzika, literatūra — yra laikomi emocinio prieraišumo vertais objektais.

Agento užduotis ir yra skatinti šitą troškimą. Didinti jį ir priversti taikinį mylėti žmogiškuosius santykius. Šis žingsnis dažnai užbaigiamas pokyčiu, kai agentas tampa subjekto aistros objektu.

Šis paskutinis žingsnis, sėkmingai susiklosčius aplinkybėms, ir atveda piligrimą prie šventos meilės didybės. Dievas tampa meilės objektu. O mainais už atsidavimą suteikia geranorišką rūpestį savo mylėtojais.

Ši „meilės laiptų" metodika toli gražu nėra neydinga. Bet procentais ji parūpino kur kas daugiau verbuojamųjų negu bet kuri kita Korporacijos strategija. Kompiuteriniai tyrimai rodo, kad sunkiausias žingsnis šiame procese yra tas paskutinis laiptas nuo žmogiškosios iki šventos meilės. Daugelis potencialių rekrūtų nesugeba emociškai atsiduoti Aukščiausiajai Esybei be kūniško pavidalo.

„Meilės laiptų" planas buvo pasirinktas ir Hario Dancerio kampanijai. Operacijų šefas manė, jog subjektas savo santuokiniame gyvenime jau parodė, kaip puikiai sugeba mylėti. Šefas nusprendė, kad mirus Dancerio žmonai, subjektas nekantriai ieškos kito asmens išlieti emociniam prieraišumui. Atvesti jį prie tos aukščiausios pakopos neturėtų būti sunku.

Bet šefas pernelyg ilgai dirbo šioje srityje, kad tikėtųsi garantuotos sėkmės. Kaip ir Departamento pirmininkas, jis žino, kokia nepastovi ir nesuvokiama yra žmogaus prigimtis. Ir kokia nenuspėjama. Jei apskritai esama nuspėjamų dalykų.

Protas jam sako, kad jų gyvenimas negalėjo būti toks skaidrus ir be jokios nesantarvės. Bet atmintis spiriasi. Tai buvo gyvenimas, neapsunkintas pagiežos. Sunkumai buvo atmetami su juoku. Ginčo argumentai įveikiami bučiniais ir meilės dejonėmis.

Haris Danceris prisimena tai kaip saulėtą laikotarpį. Nejaugi niekada nelijo? Jis tegali prisiminti saulėtus teniso kortus, baltą pliažą, šviesų hipodromą, pilną garsių riksmų ir ryškių spalvų.

— Dieve, kokie mes laimingi! — vis sakydavo Silvija.

Ir jiedu nusispjaudavo per kairį petį arba pabarbendavo į medį.

Ar tiesa, kad visi šiame pasaulyje privalo užsimokėti už laimę? Koks žiaurus požiūris! Ir vis dėlto... vis dėlto... Aukoti labdarai. Per Kalėdas arba Velykas eiti į bažnyčią. Vengti daryti bloga kitam. Ramiai slysti per gyvenimą, pakraščiais, ir viltis, kad aukštosios jėgos nepastebės tavo palaimos ir įsidėmės nuolankumą.

Nepavyko.

Jis vėl atiduotas atsitiktinumo baimei. Įvykiai nenumatomi. Tada gyvenimas tampa loterija — argi ne? Riedantis kauliukas arba neatversta korta. Nepaliekama jokios galimybės valdyti savo likimui. Visi mes gimę Las Vegase.

Šitaip jausdamasis, prislėgtas nevilties, jis siurbia prisiminimus kaip kokį narkotiką. Išalkęs veržimosi ir pakilumo. Jam jau neberūpi, ar jis sapnuoja, ar prisimena tikrus įvykius. Argi tai svarbu?

Jiedu pramogų parke. Kažkur. Lekia karuselės. Loterijos bilietų pardavėjų šauksmai prie kioskų. Vaikų riksmai. Cukrinė vata. Kepamo maisto kvapai. Laimės rato spragsėjimas. Plaukianti minia, ieškanti spalvoto pažado: Laimė! Laimė! Laimė!

Silvija su spalvinga skrybėle. Vasarinė suknelė iš daugybės jardų šifono. Spraudžiasi per minią. Viską nori išmėginti. Viską daryti.

Jiedu mėto beisbolo kamuoliukus į medinius pieno butelius. Važinėja elektromobiliais. Žiūri į visą tą margumyną iš apžvalgos rato. Valgo saldainius. Šaldytą sirupą. Kiaulienos dešreles. Geria šiltą alų. Kvatodami eina per veidrodžių labirintą. Vėpso prie Storulės, Siamo dvynių, Skeleto, negyvo ėriuko su dviem galvomis, keisto daikto, vadinamo Mobi Dikas.

Pagaliau jau persisotinus, prieš pat išeinant Silvija prašo paskutinį kartą pasisukti karuselėje. Haris negali atsispirti; elektriniai vargonai groja „Susitiksim Sent Luise, Luji". Jie nusiperka bilietus. Karuselė sustoja. Jiedu įšoka. Silvija apžergia gauruotą liūtą. Haris atsisėda ant išdidžios lamos.

Jie ima lėkti ratu. Dabar groja „Birželis veržias per kraštus". Jiedu sukasi, sukasi. Kaskart mėgina pagriebti varinį žiedą. Bet nepataiko. Silvija nusiėmusi savo plačiakraštę skrybėlę. Plaka per savo liūto šonus. Kaip rodeo kaubojus. Šūkčioja ir ūkauja. Vėjas plaiksto plonus sijonus.

Haris Danceris, tiesus ant savo lamos, tvirtai suspaudęs pavadį, kojas įspyręs į balnakilpes, niekaip negali atitraukti akių nuo savo skriejančios žmonos. Ji lekia pirma jo. Juokiasi. Jis gali tiesti rankas, bet niekada jos nepasieks.

Ji lekia pašėlusiais ratais. Galva atlošta. Kulnimis tranko medinio liūto pilvą. Patenkinta nepaprastu greičiu. Sužavėta. Klykauja iš džiaugsmo. Danceris pasijunta linkstąs į priekį. Kuo arčiau jos. Jis nori pagauti tą laisvą dvasią. Pasiimti ją sau. Bet žino, kad tai neįmanoma.

Važiuodami namo, jiedu dainuoja karuselės melodijas. Viename žaidimų — mėtant žiedus ant smaigų — Haris už didelį mokestį laimėjo mažą meškiuką. Meškiuko akys kažkodėl žvairos. Silvija kedena jam gaurus. Reikalauja pavadinti jį Irvingu.

Namo grįžta vėlai. Haris paruošia pirmą rimtą šios dienos gėrimą: džino kokteilius su citrinos griežinėliais. Nusimeta batus, gulinėja, kalbasi apie dienos įspūdžius ir nuotykius.

— Buvo smagu, ar ne? — klausia Silvija.

— Taip, smagu. Aš mokausi.

— Mokaisi ko?

— Linksmintis.

Žiūri į jį.

— Tau reikia *šito* mokytis?

— Na taip. Juk daugybė žmonių... tarp jų ir aš... nemoka linksmintis. Mus reikia mokyti.

— Tu maustai mane, profesoriau.

— Prisiekiu, ne. Tu gimei su ta dovana, mokėjimu ar menu... kaip nori, taip vadink. O aš negimiau. Tu dabar ir mokai mane, kaip tai daryti.

— Ir tau patinka?

— Labai. Bet mane slegia, kai pagalvoju, kiek laiko iššvaisčiau.

— Švaistyti laiką irgi malonumas.

— Tu labai protinga, — sako jis jai.

— Turiu smegenis, brolau. Žinau, kad tu vedei mane dėl 88 C dydžio papukų ir tokių ilgų plaukų, kad galėjau ant jų sėdėti, bet kai kada aš ir galvoju.

— Ar aš kada nors sakiau, kad ne?

— Nesakei, — sutinka ji.Žavingai šypsosi. — Tu nesielgi su manimi kaip su višta.

— Kadangi tu nesi višta, — sako jis. — Gal kvailutė, bet ne višta.

— Išalkai?

— Juokauji? Kai tiek visko prisikimšom?

— Aš pavargusi. Įsipilu dar, lipu į viršų, nusimaudau ir į lovą. Prisijungsi?

— Netrukus. O tu eik. Aš užrakinsiu duris.

— Pasimatysim vėliau, burbuliuk, — sako ji. Pamoja. Mirkteli jam.

— Tikiuosi.

Bet jai išėjus jis nejuda. Sėdi ir galvoja apie dienos įvykius. Tikrai buvo smagu. Ir jis jai nemelavo, kad nemoka linksmintis. Kol sutiko ją. Bet ji moko jį ir jis pats mokosi. Visas tas naujas gąsdinantis pasaulis. Be jos jis nedrįstų. Kaip kraujo perpylimas. Karštas. Garuojantis. Tos pačios grupės.

Jis įsipila dar vieną kokteilį. Dantimis traiško ledą. Paskui atsistoja, vaikšto, užrakina visas duris, išjungia pirmame aukšte šviesą. Bet viršuje šviesu. Jis girdi, kaip Silvija dainuoja. Jis ne vienas.

Ji jau lovoje. Antklodė užtraukta iki smakro. Su pusmėnuliniais skaitymo akiniais. Savo įprastiniu tempu verčia pigaus meilės romano puslapius. Per savaitę praryja jų pustuzinį. Atiduoda juos kubietei, kuri antradieniais ir penktadieniais ateina valyti jų buto.

Haris nueina į vonią nusimaudyti. Išsiplauna galvą. Išsivalo dantis. Apsivelka plonus dryžuotus indiškos drobės marškinius. Atėjęs atsisėda ant lovos krašto. Švelniai paima iš jos rankų knygą. Padeda į šalį.

— Kada nors aš, — prisiekia jis, — priversiu tave perskaityti Trolopą.

— Trolopą? — klausia ji. — Ar tai tokia žuvis?

— Teisingai. Gaudo prie Kyso. Puikus valgis.

— Kepta ar virta?

Abu juokiasi. Jis pasilenkęs bučiuoja į skruostą.

— Skaniai kvepi, — sako jis. — Muilu, odekolonu ir savimi.

— Ne kiaulienos dešrelėmis, sirupu ir cukraus vata?

— Nė trupučio. Kur Irvingas?

Ji mosteli ranka. Meškiukas sėdi atremtas fotelyje. Žvairomis akimis žiūri į juodu.

— Norėjau pasiguldyti jį į lovą, — sako Silvija. — Būčiau pasidėjusi ant tavo pagalvės. Bet pamaniau, kad tu pavydėsi.

— Būčiau pavydėjęs. Noriu būti vienintelis vyras tavo gyvenime.

— Ir esi, — užtikrina ji. — Tokia yra tiesa, gryna tiesa ir daugiau niekas kitas.

— Tikiu tavimi. Nori dar išgerti?

— Ne, jau gana. O tu?

— Turbūt ne. Ir taip gerai miegosiu.

Jis paima jos ranką. Bučiuoja pirštų galiukus. Delną.

Ji nusiima akinius.

— Būk geras, pasakyk, kur tokios nežabotos aistros priežastis?

— Tu pradedi kalbėti kaip tuose saldžiuose romanuose, kur skaitai. Nėra jokios priežasties. Paprasčiausiai šįvakar jaučiuosi labai jausmingas.

— Tu maudeisi po karštu dušu ar po šaltu?

— Drungnu.

— Aišku, — sako ji. — Sugebėsiu. Lįsk pas mane po paklode.

— Išjungti šviesą ar ne?

— Palik.

Jis nueina prie fotelio. Pasuka meškiuką taip, kad jo galva remtųsi į atlošą.

— Nenoriu, kad kas nors žiūrėtų.

— Labai gerai sugalvojai. Tokie vaizdai gali sustabdyti jo augimą.

Haris nusimeta marškinius. Šmurkšteli į lovą šalia jos. Apkabina ją. Jaučia vėsą. Tarsi atlasinė.

— Smagi diena buvo, Hari, — sako ji. — Ar ne?

— Puiki diena. Reikės dar nuvažiuoti.

— Nereikia, — sako ji. — Niekada nepakartosi patirtos laimės.

— Atsiminsiu, — sako jis. — Sakiau, kad mokausi.

Jiedu neskuba. Mylisi pamažu. Lėtai ir mąsliai. Nuo to malonumas dar didesnis.

— Vyras, — sako ji.

— Žmona, — sako jis. — Ar tu kada pagalvojai, kad kas nors teisėta gali būti taip nuostabu?

— Tas vedybų pažymėjimas buvo pati sėkmingiausia tavo investicija.

— Nemanyk, kad aš to nežinau. Sutaupiau krūvas pinigų.

— Paršas! — sako ji. Žnybia jam į ranką.

Jos oda kaip šilkas. Šiltos, nekantrios jos vietelės. Mažos raukšlelės. Kampai. Slaptavietės. Visur kvepia. Dilgsi.

— Aš niekada neištirsiu tavęs, — sako jis jai. — Net per milijoną metų.

— Jei ištirtum, — sako ji, — prarastum interesą.

Ji jaučia jo poreikį mylėti ją. Paprastai ji būna iniciatorė. Tokia judri, kad jis vos nulaiko ją ant lovos. Bet šįvakar ji žiūri į jį išplėstomis akimis. Glosto jam plaukus. Ir priima jį.

Ji yra vienintelė moteris jo gyvenime, su kuria jis užsimiršta. Ne dėl to, ką ji daro, bet dėl to, kad yra *tokia*. Atpalaiduoja jį. Priverčia pamiršti visas abejones ir nerimą. Meilė jį pakeičia ir transformuoja. Nauja būtybė. Naujai užgimusi. Iš jos.

Tokia elastinga. Tampri ir minkšta. Karštai atliepianti. Jis sako jai, kad ji yra muzikantė. Groja juo. Ji juokiasi, bet tai tiesa. Ji iš jo išgauna muziką. Pirma buvo tik garsai. Bet ji žino jo akordus ir sąskambius.

Jis pasiduoda jai. Labai paprastai. Nusimeta visą racionalumą ir nebesivaržo. Jos jėga kelia baimę, bet jis negali atsispirti. Meilė tokia intensyvi. Jis verkia iš laimės ir baimės. Ne smulkmena visiškai atiduoti save kitam. Valios mirtis. Savanoriška.

Jos kaklo duobutėje mato visą pasaulį. Nugaros linkyje visą amžinybę. Jos kūnas atskleidžia kosmines paslaptis. Bučiuodamas šilkinę šlaunį, jis patvirtina savo tikėjimą.

Jis jaučia visa tai. Ar jaučia ji? Tai nesvarbu. Jai to neįmanoma paaiškinti. Niekam neįmanoma. Ir bailioji jo dalis atsitraukia. Nenori bandyti. Atskleisti savo silpnumą. Priklausomumą. Nuo peties blizgesio ar ausies odos švelnumo. Nuo elfiškos moters, kuri kulnais ragina lekiantį liūtą.

Jų mylėjimasis lyg menuetas. Atmerktos akys šviesiame kambaryje. Lėtumas dar labiau žadina aistrą. Laikas išsitęsia. Meilė tai gali: minutę ištęsti iki valandos. Per vieną dieną nugyventi visą gyvenimą.

— Tai įmanoma, — sako jis. Garsiai.

Bet ji negali jo išgirsti. Akys išplėstos iš nuostabos. Spaudžia jį. Burna pravira nuo begarsio riksmo. Abu plėšriai šypsosi. Dalijasi savo triumfu. Jų *pas de deux* rimsta. Liko tiktai muzikos pabaiga. Reveransas.

Gerokai vėliau jis sako:

— Saldžių sapnų.

Pietryčių regiono direktorius, tikras biurokratas, specializuojasi savisaugos klausimais. Žino visus būdus, kaip siekti reputacijos, o kaltes suversti kitiems. Įžūlumą derina su atsargumu. Šypsosi viršesniems, šaiposi iš žemesniųjų. Niekada nesako „taip“ ir niekada nesako „ne“.

— Leiskit man apie tai pagalvoti, — sako jis. Mąsliai.

Ne tiek protingas, kiek gudrus. Rengiasi kaip banko prezidentas, galvoja kaip kilimų pardavėjas. Kitais laikais būtų galėjęs virti nuodus Bordžijoms.

Išdidžiai sėdi prie poliruoto stalo savo kabinete. Žiūrinėja paskutinius pranešimus iš Klivlendo. Tarp jų nekantrus pirmininko reikalavimas informuoti, ko jis gali tikėtis iš Hario Dancerio akcijos. Direktorius atideda šį į

šalį. Brūkšteli kelias pastabas, pasirašo kelis laiškus. Staiga pagalvoja apie naująją kompiuterių operatorę apatiniame aukšte. Ji jauna. Labai jauna.

Direktorius yra mergišius. Beviltiškas maniakas. Jis mano, kad sugeba slėpti tai nuo personalo ir Departamento valdžios. Bet po jo vyskupišku apdaru glūdi šiurkštus eržilas. Departamentas, be abejo, toleruoja nukrypimus. Bet ne darbo efektyvumo sąskaita. Direktorius mano, kad dirba efektyviai. Ir diskretiškai.

Pasibeldžia Norma Greivsend, įėjusi paima pasirašytus dokumentus. Jis švelniai žiūri į ją. Kokia lojali darbuotoja! Atiduotų visą save. Ji tai ir daro — kai liepiama. Keista moteris. Tokia nežymi kaip sienų apmušalai. Bet turi ir tam tikro žavesio. Kitokia negu visos. Savarankiška.

— Ar Šelbis Jama dar tebedirba, direktoriau? — klausia ji.

— Žinoma. O kodėl klausiat?

— Tiesiog jau seniai nemačiau jo. Pagalvojau, gal perkeltas kur nors kitur. Ar norėtumėt peržiūrėti biudžetą dabar?

— Vėliau, — atsako jis. Žiūri, kaip ji išeina iš kabineto.

Jos atsainus klausimas apie Šelbį Jamą sukelia jam nerimą. Kodėl ji paklausė? Anksčiau ji niekada nesidomėjo šiuo vadu vykdytoju. O dabar teiraujasi apie jį. Įdomu. Direktorius šiame darbe turi didelę patirtį: jis netiki sutapimais ir atsitiktinumais.

Šelbis Jama laukia sankcijos. Bet iš kur tai galėjo sužinoti Norma Greivsend? Ji nematė leidimo iš Klivlendo. Nedalyvavo jo susitikime su Tedu Šaronu ir Brisku, kai buvo nulemtas Jamos likimas. Taigi kodėl Norma staiga susidomėjo šituo žmogumi?

Direktorius svarsto galimybes. Jis įsitikinęs, kad visi, tarp jų ir jis pats, gali išduoti, — jeigu kaina bus tin-

kama. Jis visa širdimi yra už Departamento kredo, kuris paprasčiausiai reiškia viso pasaulio ševangelizavimą. Bet tokia pažiūra reikalauja visiškai atsisakyti tikėjimo. Nepasitikėti niekuo. Nei žmogum, nei Dievu.

Norma Greivsend norėdama būtų galėjusi pamatyti pirmininko sankciją sunaikinti Šelbį Jamą. Ji pažįsta regiono skyrių. Žino, kaip cirkuliuoja raštai. Kaip ateina ir kur laikomi itin slapti dokumentai. Jai būtų visai nesunku perskaityti ir nukopijuoti iškoduotą pranešimą iš Klivlendo.

Direktoriaus žvilgsnis užkliūva už stalinio interkomo. Jis perbraukia pirštais per klavišus. O ką, jeigu per jo pasitarimą su Šaronu ir Brisku mygtukas, jungiantis jo stalą su Normos, buvo nuspaustas? Ar jis gali prisiekti, kad taip nebuvo? Ne. Ar įmanoma, kad ji girdėjo, kas buvo kalbama? Įmanoma.

Tikimybė, jis tikina save, labai maža. Paranojiko įtarimai. Bet biurokrato savisaugos instinkto nepaneigsi. Jis išeina iš kabineto. Šypsosi Normai.

— Aš būsiu apačioje, mieloji, — sako jis. — Pažiūrėsiu, kaip ten viskas.

Ji supratingai linkteli. Nusisuka prie spausdinimo.

Direktorius tučtuojau nueina į vidaus saugumo skyrių. Nesibeldęs atidaro Tedo Šarono kabineto duris.

— Noriu, kad tavo žmonės pradėtų sekti Normą Greivsend, — sako jis sunerimusiam Šaronui. — Tučtuojau. Visą parą.

— Kaip liepsite, direktoriau.

— Taip, aš liepiu. Kai tik turėsit ką pranešti, skambinkit, ir aš ateisiu čia. Ar aišku?

— Taip, sere.

Direktorius pamažu nulipa laiptais į žemesnį aukštą. Pasisveikindamas linkteli prižiūrėtojams ir postų viršininkams. Apsidairo. Pagaliau randa naująją kompiuterių operatorę prie savo stalo.

Prieina jai už nugaros. Švelniai uždeda glostančią ranką ant jos šilto peties.

— Kaip tau sekasi, mieloji? — klausia jis. Pačiu maloniausiu balsu.

Lengviausias būdas, Briskas žino, yra panaudoti Specialiąsias Pajėgas. Nugnybti Šelbį Jamą ir Viloubį. Bet tai būtų kvaila. Po nepaaiškinamų Džeremio Bleino ir Hermano Tišmano mirčių policija gali pradėti domėtis. Klausinėti. Ieškoti tarp aukų ryšio.

Briskui patinka tokios problemos, kurioms spręsti reikalinga veikla. Jis rimtai galvoja apie tai.

Pietų Florida išraižyta kanalų. Jie skirti sulaikyti potvyniams. Ir patogūs skandinti lavonams. Briskas skaito vietos laikraščius, jis žino. Pagalvoja, kad kanalas būtų puiki vieta atsikratyti Jama ir Viloubiu. Jų gali niekada nerasti. O jeigu ir rastų — tai kas?

Jis apžiūri kanalus. Neranda nė vieno, tinkamo jo tikslui. Per arti prie važinėjamų kelių. Arba per seklūs. Arba prie jų pernelyg šviesu. Be to, kyla reikalas gauti mašiną. Jeigu jis nori įduoti policininkams kabliuką, ant kurio jie galėtų užkibti, tai reikia šalia palikti mašiną. Ir dar — mirtis griovyje stokoja jo taip mėgstamo dramatiškumo.

Kanalo scenarijų jis pamiršta. Apžiūri Dirfildo bažnyčią, kur tiedu susitikdavo. Tučtuojau pamato galimybę. Ten yra šešių ar septynių aukštų varpinė. Su aptverta apžvalgos aikštele viršuje. Įdomu.

Kruopščiai viską patikrina. Iki aikštelės kyla sukti plieniniai laiptai. Bažnyčia rakinama tik vidurnaktį. Briskas ten vaikštinėja keletą vakarų. Žvalgosi. Niekas jo nepastebi. Neklausinėja. Kai jis laipioja laiptais, mišios vyksta navoje. Įsidėmi laiką, per kurį užkopia viršun.

Viskas klostosi kaip reikia. Jam tai patinka. Nueina į Tedo Šarono arsenalą. Pasirašo už „švarų“ revolverį, kurio neįmanoma susekti. Trisdešimt aštuntas koltas, specialus detektyvo modelis. Puikios būklės. Užtaisytas. Dar Briskas pasiima kilogramą kokaino plastikiniame maišelyje.

Dabar jis turi visą butaforiją. Vėl nuvažiuoja į Dirfildo bažnyčios varpinę. Nešasi nedidelį veržlėraktį. Jis viršuje vienas. Per visus savo apsilankymus nė karto nesutiko žmogaus, besižavinčio reginiais iš tos aukštos vietos.

Atleidžia varžtus, kurie tvirtina galą turėklo prie betono grindų. Jis toks gudrus, jog rakto žiotyse įkloja skudurėlį, kad ant veržlių neliktų nubraižymų. Pastumdo turėklą. Jis pakankamai siūbuoja.

Savaitę seka Jamos susitikimus su Viloubiu. Nusprendžia, kad tinkamiausias trečiadienio vakaras. Vakarinės pamaldos lankomos negausiai. Dešimtą valandą bažnyčia ištuštėja. Klauptuose pora maldininkų, galvos nuleistos. Kunigas nueina į kleboniją.

Briskas dar ir dar kartą tikrina savo planą. Susirašo viską pagal laiko seką. Išstudijuoja, paskui sunaikina. Įmantriai sugalvota. Jis kliaujasi jų šoku, nesugebėjimu žaibiškai reaguoti. Jiedu dviese galėtų jį suriesti. Lengvai. Bet jiedu ne veiksmo žmonės.

Trečiadienio vakarą pasistato mašiną už dviejų kvartalų. Nueina prie bažnyčios. Kantriai laukia butelinių palmių šešėlyje. Pagaliau bažnyčios durys atsidaro. Pasipila žmonės. Šelbis Jama ir Viloubis kartu. Kalba, juokiasi. Aukštas Korporacijos agentas pasilenkia, kad geriau girdėtų vadą vykdytoją. Aikštelėje Briskas užeina jiems už nugarų. Jie išgirsta jo žingsnius. Atsisuka. Jama krūpteli.

— Ką tu čia... — pradeda jis. Paskui pamato revolverį Brisko rankoje.

Viloubis irgi jį mato. Jis žiūri į ginklą, į Brisko veidą, į Šelbį Jamą. Agento lūpos pradeda judėti. Be garso. Meldžiasi?

— Ei judu, — sako Briskas, — atgal į bažnyčią. Pro didžiąsias duris. Tada iš karto į kairę. Laiptais į viršų. Marš.

— Klausyk, — sako Jama, — ką tai reiškia? Kas čia darosi?

— Judinkis! — paliepia Briskas. Kilsteli revolverį.

Varo juos prie bažnyčios durų. Dabar revolveris jo švarko kišenėje. Bet žmonių nėra, niekas nemato. Lipa laiptais. Lėtai. Nesikalba. Įeina į tuščią apžvalgos aikštelę. Malonus vakaras. Dangus giedras. Žvaigždės. Gaivus vėjelis. Viskas gražu.

Briskas žiūri pro turėklą į mašinų aikštelę apačioje. Ten dvi mašinos. Atsigręžia į savo aukas. Išsitraukia revolverį. Atsuka į juodu.

Šelbis Jama ima greitai kalbėti. Kas darosi? Jis nieko nesuprantąs. Tai ne pagal scenarijų. Juk jis sakęs Briskui, kad verbuoja Korporacijos agentą. Jis nori pasikalbėti su direktoriumi. Jis jam viską paaiškinsiąs. Kažkas daro didelę klaidą.

Briskas nesiklauso. Ir neatsako. Jo planui būtina nušauti Jamą iš karto. Palikti jo kūną aikštelėje. Ir nustumti Viloubį per atlaisvintą turėklą. Su viena kulka kūne. Prie Jamos lavono palikti maišelį su kokainu. Nušluostyti revolverį ir numesti jį apačion ant Viloubio lavono.

Nepasidalijo narkotikų pirkliai. Taip pagalvos policija. Du prekeivos susiėmė dėl maišelio ir revolverio. Abu nušauti. Vienas mirė aikštelėje. Kitas nukrito ir mirė apačioje. Ant revolverio pirštų atspaudų nerasta. Tai sukels policijai įtarimą, bet jie neturės nei laiko, nei žmonių pakapstyti giliau. Dar viena žmogžudystė dėl narkotikų. Taip jiems ir reikia.

Bet dabar, aukštybėse, Briskui šis planas atrodo lėkštas ir neįvykdomas. Vaizdas dieviškas. Viršuje juodas dangaus skliautas. Prismaigstytas žibančių žvaigždžių. Apačioje irgi mirga žiburiai. Jis jaučia nakties galią. Ji pilna didybės.

Jis viso to karalius. Nori parblokšti visus, kas priešinasi jo valiai. Jo tikėjimui. Jie negali užkopti į aukštumas, jie pasmerkti sunaikinimui. Privalo būti išmesti ir numesti. Pašalinti iš tamsos karalystės.

— Klausyk, — sako Jama, — gal galim...

Briskas staiga šoka ant Viloubio. Smarkiai trenkia jam petimi. Turėklai sugirgžda ir pasiduoda. Korporacijos agentas bejėgis. Griūva aukštielninkas. Kojos ir rankos išskėstos. Krinta.

Departamento agentas nelauktai mėgina gintis. Grumiasi. Draskosi. Kandžiojasi. Bet jėgos nelygios. Briskas privaro Jamą prie krašto. Nustumia. Pasilenkęs žiūri, kaip tamsus pavidalas krinta ir trenkiasi. Ant Viloubio. Mirtinas apsikabinimas.

Briskas numeta maišelį kokaino. Mato, kaip jis ištykšta į baltą debesėlį. Prisiverčia nusisukti ir lipa žemyn laiptais. Eina lėtai, ramiai. Revolveris vėl jo kišenėje. Jei gyvenimas šią akimirką pasibaigtų, jis būtų laimingas. Viskas išsipildė.

Nužingsniuoja prie savo mašinos. Važiuoja namo. Prisimena, mėgaujasi momentu. Gavo, ko nusipelnė. Aukštai kilo, žemai tūpė. Nusileidimas iš dangaus. Geriausias Departamento stilius. Čia esama poezijos. Kažko sukrečiančio. Jaudinančio. Religijos aktas.

Nes Anie yra religingi. Saviškai.

Operacijų šefas klūpi savo klaupte. Toks sukrėstas, kad negali aiškiai galvoti. Todėl ima melstis. Už vargšą Viloubį. Už kitus agentus, kurie mirė vykdydami pareigas. Bet skausmas neslūgsta. Šefas norėtų turėti galią, panašią į kanonizaciją. Bet jis jos neturi. Yra bronzinis garbės sąrašas, kur bus išgraviruotas Viloubio vardas. Vienintelis jo apdovanojimas. Žemėje.

Šefas pamažu nueina į savo kabinetą. Prisivertęs surašo Hario Dancerio operacijos aukų sąrašą. Džeremis Bleinas. Hermanas Tišmanas. Šelbis Jama. Viloubis. Visi žuvo kovoje dėl vieno žmogaus. Ar verta? Keturios gyvybės už vieną? Aritmetika jį nervina. Jis negali rasti moralinio pasirinkimo.

Jo ryžtą graužia depresija. Kaip jis gali pateisinti tokią auką? Keturi už vieną? Šventvagystė. Nebent... nebent tas vienas būtų auksas, o kiti keturi atmatos. Bet tai suponuoja kokybę. Antidogma. Argi mes visi ne lygūs Dievo akyse? Galbūt. Bet tik ne šefo akyse.

Jis paskambina Entoniui Glitneriui Floridoje. Kalbasi apsaugotu kanalu.

— Toni, — sako jis, — noriu pareikšti užuojautą dėl mūsų brangaus draugo mirties.

— Taip, — sako Glitneris. — Ačiū jums, sere.

— Žinau, kaip tu jauties. Patikėk, tikrai žinau. Bet negalime leisti, kad šis nelaimingas atsitikimas sutrukdytų mums atlikti pareigą. Jis net turėtų sustiprinti mūsų ryžtą.

Tyla.

— Tu sutinki?

— Taip, sere.

Šefui nepatinka Glitnerio tonas.

— Toni, gal tu nori būti pakeistas? Tai nebūtų įtraukta į tavo dosjė.

— Ne, šefe. Ištversiu.

— Tu tikras?

— Taip. Šią akimirką aš kiek priblokštas. Bet išsikapstysiu.

Šefas mėgina atrodyti nuoširdus.

— Žinoma, išsikapstysi! Laikina krizė. Tu atsigausi. Mes visi atsigausim. Ar turi kokių prašymų? Dėl personalo? Įrangos?

— Šiuo metu neturiu, sere.

— Kaip į tai žiūri aktyvioji agentė?

— Be problemų.

— Jokių? Keista.

— Taip, — sako vadas vykdytojas, — iš tikrųjų keista, ar ne?

Padėjęs ragelį, Glitneris pagalvoja, kad tai *tikrai* keista. Žinia apie Viloubio nužudymą beveik nepaveikė Evelinos Heimdal. Ji murma įprastinius užuojautos žodelius. Paskui tuojau grįžta jos lengvabūdiška maniera. Rezga savo gyvą istoriją apie vis artimesnius santykius su Hariu Danceriu. Kaip tas vyriškis atsiliepia į evangelizaciją.

Vadas vykdytojas, kuklus, savikritiškas žmogus, nusprendė, kad dėl temperamento netinka vadovauti Danceriо operacijai. Jis neįveiks Brisko brutalumo. Glitneris yra proto žmogus; fizinė prievarta jam svetima. Kaip buvo svetima Viloubiui. Velioniui Viloubiui.

Evelinos Heimdal klausimas subtilesnis. Bet taip pat keblus. Ir bauginantis. Jis mato jos nežabotą laisvumą. „Ji plyšta per siūles“, sako jis pats sau. Paskui pagalvoja, gal tai tik jo vaizduotė. Kontržvalgybos agentas Martinas Frėjus praneša, kad ji švari. Bet Glitnerio abejonės nesisklaido.

Ji apsvaigusi. Nesuvaldoma. Jis mato, kaip ji tolsta iš Korporacijos orbitos. Ir nežino, kaip ją sugrąžinti. Nusprendžia dar pastūmėti. Išsiaiškinti, ar toli ji nuėjusi.

— Man patinka Florida, — sako jis jai. — O tau?

— Dievinu ją, dievinu, tiesiog dievinu, — sako ji. Spragteli pirštais. Padaro šokio žingsnelį. — Tikra palaima. Jaučiuosi šimtą metų jaunesnė. O kaip tu?

— Mažiausiai, — sako jis. Šypsosi. — Reikės kurią dieną nueiti į pliažą. Pasideginti.

— Būtinai nueik. Pasakyk man, kada. Pakaifuosim kartu. Papietausim lauke. Pasiimsim butelį šalto vyno. Dar ko nors.

— Skamba puikiai.

— Pamatysi mano naują bikinį, — sako ji. Juokiasi. — Du pašto ženklai ir batų raišteliai. Danceriui labai patinka.

— Įsivaizduoju, — sako Glitneris. Jam tokia kalba nepatinka. Prieš jo valią suerzina.

Jis beveik tikras, kad ji tuojau išduos. Bet tai reikštų, kad Martinas Frėjus yra arba baisiai nekompetentingas, arba jos išdavystės bendrininkas. Ir vienu, ir kitu atveju Hario Dancerio operacija žlugusi.

Tonis Glitneris, apsvarstęs visas šios nemalonios situacijos galimybes ir variantus, nusprendžia nesiųsti operacijų šefui panikos signalo. Vadas vykdytojas yra atsakingas už savo aktyvųjį agentą. Jis jos neaukos tol, kol neįrodys išdavystės.

Jis žino, kaip tai padaryti. Tai kelia jam baimę.

— Tedas Šaronas antroje linijoje, sere, — sako Norma Greivsend.

— Ačiū, mieloji, — sako direktorius. Paspaudžia klavišą.

— Klausau, Tedai?

— Direktoriau, gal galėtumėt valandėlei užeiti pas mane į kabinetą? Turiu šį tą apie tą dalyką, kurį aptarėm prieš savaitę.

— Tuojau būsiu.

Direktoriui atėjus, vidaus saugumo šefas sako:

— Pamaniau, kad apie Normos Greivsend tyrimą geriausia pasikalbėti pas mane.

— Toks buvo mano paties pasiūlymas, — gaižiai sako direktorius. — Kas paaiškėjo?

— Mes ją įdėmiai sekėm visą pastarąją savaitę. Ji viešojoje bibliotekoje susitikinėja su pusamžiu vyriškiu. Kiekvieną kartą jį susitikusi perduoda jam kokią nors knygą. Mes pasekėm jį iki namų. Jam nesant padarėm kratą. Jo pavardė Leonardas Gabrielis. Jo namuose tiek radijo aparatūros, kad galėtų pasiekti net Marsą. Jokių šifro knygų nepavyko rasti.

Vyrai žiūri vienas į kitą. Palengva rausvas direktoriaus veidas darosi baltas kaip kreida. Suvokia, ką tai reiškia. Svarsto, kiek laiko savo kabinete laikė Korporacijos šnipę. Argi to paties nepaklaus pirmininkas?

— Kaip jūs apie ją pagalvojot, šefe? — klausia Tedas Šaronas. Užjaučiamai, bet jau stengdamasis atsiriboti nuo šios spragos saugume.

— Instinktas, — sako direktorius. — Įtarimų jau seniai turėjau. Ką tu siūlai mums dabar daryti?

Skatina mane pasidalyti kaltę, galvoja Šaronas. Ne ką *man* dabar daryti, o ką *mums* dabar daryti. Tas niekšelis nori, kad aš išsrėbčiau košę.

— Reikia čiupti tą Leonardą Gabrielį, — sako Šaronas. — Išsunkti sausai. Aš turiu specialistų, Gabrielis kalbės. Paskui Normą. Pasakysim, ką žinom. Įtikinsim ją, kad vienintelis būdas jai išlikti — tai vėl pereiti pas mus. Tapti triguba agente. Padėti mums maitinti Korporaciją dezinformacija.

Direktorius pamato vilties kibirkštėlę. Gal vis dėlto pasiseks išsaugoti sveiką kaklą. Jei jiems pavyks įtikinti Normą vėl pakeisti pusę, tai pirmininkas gali sušvelninti paskirtą bausmę. Jis gali net palikti direktorių

dabartinėse pareigose. Ir nubausti jį tik oficialiu papeikimu.

Po dviejų dienų jiedu pasikviečia Normą Greivsend į direktoriaus kabinetą. Užrakina duris. Parodo jai poliaroido nuotraukas, kas buvo daroma Leonardui Gabrieliui. Įdėmiai stebi jos veidą. Tikisi ašarų ir isterijos. Bet mato tik akmeninę jėgą.

— Ar jums būtinai reikėjo tai daryti? — klausia ji. — Tam mielam žmogui?

— Ar tu neigi šnipinėjusi? — klausia Šaronas.

— Negaiškit laiko, — pataria ji. — Aš nieko neneigiu. Su viskuo sutinku. Aš buvau Korporacijos agentė nuo pat tos dienos, kai atėjau dirbti pas šitą monstrą.

Ji paniekinamai parodo į direktorių nykščiu. Jis pradeda prakaituoti.

— Norma, — sako jis. Stengiasi būti globėjiškas. — Ką nors sakydama, mieloji, pirma pagalvok apie pasekmes. Tau nebūtinas Gabrieliaus likimas. Tu turi būdą išpirkti savo kaltę. Ir išsigelbėti.

— Aš jau išgelbėta, — sako ji.

— Dirbk mums, — spiria Šaronas. — Paprasčiausiai daryk, ką darei iki šiol. Mes tau pasakysim, ką siųsti Korporacijai.

— Ne, — sako ji. Pakelia smakrą. — Aš tikėjausi, kad vieną dieną taip atsitiks, ir esu apsisprendusi. Man nesvarbu, ką man padarysit. Aš neisiu prieš Korporaciją. Tai viskas, ką aš turiu.

— Kvaila moteris! — šaukia jai direktorius.

— Gal tu pakeisi savo nuomonę, — sako Šaronas. Pasisuka į direktorių. — Ar duodate leidimą ja užsiimti?

— Taip. Taip. Eikit iš čia ir daryk, ką privalai daryti.

Jiems išėjus, direktorius sėdi suglebęs. Subliuškęs. Galvoja, kiek Greivsend žino apie veiklą Departamento viduje ir ką ji yra pranešusi Korporacijai. Blogiausia, kad

ji daug žino apie jo įpročius. Visa tai dabar guli jo dosjė Korporacijoje. Jis pasimuisto iš susierzinimo.

Jos išdavystė pritrenkė jį, supykino. Juk buvo jai toks geras. Atsilygino pikta niekšybe. Direktoriaus akys prisimerkia, kai jis ima galvoti, kaip tai neteisinga. Jo asmeninis gyvenimas iškils viešumon. Pasipils šiurkštūs juokai, be abejo. Kils pavojus jo karjerai. Pati jo egzistencija kabo ant plauko.

Dūsaudamas, šluostydamasis akis, jis išsitraukia bloknotą. Ima rašyti laišką. Svarsto, kaip galėtų informuoti pirmininką apie tai, kas nutiko, ir pats nepasirodyti apgailėtinas kvailys. Kandidatas į negailestingai sunaikintinus.

Brisko žaidimo planas veikia nuostabiai. Po sankcijos Šelbiui Jamai jam atitenka vado vykdytojo pareigos. Ir galia. Dabar jis gali pareikalauti iš Selės Abadon rezultatų. Pagrasinti represijomis, jeigu ji nepaklus įsakymams.

Net Normos Greivsend išdavystė į naudą — kalba visas Pietryčių regionas. Briskas mano, kad tai reiškia direktoriaus galą. Jei tai atsitiks ir bus renkamas kandidatas, kas gali geriau tikti už Briską? Ypač jei jis paspartins pergalę Hario Dancerio operacijoje.

Problemų yra. Abadon prisiekinėja, kad baigia prisijaukinti Dancerį. Tik nepateikia įrodymų. Andžela Blis, kontroliuojanti aktyviąją agentę, praneša, kad Selė švari. Bet Briskui visa ta operacija daro neigiamą įspūdį. Per daug rizikinga nepaisyti instinktų.

Jis imasi pats sekti Selę Abadon. Įsitikina, kad, kaip sako ji pati, susitinka su Danceriu du ar tris kartus per savaitę. Bet Briskas pastebi, kad jų susitikimai trumpi ir

darosi dar trumpesni. Pietūs. Vakarienė. Kelios valandos Selės motelyje arba Dancerio namuose. Bet kartu jiedu nebenakvoja.

Selė su Andžela kartu praleidžia naktis. Dažnai. Ir ištisas dienas prie baseino. Važiuoja apsipirkti. Eina į kiną. Vaikšto pakrante. Visa tai gali būti dalis Andželos darbo: suartėti su subjektu. Bet tai gali būti ir kitokio pobūdžio suartėjimas.

Brisko tai nešokiruoja ir nepykdo. Departamentas toleruoja amoralų personalo elgesį. Jį jaudina tik tai, kad dviejų moterų santykiai gali sužlugdyti operacijos sėkmę. Jeigu jie trukdo laimėti Harį Dancerį, tai Selei Abadon teks išnykti. Ir Andželai Blis.

Briskas beseksis žmogus. Jam reikia galios ir padėties. Net pinigai jam antrame plane. Bet prireikus jis moka veikti. Ir tik veikdamas, nusprendžia jis, gali patikrinti Selės Abadon lojalumą Departamentui.

Tas vaidmuo jam neteikia malonumo. Bet nuo šito žingsnio gali priklausyti jos ir jo paties ateitis.

Mirštantieji klausia tokių dalykų, į kuriuos neįmanoma atsakyti. „Kodėl aš?“ Paskui pamažu ateina abejingumas. Bet pirma būna periodas neaiškaus pykčio gyviesiems, laimingiems, sveikai gyvenantiems. Ir pagaliau: susitaikymas. Prisiminimai su liūdna šypsena. Praeities peržiūrėjimas.

Haris Danceris mano, kad niekada neatsigaus, su tokia nuotaika prisimena Silviją. Nostalgija viskam. Senoms dainoms, seniems laikams, seniems draugams. Jis apsėstas: „Ar prisimeni...“ Atrodo, kad ji gali atkurti jo gyvenimą. Kad tuose keleriuose metuose galima rasti jo prasmę. Kad jie šviečia lyg aukso aureolė.

Su kantria meile jis prisideda prie jos apibendrinimų. Nuolaidžiauja sau, kaip nuolaidžiauja jai. Tikisi prislopinti skausmą. Tačiau tik paaštrina jį kaip peilio ašmenis. Du pralaimėjėliai skaičiuoja savo turtą, kol dar jo neprarado.

— Aš noriu važiuoti į klubą, — sako ji. — Viena.

Jis žiūri į ją.

— Gerai.

— Noriu pasėdėti prie baro. Vieniša moteris. O tada įeini tu ir mane užkalbini.

Kvaila mintis. Jam norisi verkti. Bet jis žino, ko ji siekia. Užsitikrinti. Kad vėl būtų geidžiama. Atgauti jaunystę. Suvaidinti nuotykį. Apsimetimas ir fantazija. Bet jai tai svarbu. Gyvybiškai. Jis nusprendžia jai padėti.

— Gerai, — sako jis. — Kada?

— Rytoj vakare. Aš paimsiu taksi. Nuvažiuosiu ten apie aštuntą. O tu atvažiuosi apie pusę devynių.

— Tvarka. O kaip tu apsirengsi?

— Tu neturi žinoti. Aš tau būsiu nepažįstama.

Kitas vakaras. Jis greitai apsivelka. Palieka ją miegamajame. Pasiima mažą taurelę džino ir išeina į terasą. Sėdi ten, kol išgirsta atvažiuojant taksi. Trinkteli namų durys. Taksi nuvažiuoja.

Haris grįžta į virtuvę. Įsipila dar džino. Daugiau. Pasijunta, kad jo kumščiai sugniaužti. Meldžiasi, kad atlaikytų šį vakarą nepalūžęs. Giliai atsikvepia. Vaikšto po tuščius namus. Svarsto, kokio vaidmens ji iš jo nori.

Įėjęs į klubą, pamato ją tolimajame baro gale. Baigia degtinės kokteilį. Jis staiga sustoja. Ji su ta pačia suknele kaip ir per pirmą jų pasimatymą. Trumpa, vakarinio stiliaus. Jis nežinojo, kad ji dar tebeturi ją. Stebisi, kad suknelė taip nuostabiai tinka.

Atsisėda per dvi kėdes nuo jos. Prieina barmenas. Jis pažįsta juodu. Sutrikęs žiūri čia į vyrą, čia į žmoną. Sėdinčius atskirai. Nieko neklausia.

— Labas vakaras, Džeimsai, — sako Haris. — Prašau „Byfyterio T“ su ledu.

Kai gėrimas paduotas, jis dirsteli į Silviją, paskui sako barmenui:

— Gal paklaustum damą, ar aš galiu ją pavaišinti taurele?

Džeimsas, manydamas, kad pateko į šeimyninį kivirčą, eina pasikalbėti su Silvija. Grįžta prie Hario.

— Atleiskit, sere. Dama prašo jums padėkoti, bet sako, kad pasivaišins pati.

Haris linkteli. Žiūri, kaip Džeimsas ruošia Silvijai naują kokteilį. Jiedu sėdi nesikalbėdami. Retsykiais pažiūri vienas į kitą baro veidrodyje. Ir tučtuojau vėl nusisuka.

Jis mato, kaip ji išsitraukia pakelį ilgų mentolinių *Benson and Hedges*. Gobeleniniame rankinuke ieško degtukų. Beviltiškai apsidairo. Haris tučtuojau atsiduria šalia jos. Uždega žiebtuvėlį.

— Leiskit man, — sako jis.

— Ačiū, pone, — sako Silvija. Labai šaltai.

Jis prikiša žiebtuvėlį. Ranka kiek virpa.

— Jūs klubo narė? — klausia jis. — Neprisimenu, kad kada būčiau jus čia matęs.

— Neseniai įstojau.

— Esu tikras, kad jums čia patiks. Aš esu Haris Danceris. Gal galiu prisėsti prie jūsų?

— Jei norit.

Jis atsineša savo gėrimą. Atsisėda šalia jos. Barmenas žiūri patenkintas.

— Jūsų labai graži suknelė, — sako Haris. — Ar pirkot Floridoje?

— Ne. Manhetene.

— Štai kaip. Tai jūs iš Niujorko? Aš ten gyvenau.

— Aš ten negyvenu, bet du tris kartus per metus nuvažiuoju apsipirkti.

— Ar žaidžiat tenisą?

— Taip. Todėl ir įstojau į klubą.

Užsimezga pokalbis. Klausimai, atsakymai. Sužino vienas apie kitą. Kalba apie tenisą, orą, Floridos pliažus, restoranus. Ji pasisako jam pavardę. Silvija Loid.

— Gal galiu pavaišinti jus, Silvija? — klausia jis.

— Ačiū, Hari, — sako ji. — Būtų labai malonu.

Jiedu vakarieniauja klube. Pirmą kartą susitikę jaunuoliai. Ir po kiek laiko tai pasidaro tikra. Atsiranda įtampa. Kaip elgsis ji? Kaip elgsis jis? Jaudulys ir būgštavimai. Viltis ir baimė būti atstumtam.

Geriant kavą su konjaku, jis sako:

— Jūs gyvenat netoli, Silvija?

— Visai čia pat. Atėjau pėsčia. Turiu mažą butuką bendrabuty, bet ieškau ko nors didesnio. O kur jūs gyvenat, Hari?

— Kaip sakoma Floridoje, palei kelią. Turiu namą pakrantėje.

— Pakrantėje? Skamba dieviškai.

— Man jis per didelis ir įrengtas kaip baseinas. Bet nieko, šiaip gražu. Norėtumėt pažiūrėti?

Žiūri vienas į kitą. Tada ji staiga užgesina cigaretę.

— Būtų labai įdomu, — sako ji. — Bet tik kelias minutes. Paskui man reikia grįžti namo. Rytą turiu žaisti tenisą.

— Žinoma, — sako jis.

Jiedu neima kvatotis iki ašarų ir pabaigia savo vaidinimą iki galo. Staiga tai tampa labai svarbu abiem. Iš naujo gimsta jų bendras gyvenimas. Nervingi ir nekantrūs. Bijo žengti neteisingą žingsnį. Per daug užsispirti arba per lengvai pasiduoti.

Jis aprodo jai namus. Virtuvę. Terasą. Antrą aukštą. Viską. Jiedu nueina į pajūrį. Klausosi jūros. Žiūri, kaip keistai plaikstosi vėjo gūsiuose palmių šakos. Pareina atgal į namus.

— Gražu, — sako ji. — Tikrai labai gražu.

— Žinau, — sako jis. Juokiasi. — Bet čia dar daug ką būtų galima pataisyti.

— Taip, žinoma.

— Gal išgertumėt dar taurelę konjako?

— Nereikėtų, bet išgersiu.

Jiedu nusispiria batus. Paskęsta giliuose foteliuose. Be šypsenų žiūri vienas į kitą.

Dabar arba niekada, galvoja jis.

— Silvija, — sako jis, — ar jums tikrai reikia grįžti namo?

— Ar tai pasiūlymas? — klausia ji.

— Taip.

— Aš galėčiau atidėti tenisą.

— Tai kaip?

Miegamajame jiedu išjungia šviesą. Paskubom nusirengia tamsoje.

— Noriu, kad tu žinotum, — sako ji, — aš paprastai taip nedarau...

— Žinau, — nutraukia jis. — Aš paprastai irgi taip nedarau.

Lovoje jiedu tyčia neįgudę. Graibosi. Realybė dingusi, taip gerai jiedu vaidina savo vaidmenis. Tai vėl pirmas jų kartas. Jiedu nori, kad viskas būtų puiku. Jiedu vienu metu ir šiurkštūs, ir švelnūs. Tiria. Kaip jai padaryti malonumą? Ką jis labiausiai mėgsta?

Pagaliau ji pasiduoda. Ir jis. Paskui jiedu tampa grynu pulsu. Nėra to, ko jiedu nedarytų. Jis dar niekada neturėjo tokios pašėlusiai aistringos moters. O ji taip ryžtingai siekiančio vyro. Aistra verda.

— Čia.

— Dabar.

— Šitaip.

— Oi!

— Gerai.

— Taip?
— O Dieve!
— Nesustok.
— Ak!
— Aš myliu tave.
— Aš myliu tave.

Įsimintinas mylėjimasis. Ir įvykis. Sukrečia abu. Jiedu kietai apsikabinę. Laiko apglėbę savo paslaptį. Žino, kad nuo to trumpo santykio jų gyvenimai pasikeitė. Jiedu įėjo vienas į kitą. Tapo vienu.

Tebevaidindamas savo vaidmenį, Haris klausia:

— Kada tu nori važiuoti?

— Nenoriu, — sako ji. — Niekada.

Dabar, kai Silvija mirusi, Haris tiki, kad tas vakaras tikrai buvo. Tiksliai toks, kokį jis prisimena. Jiedu iškrėtė laikui pokštą. Momentą iš praeities perkėlė į dabartį. Ir dabar tai vėl praeitis.

Jis miglotai suvokia, ką daro: dvigubina savo mirštančios žmonos nostalgiją prarastam gyvenimui. Dabar jis pats tiesia tiltą iš praeities į dabartį ir ignoruoja ateitį. Tai buvo aukso laikai, ir jis juos šaukiasi atgal į atmintį. Jam neberūpi, ar tai vakarykštė realybė, ar šiandienos sapnas.

Entonis Glitneris susirietęs sėdi pliaže. Dangstosi nuo vidudienio saulės. Ant tamsių akinių užmaukšlinta plati skrybėlė. Ant blyškių strazdanotų pečių rankšluostis. Kitas rankšluostis ant pritrauktų kelių. Ir vis tiek jis jaučia saulės skaudumą. Ji siurbia jo syvus.

Šalia jo kniūbsčia ant medvilninės antklodės guli Evelina Heimdal. Galva alkūnės linkyje. Liemenuko dirželis atsegtas. Blizga ištepta nugara. Rankos irgi. Auksi-

nė mergina orkaitėje. Ji atrodo kaip dalis saulės, smėlio, jūros. Glitneris stengiasi nespoksoti į ją.

Jiedu pavalgė pietus lauke. Ištuštino pintinę su ant iešmo keptu viščiuku, bulvių mišraine, pomidorais ir agurkais. Likęs vynas per šiltas, kad galėtum nuryti. Jiedu neįstengia pajudėti. Persisotinę ir suglebę.

— Kaip gera, — tingiai sako Evelina Heimdal. — Puiki diena.

— Karšta, — sako Tonis. — Tau patinka kaitra, Eva?

— Ji atšildo mane. Panaikina visus mano skausmus ir dieglius. Visos mano negalės išgaruoja.

Jis žiūri jūron. Prieš vėją kasasi katamaranai su didžiulėmis burėmis. Kilsčioja guminiai plaustai. Plaukikai klykdami puola į bangas. O virš viso to negailestingai akinanti šviesa. Dangus kiauras. Apskritai jo nėra. Tiktai mėlyna tuštuma ir liepsnojanti saulė.

— Dar aliejaus, — murma Evelina. — Patepk. Nugarą ir pečius. Nenoriu luptis.

Jis klusniai pasilenkia ir tepa aksominę odą. Jaučia, kokia ji karšta. Kieti raumenys. Ji tampri. Savo kūno apvalkale.

Jis pradeda savo misiją.

— Man kyla noras, — sako jis. Masažuoja virpančią nugarą.

— Šaunu, — sako ji. — Man irgi. Tavo geros rankos, Toni. Švelnios.

— Ačiū Dievui, kad aplink žmonės. Jeigu ne, tai kas žino. Gal riaumodamas pulčiau ant tavęs.

Ji juokiasi.

— Būk mano svečias. Juk tu nevedęs, ar ne?

— Ne.

— Turi draugę?

— Šiuo metu ne.

— Vargšas Tonis, — sako ji. — Kaip gaila. Tave nustekeno taisyklės?

— Ne, — sako jis. Nekenčia to, ką dabar daro. — Taisyklės mane kursto.

Kai ji kikena, visas jos kūnas juda nuo sekso priepuolio. Virpa, raibuliuoja. Jis tepa jos klastingas duobutes ties keliais. Žiūri, kaip jos bikinio kelnaitės įsirėžusios į sėdmenis. Gili raukšlė.

— Atsipalaiduok, Toni, — pataria ji. — Taisyklės yra tam, kad jas laužytum; tu tai žinai.

— Neturiu su kuo jas laužyti.

Ji pakelia galvą ir žiūri į jį.

— Aš esu čia.

Jis mėgina nusišypsoti.

— Tai būtų krikščioniškas labdaros aktas.

Ji nuleidžia galvą. Užsimerkia.

— Aš labdaringa moteris. Mano auklėjimas...

Jis sutrikęs. Tai, kas buvo paprasčiausias patikrinimas, virto sudėtingu dalyku. Jis kovoja su pagunda. Vaizdas prieš akis tirpdo jo valią. Susigundyti taip lengva.

— Ar galėtume? — klausia jis. Balsas kimus. — Nežinau.

— Neimk taip labai į galvą, — sako ji. — Tai ne taip svarbu. Visai negalvok apie Korporaciją.

— Negaliu negalvoti. Sunkus klausimas.

— Na gerai. Tada galvok. Aš būsiu netoliese. Pasiruošusi, norinti ir sugebanti.

Jai nereikėjo to sakyti. Patvirtino jo būgštavimus. Jo trumpalaikis geismas dingsta. Dabar svarbu tik tai, kaip žiūrėti į jos hedonizmą. Kaip būtų geriausia Korporacijai? Hario Dancerio reikalui?

— Aš tau būsiu gera, Toni, — sako ji.

Tą vakarą, karštame Martino Frėjaus glėbyje ji papasakoja jam apie popietę pliaže su Toniu Glitneriu.

— Jis ėmė lįsti prie manęs, — sako ji. Juokiasi. — Gali įsivaizduoti? Aš visą laiką maniau, kad jis labai doras.

Frėjus atsitraukia nuo jos. Atsisėda. Žiūri į ją. Pritrenktas.

— Ką tu pasakei? — griežtai klausia jis. — Tavo vadas pradėjo kabinėtis?

— Ir dar kaip.

— Ir kaip tu reagavai?

— Normaliai. Erzinau. Jeigu jis to nori, tai puiku. Jei nenori, irgi puiku. Tai neturi nieko bendro su mumis.

Jis sudejuoja.

— Eva, tai turi labai daug bendro su mumis. Aš čia esu visų pirma todėl, kad jis pradėjo tave įtarinėti. Bet mano pranešimai apie tavo švarumą jo nepatenkino. Jis vis tiek mano, kad tu nepatikima.

Ji ima kramtyti krumplį.

— Martinai, ar tu tikras?

— Žinoma, kad tikras. Juk tu pati man sakei, kad jis nuovokus žmogus. Akylas. Eva, jis *tikrino* tave. Ar kada nors anksčiau jis buvo nukrypęs nuo taisyklių? Kaip manai?

— Ne. Niekada.

— Vadinasi, jis *tikrai* yra doras. Tiktai nori susigaudyti, kaip toli tu nuklydai.

— Gal jį paveikė saulė, pliažas. Gal jis atsileido. Taip kaip aš.

Frėjus purto galvą.

— Aš ėjau mokslus kontržvalgyboje. Ir žinau taktiką. Glitneris spendė tau spąstus. O tu patekai tiesiai į juos.

— Aš maniau, kad jis iš tikro nori.

— Ir klydai. Jis vaidino.

Ji atsuka į jį priblėsusį veidą.

— O Dieve, Martinai, ką mums dabar daryti?

— Ar turim kokį pasirinkimą? Juk jau kalbėjom apie tai — pereiti pas Anuos. Kuo geriausiomis sąlygomis.

— Ar mudu būsim kartu?

— Žinoma. Arba nepereisim. Klausyk, yra labai daug itin slaptų duomenų, kuriuos galim pateikti. Departamentas labai džiaugsis, kai gaus mus. Gal jie ir baisūs, bet ne kvaili. Ir jeigu jie mus išsunks sausai, tai mainais mudu kai ko pareikalausim. Pirmiausia, kad būtume kartu. Viskas bus gerai, brangioji, pamatysi.

— Kaip mes tą padarysim? Kam pasiduosim?

— Palik man sutvarkyti. Tokiais atvejais kaip šitas geriausia eiti pas patį bosą. Pas tą, kuris gali spręsti.

Drebėdama iš baimės, ji krinta jam į glėbį. Juos ima kaitinti išdavystės mastas. Viską paneigti. Jiedu mylisi kaip sergantys maru. Su isterišku jautrumu. Liepsnos sūkurys. Laukia žaibo, kuris gali juos sunaikinti. Arba dar blogiau — nuosprendžio, kuris gali pasmerkti juos amžinai kančiai.

Pirmininkas, sėdėdamas savo Karo kambario soste, peržiūrinėja paskutinius žvalgybos pranešimus iš Pietryčių regiono. Iš pykčio sudejuoja. Šis padalinys kelia daugiau sunkumų negu visi kiti devyni regionai drauge.

Paskutinis lašas — asmeninės direktoriaus sekretorės išdavystė. Kas per žmogaus kvailumas! Savo paties kabinete priglausti Korporacijos šnipą! Jei pirmininkas veiktų impulsyviai, tai jis tučtuojau pažemintų direktorių.

Bet pirmininkas retai vadovaujasi impulsu arba užgaida. Pernelyg pavojinga. Savo paties karjerai. Todėl jis nuodugniai nagrinėja veiksmus, kurių turi būti imtasi po Normos Greivsend katastrofos.

Reikės pakeisti kodus, tai aišku. Sukaitalioti vadovaujantį personalą. Apsaugoti informatorius. Reviduoti ryšių sistemą. Ir visa tai dėl to, kad bukagalvis direktorius priėmė į darbą šnipą. Pirmininkas stengiasi, kad įniršis neužgožtų sveiko proto.

Eliminuoti direktorių lengva. Bet svarbiau — to idioto vadovaujamų kampanijų rezultatas. Kad ir Hario Dancerio. Kai vadas vykdytojas Briskas, pirmininkas tikisi, jog Danceris gali būti rimtas laimėjimas. Bet staigus direktoriaus pašalinimas gali pasunkinti varžybas dėl Dancerio ir dešimties kitų potencialių kandidatų.

Taigi atsiduseęs pirmininkas nusprendžia palaukti. Pietryčių regiono direktorių galima sumalti bet kada. Departamento vadai nesidomi individais. Tik skaičiais. Nuolat augančia kongregacija.

Jis leis direktoriui pasilikti. Kol kas. Be jokių priekaištų, be nieko. Tegu kretinas paprakaituoja svarstydamas, kada nukris kirvis. O tuo tarpu iš baimės gal kaip reikiant paspaus savo vadus vykdytojus. Pareikalaus atsivertėlių.

Tokių kaip Haris Danceris.

Briskas ateina pas Selę Abadon anksti ryte. Nepaskambinęs. Pasibeldžia į duris, ji atsiliepia, ir štai jis. Su poliesterio kelnėmis, raštas baisus. Megzti marškinėliai su Departamento ženklu ant širdies. Iš po trumpų rankovių matyti plaukuotos raumeningos rankos. Kairys riešas šiurpiai randuotas.

— Sveika, pupyt, — sako jis. Plieninė šypsena. — Nagi, pasikalbėkim.

Ji įleidžia jį. Jis paprašo puodelio kavos. Apelsinų sulčių, alaus, bet ko. Ji atneša jam kavos. Paskui jis paprašo sausainio, skrebučio, bandelės, bet ko. Ji atneša jam cukruotą spurgą. Leidęs suprasti, kas čia viršininkas, jis atsilošia giliame fotelyje. Šliurbčioja kavą. Įdėmiai stebi ją vaikštančią.

— Ta moteris, su kuria tu praleidi visą laiką, — pradeda jis. — Tavo kaimynė — kas ji?

— Andžela Blis.

— Aha. Judvi su ja artimos?

— Draugės. Aš negaliu visą parą praleisti su Hariu Danceriu.

— Teisingai, negali. Tai štai, šita Andžela Blis yra iš Departamento. Vidaus saugumo. Tedas Šaronas atsiuntė ją iš Čikagos, kad tave patikrintų. Ar ji tau tą pasakė?

Abadon nusisuka, pasiima cigaretę, užsidega. Atsako jam nusisukusi.

— Ne, ji man to nesakė.

— Na, ji kieta agentė, kaip reikiant. Aš čia niekuo dėtas. Šelbis prieš prisidirbdamas ėmė įtarinėti tave. Todėl įkalbino Šaroną prikabinti ją prie tavęs ir pažiūrėti, kaip tu elgsiesi.

— Ir kas? — klausia Selė. Balsas virpa.

— Tu švari. Andžela prisiekinėja, kad tu nekalta kaip angeliukas. Todėl teks ją atšaukti iš šitos užduoties. Nusiųsti atgal į Čikagą ir duoti naują paskyrimą. Rytoj jos čia jau nebebus nė kvapo.

Abadon pagaliau atsisėda. Žiūri į jį. Užsikelia koją ant kojos. Chalatas prasiskleidžia. Jis žiūri į jos kelį, lygų glotnų. Mato, kaip kilsčioja nuoga pėda.

— Nervinies? — klausia jis.

— Žinoma, ne. Kodėl turėčiau nervintis? Juk ji pasakė, kad aš švari, ar ne? Nesuprantu, ką įtarinėjo Jama.

— Gal jis manė, kad tu per lėtai tvarkai Dancerio operaciją. Gal jam atrodė, kad tu per retai mataisi su juo.

— Susitinku su juo šiandien. Pietausim.

— Pietausit? O paskui seksas?

— Jeigu jis norės. Klausyk, Briskai, vienus vyrus galima paspausti, kitų negalima. Danceris yra iš tų tipų, kuris pats nustato savo tempą. Turiu prisitaikyti, kitaip rizikuočiau viską sugadinti. Aš savo darbą išmanau.

— Aišku, kad išmanai, pupyte. Bet Klivlendą domina tik rezultatai. Pati žinai.

— Gausit rezultatus.

— Taip? Kada?

Ji užsidega naują cigaretę.

— Negaliu pasakyti.

— Po savaitės? Po mėnesio? Apytikriai?

Ji piktai dėbteli į jį.

— Palik mane ramybėj, gerai? Tai sunkus atvejis. Tas žmogus vis dar sapnuoja savo mirusią žmoną. Tam reikia laiko.

— Nelabai gerai, — sako Briskas. Purto galvą. — Artinasi tavo metinis tinkamumo įvertinimas. Norėčiau pasakyti apie tave ką nors gražaus. Numanai, kur suku?

— Numanau, būk ramus.

— Tu dar dulkiniesi su Danceriu?

— Žinoma.

— Tuo tu jį ir laikai prie savęs, ar ne? Paspausk jį. Pagrasink, kad paliksi jį, jeigu nepasiduos.

— Nemanau, kad tai jį paveiktų.

— Tai kas, po velniais, paveiktų? — sušunka jis. Nutyla. Mėgina užgniaužti savo pyktį. — Gal nori parodyti jam įrašus? Videojuostas. Jis turi atsakingas pareigas. Jam pavaldūs daugybė žmonių. Pasakyk jam, kad jeigu nežiūrės į viską kaip mums reikia, tai jam baigta.

Ji žiūri į jį. Stengiasi, kad veidas būtų bereikšmis.

— Duok man dar vieną savaitę, Briskai.

— Tu vilkini, — prikaišioja jis.

— Ne, ne. Duok man savaitę, aš jį prisijaukinsiu. Jeigu nepasiseks, pamėginsim įrašus ir juostas.

— Savaitę? — klausia jis. — Gerai. Matai, kaip lengva su manim susitarti? Tikras kačiukas, štai kas aš esu.

— Žinoma, — sako ji.

Ji tikisi, kad tuo viskas ir baigėsi. Jis išgėrė savo kavą su spurga. Ji nori, kad jis išeitų. Bet jis tebesėdi. Spok-

so į jos nuogas kojas. Ji užtempia chalato skverną. Jo žvilgsnis lėtai pakyla prie jos veido. Ji iki tol nebuvo pastebėjusi jo akių spalvos. Purvinas ledas.

— Tu susitinki su Danceriu šiandien po pietų? — klausia jis. Balsas staiga malonus. Ir įsitempęs. Švelnus ir sykiu įsitempęs.

— Teisingai.

— Vadinasi, vakare esi laisva, — sako jis. — Su savo vienatve.

— Turiu reikalų.

— Su Andžela Blis? Pamiršk tai. Ji jau keliauja namo. Su ja tavo reikalai baigti.

Ji neatsako.

— Aš ateisiu apie aštuntą, — sako jis. Stojasi. — Mudviem reikia geriau pažinti vienam kitą. Dabar, kai aš tavo vadas.

Ji tebetyli.

— Aštuntą valandą, — pakartoja jis. — Gerai? Nepamiršk tinkamumo įvertinimo.

— Gerai, — sako ji.

Ji žiūri pro žaliuzes, kol pamato jį nuvažiuojant su juodu „Mersedesu". Tada pravirksta. Tik po penkių minučių tiek nusiramina, kad galėtų paskambinti Andželai Blis.

— Ar gali ateiti? — prašo ji. — Dabar pat.

— Brangioji, kas atsitiko?

— Būk gera...

— Tuojau einu.

Jos sėdi susiglaudusios. Laikosi už rankų. Selė pasakoja, ką sakė Briskas. Ką turėjo galvoje. Niuansus. Ir kaip jis žiūrėjo į ją.

— Jis žino, — sako ji Andželai. — Apie tave ir mane. Viską. Šįvakar jis ateina. Išbandyti manęs. Ir jis sako, kad rytoj tu išvažiuosi.

— Gal jis melavo?

— Jeigu ir melavo, tai tik laiko klausimas, ar ne? Mūsų išsiskyrimas. Be to, jis nori, kad aš šantažuočiau

Harį įrašais ir videojuostomis, kurias turim. Andžela, aš negaliu taip elgtis.

— Žinoma, negali. Mieloji, mudvi jau seniai apie tai kalbam, bet dabar atėjo laikas tai *padaryti.* Pereiti. Į Korporaciją. Tai mūsų vienintelė viltis.

— Bet Briskas ateina čia *šįvakar,* — dejuoja Selė. — Mums reikia daugiau laiko, kad išsiaiškintume, kam pasiduoti. Aptarti, ką sakysim.

Andžela prideda jai prie skruosto ranką. Šypsosi.

— Nesijaudink. Palik viską man. Aš žinau, kaip tvarkomi šitie dalykai. Eik ir pietauk sau su Hariu. Kai tu grįši, aš jau turėsiu planą.

— Ir man nereikės gulėti su tuo galviju?

— Žinoma, ne. Net negalvok apie tai. Brangioji, ar tu pasitiki manim?

— Žinai, kad pasitikiu. Kol mus išskirs mirtis.

— Ar darysi, kaip tau liepsiu? Tai gali būti bjauru. Žema.

— Ar tai reikš, kad mudvi būsim kartu?

— Kaip tik tai ir reikš.

— Tada padarysiu bet ką, — sako Selė Abadon.

Tos pačios dienos popietė. Direktorius blaškosi po savo kabinetą. Plaukai sutaršyti. Kostiumas nelygintas. Dviejų dienų barzda. „Tegu kretinas paprakaituoja", pasakė pirmininkas. Ir kretinas prakaituoja. Laukia nuosprendžio, kuris neateina.

Tuo tarpu jis mėgina tvarkyti kasdieninius reikalus. Savo sekretore paskyrė naująją kompiuterių operatorę. Beviltiškai nesumani, bet tokia jauna. Švelni. Gaila, kad jis neturi noro išbandyti jos lojalumo. Normos Greivsend išdavystė ir sunaikinimas padarė jį belytį. Jis apimtas desperacijos.

Kai suskamba telefonas, jis kone apalpsta. Tai, be abejo, atpildas. Nutirpusia ranka pakelia ragelį. Kimiu balsu atsiliepia:

— Direktorius klauso.

— Sere, tai Marta iš komutatoriaus. Skambina žmogus, kuris nori būtinai pasikalbėti su jumis asmeniškai. Jis nesako nei savo pareigų, nei pavardės. Kaip man daryti?

— Pasakyk, kad kreiptųsi į vidaus saugumą.

— Aš jam tai jau siūliau, sere. Jis sako, kad padės ragelį, jeigu sujungsiu jį ne su jumis, bet su kuo nors kitu. Jis tvirtina, kad šis pokalbis bus jums naudingas.

Direktorių tai sudomina. Jis svarsto. Jei pasirodys, kad skambina koks kvailys, jis bet kada gali padėti ragelį. Bet jei skambintojas tikrai turi ką pasiūlyti...

— Gerai, Marta, — sako jis. — Sujunk.

Vyro balsas:

— Čia Pietryčių regiono direktorius?

— Taip. Su kuo kalbuosi?

Skambinantysis ignoruoja šį klausimą. Ir klausia pats.

— Jūs vadovaujat Hario Dancerio operacijai?

Direktorius sulaiko kvapą. Koks kvailys galėtų tai žinoti?

— Ne visai suprantu, apie ką jūs kalbat, — atsako jis.

— Nevaidinkit, — nekantriai atsako vyriškis. — Hario Dancerio kampanija. Jūsų vadas vykdytojas yra Briskas, po to, kai Šelbis Jama buvo nudaigotas. Aktyvioji jūsų agentė yra Selė Abadon. Ar dabar suprantat, kad aš žinau, apie ką kalbu?

Smūgis. Nejaugi dar viena saugumo spraga?

— Ko jūs norit? — klausia direktorius.

— Prieglobsčio, — atsako vyriškis. — Aš esu Korporacijos kontržvalgybos agentas. Su manim yra aktyvioji Hario Dancerio operacijos agentė. Mes norim aptarti perėjimo galimybę.

Direktorius patraukia nuo ausies ragelį. Nustebęs spokso į jį. Ima šviesti vilties kibirkštėlė.

— Alio! Jūs klausot?

— Taip, klausau, — sako direktorius. Skubiai. — Jūs kalbat apie perbėgimą?

— Teisingai.

— Ką gi, — sako direktorius. — Manau, kad tai galima sutvarkyti. Mes turim programą, kuri...

— Neskieskit, — nutraukia vyriškis. — Aš pasakiau, kad noriu aptarti galimybę. Žinot Atlanto aveniu tiltą?

— Taip.

— Jis pakeliamas kas pusę valandos. Lygiai kas valandą ir kas pusvalandį. Kai šiandien antrą valandą jis bus pakeltas, mes susitiksim su jumis viduryje po arka. Tada ir pasikalbėsim. Ateikit vienas.

— Jūs ten būsit abu?

— Teisingai.

— Tada ir aš galiu reikalauti kompaniono.

Tyla. Paskui:

— Kas? Tedas Šaronas, jūsų vidaus saugumo šefas?

Direktorius vėl krūpteli. Tas žmogus, atrodo, puikiai informuotas. Ir tai rodo, kad jo pasiūlymas rimtas.

— Taip, Šaronas, — atsako jis. — Du prieš du. Tai labai garbinga.

Vėl tyla. Pagaliau:

— Gerai. Ant Atlanto aveniu tilto. Tuojau po dviejų. Būsiu.

Spragt.

Direktorius atsilošia. Giliai atsikvepia. Jei tas skambutis tikras, kokia sėkmė! Perimti du svarbūs Korporacijos agentai. Tai labai, gal net lemtingai, susilpnins jų Hario Dancerio operaciją.

Dar daugiau — gal išsaugos direktoriaus galvą.

Jis su Tedu Šaronu atvažiuoja ant tilto pusvalandį anksčiau.

— Aš turiu dvi mašinas, — sako Šaronas. — Po vieną kiekvienam gale. Jose po tris vyrus. Jei nesusitarsim, tai mes galim juos pagrobti. Jei norėtumėt, sere, — priduria jis.

— Grokim iš klausos, — siūlo direktorius. — Prilaikyk savo vyrus, — kol sužinosim, ko jie nori.

Šaronas apsidairo.

— Abipus tilto daugiau mašinų su žmonėmis nematau. Bent jau tokių, kurios būtų panašios į sunkiąją artileriją. Gal jie ateis vieni?

Jiedu nekantriai laukia. Antrą valandą tiltas pakyla ir išsiskiria. Apačioje praplaukia du turistiniai laivai ir burlaivis. Tiltas užsidaro. Pakyla užtvarai.

— Gerai, — sako Šaronas. — Einam.

Lėtai nueina iki arkos viduryje. Sustoja, nugarom atsiremia į turėklus. Dairosi į abi puses. Nieko.

— Gal jie neateis, — sako direktorius. Vėl ima prakaituoti. — Gal pamatė tavo mašinas ir pasitraukė?

Šaronas nenori prisiimti kaltės.

— Ateis, — sako jis. — Juk tai buvo jų pasiūlymas, ar ne?

Pagaliau nuo vakarinio tilto galo jiedu pamato lėtai einančią porą. Vyras ir moteris. Laikosi susiėmę už rankų.

— Čia tikriausiai jie, — sako Šaronas. Nusiima kepurę. Nosine šluostosi kaktą. Duoda ženklą savo žmonėms.

Ketvertas susitinka. Stovi ir žiūri vieni į kitus.

— Direktorius? — klausia vyriškis. Jis jaunas. Gražus. Alyvinė oda. Moteris irgi beveik tokio pat tamsumo. Tvirto kūno. Trumpi, saulės nublukinti plaukai. Atrodo išsigandusi.

— Taip, — sako direktorius. — O šis džentelmenas — Tedas Šaronas, mūsų vidaus saugumo šefas.

— Gal galėtume pamatyti jūsų dokumentus? — klausia Šaronas.

Nepažįstamieji susižvalgo. Vyriškis linkteli, išsitraukia piniginę. Moteris rausiasi rankinėje. Paduoda Šaronui plastikines korteles. Šis apžiūri jas. Palygina veidus su nuotraukomis. Atiduoda atgal.

— Martinas Frėjus ir Evelina Heimdal, — praneša jis direktoriui. — Tai sutampa su mūsų žvalgybos duomenimis. Ši dama yra Korporacijos aktyvioji agentė Dancerio operacijoje. Frėjus priklauso kontržvalgybai Vašingtone.

— Judu norite pereiti? — klausia direktorius.

— Jei gausime tai, ko norime, — sako Frėjus.

— Konkrečiau?

— Įprastinę globą. Plius pažadą, kad mudu būsim kartu. Kartu dirbsim. Mudu viena komanda. Į tai būtina atsižvelgti.

— O ką mes gausim mainais? — klausia Šaronas. — Be komandos?

Frėjus gūžteli pečiais.

— Viską, ką mes turime. Kodus. Personalo sąrašus. Verbavimo techniką. Pavardes, datas, vietas. Mes nieko neslėpsim. Mes žinome, kad žaidžiame jūsų geranoriškumu, bet taip pat norim pasinaudoti proga. Mes galim būti labai vertingi Departamentui.

— Ir ne vien tik suteikta informacija, — sako Heimdal. Pirmą kartą prabyla. — Galim būti naudingi Departamentui kaip aktyvieji agentai. Mes išmanom savo darbą. Ir turim entuziazmo.

— Judu suvokiat, ką tai reiškia? — klausia direktorius. — Iš Departamento taip paprastai neišeinama. Jūs tą žinote?

Jiedu linkteli. Keturiese dar kalbasi penkiolika minučių. Pasidavimo smulkmenos. Kada, kur ir kaip. Profesionalai dalykiškai aptaria išdavystės sąlygas. Pasirašytinus dokumentus. Saugius namus. Sutartis. Naujus atsivertėlių vaidmenis.

Pagaliau direktorius pažiūri į Tedą Šaroną.

— Kaip tu manai? — klausia jis.

— Paimkim juos, — sako Šaronas. — Jie neturi kur kitur eiti.

Tos pačios dienos vakaras. Selė Abadon ir Andžela Blis keletą kartų pakartoja savo planą. Aptaria dalykus, kurie gali nepasisekti. Svarsto, kaip galėtų reaguoti. Mėgina nuspėti Brisko kontrėjimus. Jos bijo to žmogaus jėgos ir brutalumo.

— Iš kur tu gavai šitą revolverį? — klausia Selė.

— Jis mano, — sako Andžela. — Priklauso Departamentui. Kiekvienas iš vidaus saugumo jį gauna.

— Ar tu kada juo naudojaisi?

— Tik šaudykloje. Bet aš esu gera šaulė. Brangioji, ar tu tikra, kad ištversi iki galo?

— Tikra, — sako Selė. — Juk mudvi neturim kito pasirinkimo, ar ne?

— Jokio.

Jiedvi svarsto, ar išsinuomos mašiną. Nusprendžia, kad tai tik sukomplikuotų viską. Aptaria, ar reikalinga virvė ir antrankiai. Švirkštas su narkotikais. Bet kas, kas jį padarytų nejudrų.

— Ne, — sako Andžela. — Reikia veikti kuo paprasčiau. Kuo mažiau tokių dalykų, kurie gali nepasisekti. O Dieve, aš jaudinuosi. O tu?

Selė ištiesia drebančią ranką.

— Pažiūrėk.

— Žinau, brangioji. Aš irgi taip pat jaučiuosi.

— Tai, ką mes darom... ką žadam daryti... juk ne pats geriausias būdas pradėti naują gyvenimą, ar ne?

— Mums bus atleista. Tai pateisinama. Jis blogas, labai blogas žmogus. Jis jaučia malonumą kankindamas žmones. Aš žinau jo dosjė.

Jos yra Selės kambaryje motelyje. Apsuptos visų tų saldžių dekoracijų, skirtų privilioti Hariui Danceriui. Dabar tai atrodo kaip seni apdulkėję nenaudojami scenos atributai. Jos negali žiūrėti į mėsingas nuogales ant sienų. Oranžinio atspalvio veidrodžiai. Liūdni kičiški baldai.

— Gal galim pasimylėti? — klausia Selė. Staiga. — Būk gera. Man tai svarbu.

— Taip, — sako Andžela. — Žinoma.

Nuogos, apsikabinusios. Dreba iš baimės ir malonumo. Jų sąmokslas prideda aistros. Arčiau prie pavojaus. Dėl viena kitos rizikuoja viskuo. Jų apsikabinimas desperatiškas ir dėl to dar saldesnis.

Jiedvi jau pažįsta viena kitos kūną. Prisipažintus norus ir slaptus malonumus. Jų glamonės nuoširdžios ir pasiaukojančios. Jose yra naujumo, nuspalvinto meile. Jų naujasis pasaulis plečiasi, jos nemato jo ribų.

— Leisk man, — sako Selė, — mano eilė.

Liesas, kietas Andželos kūnas jai pasidarė brangus. Kažkas puoselėtina. Kaulai ir raumenys, oda ir venos. Visas karštas ir laukiantis. Burnos ieško viena kitos. Dviejų sąmokslas. Slapta sutartis. Meilė priklauso tik joms. Jos ją apgobia, gina ir maitina.

Aistrai augant abejonės traukiasi. Nėra to, ko jos negalėtų padaryti. Bučiniai nuveja baimę. Ieškantys liežuviai patvirtina jų apsisprendimą. Santykiaudamos jos pasidaro stipresnės. Jiedvi yra vienas kūnas, viena valia.

Atsitraukusios jos žiūri viena kitai į akis. Glosto, glosto. Murma žodžius. Jaučia švelnumą ir blizgesį. Spaudžia. Traukia. Šypsosi iš savo žaidimo, panašaus į šuniukų. Užlietos laimės. Persisotinusios palaima. Abi virpa vienu pulsu.

— Nesvarbu, kas atsitiks... — sako Andžela.

— Taip, — sako Selė, — nesvarbu, kas...

Jos atsilošia. Dejuoja iš pasitenkinimo. Paskui išlipa iš lovos, apsirengia, atlieka paskutinius pasiruošimo dar-

bus. Abi su juodais džinsais, juodais marškinėliais, juodais kedais. Vidurnakčio žudikės.

— Svarbiausias dalykas, — sako Selė, — neleisti jam pasinaudoti Specialiosiomis Pajėgomis.

— Jis neturės galimybės, — sako Andžela. — Pasitikėk manim.

Jos išgeria iš vienos taurės — po gurkšnelį degtinės meilės vardan.

— Išgėrusių drąsa, — sako Andžela.

— Mums jos nereikės, — sako Selė. — Mudvi turim viena kitą.

— Amžinai, — prisiekia Andžela.

Briskas vėluoja. Tiktai dvidešimt po aštuonių Selė, dirsčiodama pro užuolaidas, pamato, kaip privažiuoja juodas „Mersedesas" ir sustoja aikštelėje.

— Jis čia, — praneša ji.

Abi moterys apsikabina. Tvirtai prisiglaudžia.

— Aš myliu tave.

— Aš myliu tave.

Andžela atsistoja už durų. Selė išjungia viršutinę šviesą. Palieka tiktai blausią lempelę prie lovos.

Jo beldimas panašus į jį patį: griežtas, garsus, valdingas.

Selė plačiai atidaro duris.

— Sveikas! — sako ji.

Jis įeina. Beveik šypsosi. Andžela užtrenkia duris. Užeina jam už nugaros. Prikiša revolverio vamzdį prie jo kairės ausies.

— Revolveris, — sako ji, — užtaisytas. Nejudėk.

Jis nejuda. Selė aptapnoja jį. Ginklų nėra. Ji paima jo raktus. Andžela vėl baksteli revolveriu. Jis nieko nesako. Jo tylėjimas jas baugina. Jos mato, kaip laksto jo blizgančios akys. Svarsto.

— Eik, Sele, — sako Andžela.

Abadon šmurkšteli pro duris. Tyliai uždaro. Blis atsitraukia kelis žingsnius. Kad nebūtų užklupta, jei Briskas staiga apsisuktų. Tvirtai laiko revolverį kumštyje.

— Jokių Specialiųjų Pajėgų, — sako ji jam. — Nebent nori mirti.

— Per skystos jūsų blauzdos tam, — sako jis. Pirmi jo žodžiai. Balsas kimus.

— Išmėgink mane, — sako ji.

Toliau jiedu stovi nesikalbėdami. Andžela laukia, kol Selė privažiuos „Mersedesu“ prie pat motelio durų. Kad nereikėtų su ginklu varytis Brisko per visą aikštelę. Pagaliau ji išgirsta signalo pyptelėjimą. Ženklas.

— Gerai, — sako ji. — Dabar eisim lauk. Tu pirmas. Aš tuoj po tavęs. Sėskis į užpakalinę sėdynę. Pasitrauk kuo toliau į kampą. Rankas laikyk prieš save. Jei manai, kad gali mane apmauti, pabandyk. Mielai tave paklosiu.

Bet jis nieko nemėgina. Klusniai vykdo įsakymus. Išeina pro duris. Sėdasi į galinę sėdynę. Kuo toliau. Andžela šalia. Laiko ginklą abiem rankom. Nutaikytas jam į krūtinę.

— Jis drausmingas, Sele, — sako ji. — Važiuojam.

Abadon išvažiuoja į plentą A1A. Suka į pietus.

— Jūs išdavikės, — sako Briskas. Apsilaižo lūpas. — Bėgat į Korporaciją. Abi.

— Teisingai, — sako Andžela. — Pasišalinam.

— Gerai, — sako jis. Gūžteli pečiais. — O ką aš turiu su tuo bendra? Jūs norit perbėgti? Bėkit. Aš jūsų negaliu sulaikyti. Bet kam painiojat mane? Mes paprasčiausiai paskirsim naują agentę Hario Dancerio operacijoje. Tai ne taip svarbu, kaip jums atrodo.

— Jei tu būtum kuris kitas žmogus, — sako Andžela Blis, — tai aš patikėčiau. Bet aš žinau tavo dosjė, Briskai. Žinau, koks esi velnias. Gal tu ir leistum mums nueiti šalin, bet neleistum gyventi. Tu tokio pralaimėjimo neištvertum. Niekais nueina tavo planai, ambicijos. Kad ir kur tu eitum, visą laiką sektum paskui mus. Ir pagaliau rastum. Visą savo likusį gyvenimą mudvi turėtumėm žvalgytis atgal. Departamentas gal ir išbrauktų mus iš sąrašų ir paliktų ramybėje. Bet ne tu. Tu niekada neatleis-

tum ir nepamirštum. Nes per mus tu atsidūrei kvailio vietoje. Todėl tučtuojau imtum keršyti. Ar ne tiesa?

Jis neatsako. Žiūri pro stiklą tiesiai į priekį. Žiūri, kaip Selė suka dešinėn į Atlanto bulvarą. Važiuoja į vakarus. Pravažiuoja tiltą, kur prieš kelias valandas Evelina Heimdal ir Martinas Frėjus pasidavė Departamentui. Tačiau to kol kas niekas nežino.

— Susitarkim, — sako Briskas.

— Jokio tarimosi, — atsako Selė. Balsas griežtas.

— Paklausykit, — sako Briskas. — Tai protinga išeitis. Nuvežkit mane į aerouostą. Pažadu būti ramus. Įsodinkit mane į pirmą lėktuvą. Kur tik panorėsit. Tada jums užteks laiko susisiekti su Korporacija. Jie duos jums globą. O aš būsiu ore, daugeliui valandų išnykęs.

— Pamiršk tai, — sako Andžela. — Tu grįši ir tuojau pradėsi mūsų ieškoti.

— Duodu garbės žodį, kad neieškosiu.

Kurį laiką važiuoja tylėdami.

— Žinot, — sako Briskas, — aš dažnai pagalvoju apie perbėgimą. Pasakykit man, kodėl šitai darot. Man tikrai įdomu.

Jos neatsako jam.

— Artėjam, — sako Andžela Selei. — Dar viena ar dvi gatvės. Nėra kaip apsisukti. Reikės apvažiuoti kvartalą.

Dulksnoja. Mašinų nedaug. Selė įjungia valytuvus. Važiuoja lėtai. Pasilenkusi žiūri į priekį. Daro posūkius. Vėl įvažiuoja į Atlanto bulvarą. Pasuka į rytus. Briskas žiūri pro langą. Lygiame kanalo paviršiuje pamato žibintų atspindžius.

— Tik ne čia! — šaukia jis. Įžeistas jų mėgėjiškumo. — Kai dega šviesos? Mašinos? Tokiu laiku? Jūs išprotėjot!

— Pamėginsim, — sako Andžela.

— Mudvi neturim ko prarasti.

— Dvi moterys su vienu vyru, — priduria Andžela. — Kas gali pagalvoti ką nors negera? Mes padarysim tai, Briskai. Patikėk manim.

Pirmą kartą jo balse jos girdi neviltį.

— Klausykit, — sako jis, — pasikalbėkim. Jūs manot, kad Korporacija labai mielai priims porelę žmogžudžių?

— Jie nežinos, — sako Andžela. — Iš kur?

— Mašina! — šaukia jis. Smegenys sujauktos. Stvarstosi kvailų smulkmenų. — Kur jūs padėsit mano mašiną?

— Labai paprasta, — sako Andžela. — Švariai nušluostysim ir kur nors paliksim. Į šitą gatvę, Sele. Privažiuok. Variklio neišjunk.

— Žinau, — sako Selė.

Ji stabdo, sustoja. Iššoka laukan. Atidaro Brisko dureles. Jis kone išvirsta ant žemės. Andžela išlipa paskui jį. Įremia revolverį jam į kaklą.

— Prie kanalo, — sako ji. — Greitai!

Jis žiojasi šaukti. Ji trenkia revolveriu jam į smilkinį. Apsvaigęs jis svirduliuoja pirmyn. Jos prilaikydamos pusiau neša, pusiau veda jį prie kanalo. Jis kažką murma, purto galvą. Jos atveda jį prie putoto kanalo krašto.

Andžela atsisuka. Žiūri į bulvarą. Palaukia, kol pro šalį važiuos didelis sunkvežimis. Tada pamoja Selei. Apsuka Briską. Du kartus šauna jam į veidą. Trykšteli kraujas. Jis virsta aukštielninkas. Galva ir pečiai pūkšteli į juodą vandenį.

— Duok man revolverį, — sako Selė.

— Ką?

— Duok jį man!

Andžela atiduoda. Selė nusitaiko, užsimerkia ir dar du kartus šauna Briskui į krūtinę ir pilvą. Atsimerkia. Žiūri į draugę.

— Abi, — sako ji. — Abi padarėm. Kartu.

Jos kojomis nardina Brisko kūną giliau į kanalą. Lavonas lėtai skęsta. Jos mato, kaip kyla balti burbulai. Tada nusisuka ir bėga prie mašinos.

Entonis Glitneris pusę trijų nakties jaučia, kad viskas žlunga. Paskutines dvidešimt keturias valandas Evelina Heimdal nevykdo kontrolinių skambučių. Vadas paskyrė žmones jos ieškoti. Bet ji dingo.

Jis duoda žinią Vašingtonui. Be to, Korporacijos būstinė praneša jam, kad negali rasti Martino Frėjaus. Pranešimai laksto pirmyn ir atgal. Panika.

Gal Glitneris ir pajėgtų atsilaikyti, bet jis vis dar prislėgtas Viloubio nužudymo. Tas malonus, energingas žmogus. Toks ištikimas. Nebėra. Iškeliavo į geresnį pasaulį, nuoširdžiai tikisi Tonis. Bet vis dėlto sunku netekti brangaus draugo.

Bet dar sunkiau ištverti tikinčiojo išdavystę. O kaip tik šitaip, neabejoja vadas, atsitiko Evelinai Heimdal. Ir Martinui Frėjui. Korporacija patyrė sukrečiantį nuostolį. Glitneris prisiima atsakomybę už dvigubą dezertyravimą. Jam reikėjo būti akylesniam, budresniam. Reikėjo paprašyti pakeisti agentę, kai tik įtarė ją atsileidžiant.

Jis vėl ima svarstyti, ar galės kada nuo to atsigauti. Išsekintas nuolatinės kovos su Departamentu. Nesibaigianti kova. Pergalės ir pralaimėjimai. Tačiau niekada neateina galutinis triumfas. Telieka jo tikėtis. Maža viltelė pusę trijų nakties.

Net ir tvirčiausias tikintysis retkarčiais suabejoja. Korporacija gali būti tikra. Bet Korporacija yra tikėjimas. Įstatymų visuma. Jos pasekėjai yra žmonės, individai. Jiems būdingas visas gyvenimo neracionaliame pasaulyje trapumas. Skausmas? Nepelnyta kančia? Kur yra tų Žodžio visatos anomalijų priežastis?

Prislėgtas, sugniuždytas netikrumo, Entonis Glitneris žingsniuoja grindimis. Meldžia *įrodymo*. Nepaneigiamo įrodymo, kad gyvenimas turi prasmę. Kad *jo* gyvenimas yra prasmingas, jo darbas svarbus. Jis nori patvirtinimo. Kad kas paglostytų galvą, liūdnai pripažįsta jis.

Kai suskamba telefonas, jis puola prie jo. Viliasi, kad pagaliau paskambino Evelina Heimdal. Dingtų ši proble-

ma. Be reikalo būgštauta. Bet balsas nepažįstamas. Moteris.

— Entonis Glitneris?

— Taip. Su kuo kalbu?

— Šiuo metu tai nesvarbu. Svarbu yra tai, kad aš esu Departamento agentė iš vidaus saugumo skyriaus. Mano draugė yra aktyvioji agentė Hario Dancerio operacijoje. Mes abi norim dezertyruoti. Pereiti į Korporaciją. Gal galime susitikti ir tai aptarti?

Glitneris pritrenktas. Netekęs žado.

— Alio! Ponas Glitneris? Jūs girdit?

— Taip, girdžiu. Kada norite susitikti?

— Kuo greičiau. Jei galite, dabar pat.

— Gerai. Kur?

— Ar galite atvažiuoti pas mus?

— Ar tai protinga? Jūs galit būti sekamos.

Pauzė.

— Taip, — sako moteris, — gal ir jūsų tiesa. Gerai, tada mes atvažiuosim pas jus. Adresą turim. Būsim po dvidešimties minučių.

Tonis pamažu padeda ragelį. Gal tai spąstai, bet jis taip nemano. Jos žodžiai skambėjo konkrečiai, tvirtai, profesionaliai. Du Departamento agentai nori dezertyruoti. Pergalė!

Bet jis nejaučia triumfo. Tiktai liūdesį. Ir nuovargį. Mąsto apie savo profesijos žmonių klaidas ir silpnybes. Vėliau ar anksčiau ateina atgaiva. Jie dirba tokioje įtemptoje aplinkoje. Beveik karštligiškai. Ir kartais perdega.

Dėl sprendimų tiesmukumo. Gyvenimas ar mirtis — ir nieko per vidurį. Kiekvienas pasirinkimas gyvybiškas, kiekvienas veiksmas esminis. Jie yra dvasios chirurgai. Tad argi nuostabu, kad kartais jų rankos sudreba?

Jis veja šalin šias nelemtas mintis. Kad turėtų ką veikti, ima tvarkyti savo prišnerkštą motelio kambarį. Planuoja, kaip kalbėtis su tais dviem dezertyrais. Ko jie prašys, ką jis jiems pasiūlys.

Tai nevisiškai atlygina už Viloubio mirtį ir Evelinos Heimdal išdavystę. Bet vis dėlto...

Staiga liaujasi. Prisimena, kaip prieš valandą ilgėjosi kokio ženklo. Patvirtinimo, kad jo tikėjimas turi prasmę, gyvenimas turi vertę. Ar tokio ženklo jis nori?

Suskamba durų skambutis. Jis eina atidaryti. Šypsosi.

Diena puiki. Ankstyva ryto saulė skaisčiai šviečia mėlyname danguje. Šnara palmių lapai, švelnus šiaurės vėjelis džiovina ir vėsina. Ramus vandenynas verčia nepabaigiamus savo puslapius ant kranto knygos.

— Štai kodėl mes atvažiavom į Floridą, — sako kaimynas, ir Haris Danceris linkteli ir nusišypso.

Sėdi prie pat vandens. Su savo išblukusiomis chaki spalvos glaudėmis. Keliai pritraukti ir apkabinti. Žiūri, kaip smėlyje žaidžia vaikai. Bėgikai. Kriauklių rinkėjai. Tolėliau plūduriuoja keli ryškūs plaustai. Katamaranai beveik nejuda. Jauna neįgudusi mergina nukrinta nuo savo burlentės. Baltos putos palei artimiausią rifą. Viskas pažįstama ir brangu.

Žiūri tolumon, ten, kur žemė pradeda apvalėti. Vanduo ir dangus nuspalvina vieną didžiulį rutulį. Jokių aštrių kampų. Tik linguojančios arkos. Glostančios akį, raminančios sielą.

— Gal paplaukiojam, Silva? — klausia jis.

— Būtų gerai, — murma ji. — Vėliau.

Ji guli kniūpsčia šalia jo. Ant didelio pliažinio rankšluosčio su peliuko Mikio portretu. Jos bronzinis kūnas akina. Jis žiūri į ją su meile ir ilgesiu. Tos absoliučios moters neįmanoma iki galo pažinti.

— Geriausia meilė neišsemiama, — sako jis.

— Jeigu taip sakai, profesoriau.

Jis ištiesia ranką, paliečia degantį petį. Vienu pirštu. Trumpas kontaktas.

— Kam taip padarei? — klausia ji.

— Kad įsitikinčiau, jog tu esi.

Ji vienu skiemeniu nusijuokia.

— Esu, brangusis. Ir būsiu visada.

— Pažadi?

— Pa, pa, pa. Aš tavęs vieno nepaliksiu.

— Ir gerai padarysi, — sako jis. — Atnešti sumuštinį? Atsigerti?

— Nieko, ačiū.

— Ikrų? Šampano? Deimantų? Rubinų? Smaragdų?

— Įsikalbėjai. — Ji pasikelia, pasiremia alkūne, žiūri į jį. — Šį rytą tu labai dosnus. Ir romantiškas.

— Tokia nuotaika. Praeis.

Ji prunkšteli, vėl padeda skruostą ant alkūnės.

— Ne, — sako jis. — Nepraeis. Aš tave taip myliu, Silva. Net baimė ima. Prarasti tave būtų tas pats kaip amputacija. Geriausios mano dalies.

— Tu manęs neprarasi.

— Dažniau taip sakyk, — prašo jis. — Vien tai ir palaiko mane.

— Ar nemanai, kad ir aš panašiai jaučiuosi? Ką aš daryčiau be tavęs? Neištverčiau.

— Kartais... — sako jis. Jaučiasi kvailai, nori tai pasakyti. — Kartais aš apie mudu galvoju ne tik kaip apie vedusius. Kaip susijusius kraujo ryšiais.

— Kaip brolis ir sesuo?

— Taip, — sako jis, — bet dvyniai. Supranti?

— Dėl artumo, — sako ji. — Taip, suprantu. Puikus palyginimas.

— Tiesiog aš taip jaučiu.

Ji užkiša rankas už nugaros. Užsega liemenuko dirželį. Atsisėda. Užsikniaubia ant jo stačių kelių. Šypsosi.

— Kraujomaiša, — sako ji. — Štai ką mudu darome.

— Kažkas panašaus, — sutinka jis. — Kažkas nuostabaus.

Jiedu šypsosi, pasisukę į nematomą horizontą. Prisimerkę nuo saulės šviesos. Jiedu žiūri į amžinybę. Pasaulį be ribų. Viskas plyti prieš akis. Silvija paima jo ranką. Kietai suspaudžia.

— Visa tai mūsų, Hari, — sako ji. — Ar ne?

— Buvo, — sako jis. — Kol sutikau tave.

— Ir tai niekada nesibaigs, — prižada ji. — Prisiekiu Dievui.

Jiedu sėdi čia. Taip arti, arti. Mato šviesų, judrų pliažą. Yra jo dalis, bet kartu ir kažkas atskira. Jų vienų pasaulis. Jiems užtenka ir dviejų.

— Klausyk, — sako jis. — Laikas paplaukioti.

— Ar tu tikrai nori, brangusis?

— Reikia, — sako jis. — Privalau. Nėra kitos išeities.

Ji kiečiau suspaudžia jo ranką.

— Gerai, Hari. Aš einu su tavim.

Jis lėtai atsistoja. Pasirąžo. Ištiesia pečius. Grakščiai eina palei vandenį. Įsibridęs iki kulkšnių, pastovi. Žiūri į švelnias gelmes. Jo žvilgsnis pasidaro pasklidas. Atrodo, kad mato atgal riedantį potvynį. Putojantį tolumoje. Galintį jį nunešti. Mojantį. Brenda į svaigią jūrą. Neneria, bet laukia, kol vanduo jį pakels. Paskui ima ramiai ryžtingai plaukti. Ritmingai. Iriasi į amžinybę. Kilnoja rankas, judina kojas. Į savo tikslą.

Toliau ir toliau. Kvėpuoja lygiai. Laimingas šypsosi, jausdamas raumenų jėgą. Ribų nėra. Pro braidžiotojus, šūksnius. Pro valtis, plaustus. Į ramumą, kur girdėti tiktai jo paties sukeltų bangelių šnarėjimas: Ssssilvija, Ssssilvija, Ssssilvija.

Ar toli? Jis nežino, jam tai nesvarbu. Retsykiais pakelia galvą. Apsidairo. Pasitikslina, kad plaukia į amžinybę. Jaučia prasidedantį nuovargį. Malonią šilumą. Kojos ir rankos suglemba. Paskui ima plakti vandenį. Kūnas vartosi.

Jis patenkintas, kad nusilpo. Jaučia galą. Girdi: „Ssssilvija, Ssssilvija, Ssssilvija“. Jam nereikia ištarti jos vardo. Ji su juo. Jį neša meilė. Siekia jos švininėmis rankomis. Ieško. Net skauda.

Apsiverčia. Išsekęs kūnas rimsta. Žiopčiodamas leidžia jūrai veržtis į jo pravirą burną. Ir su džiaugsmu pasiduoda. Lėtai grimzta. Į viršų kyla burbulai.

Jis namie.

Pirmininkas savo kabinete Klivlendo būstinėje kenčia Departamento generalinio inspektoriaus apklausą. Klastingas žmogus su saldžia laidotuvių biuro darbuotojo šypsena.

— Mes praradom Selę Abadon ir Andželą Blis, — sako jis. Kaltinamai.

— Bet laimėjom Eveliną Heimdal ir Martiną Frėjų, — primena jam pirmininkas.

— Buvo eliminuotas Briskas.

— Ir Norma Greivsend.

— O kaip Šelbis Jama?

— O Viloubis?

Jiedu dėbso vienas į kitą. Paskui kartu atsidūsta.

— Operacija buvo baisi, — sako inspektorius.

— Čia su jumis sutinku, — sako pirmininkas.

— Bet esmė yra ta, kad mes praradom Harį Dancerį.

— Esmė yra ta, kad niekas nelaimėjo ir niekas neprarado Hario Dancerio. Viską pasvėrus ir palyginus, tiek Korporacija, tiek Departamentas neįvertino šito žmogaus. Jis pasirodė sudėtingesnis, negu mes manėm.

— Galėjot tai žinoti.

Pirmininkas gūžteli tukliais pečiais.

— Kaip keletą kartų esu minėjęs, inspektoriau, mes turim reikalą ne su avižinių dribsnių paketais. Mūsų tai-

kiniai yra gyvos, kvėpuojančios žmogiškos būtybės — su visomis viltimis, baimėmis, prietarais ir iš to kylančiomis kvailomis svajonėmis. Suprantate, tai — ne mokslas, tai — menas.

— Vadinasi, jūsų artistai nepakankamai talentingi.

Pirmininkas mėsinga ranka trinkteli per stalo viršų.

— Mano sugebėjimų gal nesvarstysim, — piktai sako jis. — Statistika jums prieinama. Ji labai aiškiai rodo, kad mano dosjė puikus. Aš laimiu dažniau, negu pralaimiu.

— Gal ir dažniau, — prunkšteli inspektorius, — bet nelabai. Pirmininke, mūsų nusivylimas Hario Dancerio operacija ne vien dėl prarasto potencialaus kandidato. Čia turi reikšmės ir biudžetiniai sumetimai.

— Pinigai, — suniurzgia pirmininkas. — Viskas visada baigiasi doleriais ir centais.

— Mes vykdome pasaulinio masto operacijas, — sako inspektorius. — Mūsų pareigos nebūtų atliekamos, jeigu mes nuolatos nežiūrėtume pajamų, išlaidų, personalo biudžeto ir kasos. Peržiūrėkim jūsų planuojamą biudžetą kitiems metams. Manau, kad kai kuriose jūsų... kchm... optimistiškose sąmatose reikalingos pataisos.

— Taip, inspektoriau, — sako pirmininkas. Pasiduodamas.

Beveik tuo pačiu metu panašus skrodimas vyksta Korporacijos būstinėje Vašingtone. Operacijų šefas ir vadas vykdytojas Entonis Glitneris skaičiuoja Hario Dancerio operacijos balansą.

— Beveik lygiosios, sere, — padaro išvadą Glitneris. Balsas kimus, prislėgtas. — Kai kas laimėta, kai kas pralaimėta.

— Ir Haris Danceris niekieno, — priduria šefas. Ieško kišenėse tablečių nuo rūgščių. — Tai viena iš prastesnių kampanijų.

— Mano kaltė, — sako Tonis. — Paleidau iš savo rankų.

— Niekai, — sako šefas. — Tu čia nekaltas. Viską nulėmė Hario Dancerio asmenybės ir charakterio bruožai. Mes pralaimėjom dėl nepakankamos žvalgybos. Aš jau parašiau šia tema atmintinę. Nuo šiol galimų kandidatų analizė turės būti kur kas išsamesnė. Įvairiapusė. Kad gerai žinotume, su kuo turim reikalą.

— Ar manot, kad tai mums būtų padėję ir šiuo atveju, sere?

Šefas žiūri į jį.

— Ką norite tuo pasakyti?

— Gal to žmogaus tiesiog neįmanoma pažinti?

Šefas randa vienintelę apdulkėjusią tabletę. Įsimeta ją į burną.

— Toni, nenorėčiau veltis į diskusijas apie žmogaus sielos paslaptis. Svarbiausia susitelkti prie kandidatų verbavimo. Tai mūsų egzistencija.

Kurį laiką jiedu sėdi tylėdami. Galvos nuleistos. Mąsto.

— Sere, — sako Entonis Glitneris, — kaip manot, kur dabar Hario Dancerio siela?

— Na... — sako šefas. Mosteli vangia ranka. — Kažkur ten. Sklendena...

Ruth Harris

VYRAI IR MEILUŽIAI

Kai laimės negana...

Jaunystėje buvusi nelaiminga, Karlisė Vėber pasiekė viską — ji graži, turtinga, turi puikų darbą ir ištikimą vyrą Kirką Arnoldą, energingą klestintį verslininką. Jis myli žmoną, tačiau apsėstas darbo manijos neįučia pats pastumia Karlisę į Džordžo Kūraso, garsaus architekto, glėbį. Džordžo aistra Karlisei atgaivina prislopusį geismą mylimajai Džeidei Malen, nesutramdomo būdo madų stilistei, kuri myli Džordžą, bet labiausiai vertina savo laisvę. Ir štai šis painus raizginys plyšta, grasindamas sudraskyti į skutus net keturių žmonių gyvenimą...

Sanders, Lawrence
Sa–166 Hario Dancerio meilės: romanas / Lawrence Sanders; iš anglų k. vertė Virgilijus Čepliejus. — Vilnius: Alma littera, 1997. – 251 p.

ISBN 9986–02–303–3

Šiuolaikinio amerikiečių autoriaus romanas apie žmogaus medžioklę juodai ir galingai šnipinėjimo sistemai. Harį Dancerį – pagrindinį romano veikėją – stengiasi pagauti į savo tinklus net dvi tarpusavyje besivaržančios jėgos. Jis tik žmogus, o meilės net trys, ir kuri nugalės...

UDK 820(73)–3

Lawrence Sanders
HARIO DANCERIO MEILĖS
Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Virgilijus Čepliejus

Redaktorė *Bronė Balčienė*
Dailininkė *Volanda Vyšniauskienė*
Korektorė *Albina Venskevičienė*
Techninė redaktorė *Birutė Tolvaišienė*
Kompiuteriu maketavo *Arūnas Šlikas*

SL 412. 13 leidyb. aps. l. Tiražas 3000 egz. Užsakymas 11
Išleido leidykla „Alma littera", Šermukšnių g. 3, 2600 Vilnius
Spaudė AB „Vilspa", Viršuliškių skg. 80, 2056 Vilnius

New York Times **išrinktas bestseleris**

Populiarus šiuolaikinio amerikiečių rašytojo
Lawrence Sanders, suspenso literatūros meistro,

geriausias romanas

HARIO DANCERIO MEILĖS

kurio jau parduota daugiau kaip
23 milijonai egzempliorių.

Dėl Hario Dancerio kovoja dvi galingos jėgos, dvi špionažo kompanijos. Vienai jų atstovauja Selė – seksuali blondinė, kurios uždavinys supančioti jį erotikos malonumais. Antroji – Evelina – gundo jį amžinuoju moteriškumu. Tai tarsi dviašmenis kalavijas, tarsi kryžminė ugnis. Kuriai pasiseks?
O atomazga visai netikėta,
kaip nenuspėjamas ir pats žmogus...

ISBN 9986–02–303–3